

epravo.cz
MAGAZINE

ČESKY/ENGLISH

4/2007

ODDLUŽENÍ: NOVÝ FENOMÉN
ÚPADKOVÉHO PRÁVA

PROFIL:
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
WEINHOLD LEGAL

AKTUÁLNÍ JUDIKATURA
NEJVYŠŠÍHO SOUDU ČR

SMLOUVY UZAVÍRANÉ
V MEZINÁRODNÍM
OBCHODĚ

TÉMA VYDÁNÍ:

INSOLVENČNÍ ZÁKON

obsah

editorial

- 2 Veřejný zájem především

názory

- 4 Legislativa na principu slepé víry

aktuálně (aktuality ze světa práva)

- 8 Kárné řízení s advokáty advokátní kanceláře Havel & Holásek skončilo zproštěním obvinění
- 8 Výplata dividend
- 9 Stavební úpravy nebytových prostor
- 10 Stavební úpravy
- 11 Prodej obchodního podílu
- 12 Smlouva o zřízení zástavního práva
- 12 Smlouva o převodu obchodního podílu
- 14 Řešení neúspěšného převodu zastaveného obchodního podílu
- 17 Zápis z jednání valné hromady společnosti a jeho náležitosti
- 18 Převody majetku v jednočlenné společnosti s ručením omezeným na společníka
- 18 Liberace zaměstnavatele v případě škody na zdraví zaměstnance

téma vydání

- 20 Insolvenční zákon

z právní praxe

- 31 Hromadné propouštění zaměstnanců
- 32 Novela živnostenského zákona
- 33 Certifikace staveb autorizovaným inspektorem

- 37 Proč vzdělávání nekončí diplomem v rámu
- 38 Co změnil nový stavební zákon
- 41 Vedoucí organizační složky zahraničního podnikatele
- 42 Jak má správně postupovat soud při zasílání písemnosti v občanské nebo obchodní věci do jiného členského státu Společenství?
- 50 Funkce jednatelů v evropském hospodářském zájmovém sdružení
- 52 Jak správně udělit plnou moc pro valnou hromadu?
- 55 Ochrana vlastnictví nemovitostí musí být posílena
- 57 Participace zaměstnanců na řízení evropské společnosti
- 61 Převod obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným
- 63 Odstoupení z funkce statutárního orgánu
- 65 K oprávnění člena představenstva jednat na základě generální plné moci
- 66 Smlouva o dílo
- 67 Oddlužení: nový fenomén úpadkového práva
- 76 Smlouvy uzavírané v mezinárodním obchodě
- 78 Při restrukturalizacích pozor na řetězení!
- 79 Oprávnění člena zastupitelstva obce nahlížet do dokumentace týkající se 1) zadávání veřejných zakázek...
- 81 Nejvyšší soud sjednotil soudní praxi v otázce odůvodňování předběžných opatření
- 82 Rizika a odpovědnost jednatelů
- 84 Oprávněné použití zbraně příslušníky Policie ČR a strážníky obecních policí
- 87 Peripetie spojené s vlastnictvím účelových a místních komunikací
- 88 Aktuální legislativní vývoj v oblasti veřejných zakázek
- 92 Teoretické problémy a historické vnímání práva vlastnit majetek v zrcadle 20. století

judikatura

- 94 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

anotace

- 100 Rovnost v odměňování žen a mužů

profil

- 101 Advokátní kancelář Weinhold Legal

knížní novinky

- 110 Domáci
- 118 Zahraniční

lifestyle

- 122 Maserati Quattroporte
- 128 Blažek – šaty dělají člověka, oblek dělá právníka
- 131 Luxusní bydlení na Spořilově
- 132 Nakopni se do nového bydlení!
- 133 Život v moderním stylu – Rezidence Tulipán
- 134 L'Ocelot žije!
- 135 Neformální setkání finančního klubu
- 136 Svět zmrzlinového umění
- 138 Rodis-Wine-CO
- 140 Řekni mi, čím píšeš, já ti řeknu, kdo jsi
- 142 Tenerife

- 146 Ohlédnutí za letošní sérií golfových turnajů
- 147 mBank – bankovníctví nové generace
- 148 RADO – Starověký materiál budoucnosti – high-tech keramika
- 150 Investovat do nemovitostí se vyplatí
- 151 **news** (in English)

epravo.cz
MAGAZINE

Vydává: EPRAVO.CZ, a.s., IČ: 26170761 • Sídlo redakce: Pařížská 22, 110 00 Praha 1 •

Telefon: 224 811 590 • Fax: 224 811 595 • www.epravo.cz • e-mail: info@epravo.cz •

Šéfredaktor: Mgr. Jaroslav Vaško (jaroslav.vasko@epravo.cz) •

Obchodní a marketingové oddělení: Jakub Karas, obchodní ředitel (jakub.karas@epravo.cz) •

Grafický design a zpracování: IMPAX, spol. s r. o. • Registrace: MK ČR E 17011 pod č.j. 11769/2006 ze dne 31. 8. 2006, ISSN 1802-1492

• Vychází 4x ročně, přetisk povolen jen se souhlasem redakce.

Veřejný zájem PŘEDEVŠÍM

V parlamentu České republiky se projednává v současné době návrh novely zákona č.184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Zákon o vyvlastnění upravuje podmínky

- odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě a přechod vlastnického práva nebo nabytí práva odpovídajícího věcnému břemenu k tomuto pozemku nebo stavbě pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem,
- poskytnutí náhrady za odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě,
- zrušení odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě a navrácení těchto práv jejich dosavadnímu nositeli.

Na zákon o vyvlastnění lze mít různé názory, nicméně nějakým způsobem upravuje výše uvedené a v současné podobě při nesouhlasu účastníka řízení stanoví, že dojde-li ze strany tohoto účastníka řízení k podání žaloby ve smyslu občanského soudního řádu, odkládá se právní moc a vykonatelnost rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu do doby právní moci rozhodnutí soudu, o této věci rozhodujícího.

Toto ustanovení je pochopitelně přijímáno ze strany investorů negativně, neboť ve svém důsledku znamená zpoždění staveb, nicméně budeme-li vycházet z toho, že o „konkrétním rozhodnutí o vyvlastnění“ nemůže být rozhodnuto bez dalšího předem, je celkem logickým opatřením pro minimalizaci škod, které by mohly v důsledku budování stavby, kterou by se ale nepodařilo dokončit, vzniknout.

Poslanecká navrhovaná novela (č. tisku 330) ovšem právě ustanovení o odkladu právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu do doby právní moci rozhodnutí soudu ruší. Na základě rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu by tedy do budoucna bylo možné pokračovat v realizaci výstavby i v případě doposud soudem nerozhodnutém. Odůvodnění tohoto návrhu říká, že „Navrhovaná změna je odůvodněná potřebou včasné realizace veřejně prospěšných staveb.“

Myslím, že je třeba ocenit smysl pro humor předkladatelů návrhu tohoto zákona, který je zcela srovnatelný se smyslem pro humor jednoho nejmenovaného policejního funkcionáře, který se kdysi vyjádřil o otázce odposlechů tak, že přece tomu, kdo se ničeho nedopustil, nemusí případný odposlech vadit.

Formulace použité v odůvodnění návrhu, že „Navrhovanou změnou nedochází k **podstatnému oslabení** práv vyvlastňovaných, protože **většina případů**, ve kterých se vyvlastnění brání žalobou, **směřuje tato žaloba proti rozhodnutí o výši náhrady nikoliv proti samotnému rozhodnutí o vyvlastnění**“ a že „Naopak, navrhovanou změnou dochází k **vyvážení zájmu na ochraně vlastnického práva se zájmem na včasné a efektivní realizaci veřejně prospěšných staveb**“ je pak možné chápat jako vpravdě perly, korunující celé dílo. Celé „vyznění“ navrhované novely by pak asi, domnívám se, bylo možné vyložit v duchu hezkého „a o co ti, soudruhu, jde?“

Pokud tedy bude návrh novely přijat, jejím přijetím se výrazně přiblížíme „k civilizovaným státům“ a obzvláště pak z jejího přijetí budou mít radost soudci, kteří budou muset velice zvažovat, zda by náhodou svým případně „neuváženým rozhodnutím“, kterým by vyhověli žalobě „nehrozili celospolečenské zájmy a nezmařili již vynaložené finanční prostředky celé společnosti“.

MGR. JAROSLAV VAŠKO, ŠÉFREDAKTOR

NOVÉ VOLVO V70

PROJEĎTE SE NA OSTRO. HNED TEĎ.

Nové Volvo V70 můžete vyzkoušet u vašeho autorizovaného Volvo dealera. Zaostřete především na systém varování před blížící se srážkou, aktivní bi-xenonové světlomety, integrované dvoustupňové dětské sedáky a na další výbavu, zaručující tu nejvyšší dostupnou míru komfortu a bezpečí. Více na WWW.VOLVOCARS.CZ

Volvo. for life

Legislativa na principu slepé víry

Při prvním setkání s šestašedesátým sonetem Williama Shakespeara, tehdy v překladu Jana

Vladislava, jsem stěží chápal, že autor něco takového napsal, ač s bolševikem prokazatelně nemohl mít žádnou zkušenost. Speciálně verš o blbosti, doktorský radící rozumu, prostě seděl na tehdejší dobu, jak, nechci říct co na co. Teď už samozřejmě vím, že na doktorské rady má blbost speciální, permanentní a nadčasový glejt, platný za všech režimů a politických konstelací a že si tu privilej také náležitě užívá. Ne nepodstatný rozdíl je ale v tom, že dneska už se o tom dá mluvit nahlas. Občas. A pravděpodobně se stejným rizikem, jako za dobré královny Alžběty I. Tedy, že mně nanejvýš někdo nebude mít rád.

Rekodifikace trestního kodexu, navíc předhozená veřejným připomínkám, přitahuje rádce různých kalibrů. Tedy i ty, které Shakespeare ve svém sonetu zmiňuje. A tak mnozí doporučují, nezřídká s rozhodností, kterou dává jen čirá nevědomost, uzákonit rozličné udavačské systémy, udělat z lidí policejní agenty a všelijak ořezat ústavní svobody. A tohle všechno například v rámci boje s korupcí. Nebo s jiným svinstvem, jak je ctěná libost. Nepochybují o tom, že zdrcující většina těch, kterým se líbí policejní provokace, zvláštní soudy a bůhví co ještě, to ve své podstatě myslí dobře a pokud se snad náhodou některý z nich dostane k tomuto článku, bude se cítit dotčen, že v souvislosti s ním hovořím o blbosti, kterážto doktorsky radí rozumu. Ale snad právě v tomhle státě bychom měli vědět, že leccos, co zvenčí nevypadá špatně, špatně skončí a být v tomto směru náležitě opatrní. Leč nejsme a v tom je ta zásadní chyba.

Někdy v roce 2003 zpracovalo Ministerstvo vnitra materiál, který se jmenuje „Analýza možností využití testu integrity v podmínkách České republiky, návrh způsobů a podmínek jeho využití“. Chvillemi je to dost smutné čtení. Materiál se vážně zabýval možnostmi korupční provokace úředníků, tedy nabízení úplatku jako návnady. Test integrity se to jmenovalo. Byly tam i jiné nápady, o něco lepší, ale celkově jsem rád, že z toho nic nebylo. Dílko má i jeden veselý moment. To když předkladatel, tehdejší místopředseda vlády a ministr vnitra, navrhuje, aby v rámci prevence proti korupci vybraní státní úředníci, soudci či státní zástupci museli vysvětlovat, kde tak najednou přišli k majetku, který neodpovídá jejich příjmům. O pár let nato tentýž předvedl velmi efektivní řešení problému, co s „přečuhujícím“ majetkem. Prostě odejít ze státní služby a pak už nic nevysvětlovat.

Bez větších problémů dokážu pochopit, že když se nebezpeční zločinci domlouvají po telefonu, je docela šikovné, aby si je poslechla policie. Podstatně méně stravitelný je ale pro mě fakt, že jsme se nakonec dostali do situace, kdy legálně lze odposlouchávat prakticky kohokoliv a kdykoliv, protože nějaký důvod nebo trik se vždycky najde.

Ani na vteřinu nepochybují o tom, že korupce je aktuálně velmi závažný problém. To ale nic nemění na mé nedůvěře až nechuti k iluzím, dle kterých leží klíč k řešení především v oblasti trestního práva, zejména pak procesního. Děsí mě infantilní představa, promiňte mi ten výraz, že cestou zvláštních soudů a provokatérů z řad agilního občanství se na té věci může něco podstatného změnit.

Ne za všechny Mc Murphyno zákony bych dal ruku do ohně, ale pokud jde o ten, podle kterého, když se něco může podělat, tak se to podělá, ten tedy v praxi funguje. A to tak, že velmi. Předpokládám, že si ještě leckdo vzpomene, s jakým ohlasem byla přijímána úprava utajovaného svědka a jak se všichni radovali z představy zločinu, zasaženého na nejcitlivějším místě. To co následovalo, předčilo pravděpodobně všechna očekávání, avšak v úplně jiném směru. Nakonec jsme to dopracovali až k Evropskému soudu pro lidská práva, který natvrdo konstatoval, že výpověď takového svědka nemůže být jediným usvědčujícím důkazem, na kterém je postaven závěr

o vině. Totéž pak konstatoval i Ústavní soud a kohokoliv mohou ujistit, že oba soudy k tomu měly velmi dobré důvody. Není naprosto žádný důvod se domnívat, že agent provokatér by dopadl jinak. To už dal ostatně ústavní soud jasně najevo.

Aby nevznikl omyl, diskusi o nových metodách, jak potírat trestnou činnost považují za všech okolností za zcela legitimní. A to i když by součástí té metody mohlo být něco, co aktuální představě právního státu moc nesedí. Jen je potřeba, aby diskuse začala jasným popisem problému a pokračovala vysvětlením, co nový legislativní vynález s problémem udělá. Tedy racionálně. Což se u nás zatím moc nenosí a za často vyhrává spíš slepá víra. Takže nezbyvá než doufat, že třeba rekodifikace trestního kodexu bude výjimkou. ■

JUDR. TOMÁŠ SOKOL

Stolování ve stylu

Anglická tradice a současnost

ROYAL DOULTON patří mezi přední světové výrobce stolního porcelánu, dárkových a sběratelských předmětů. Založení firmy spadá do období vzniku britského porcelánového průmyslu ve městě Stoke-On-Trent před více než dvěma sty lety. V roce 1901 oslovil porcelán firmy Doulton královskou rodinu natolik, že jí bylo uděleno králem Edwardem VII. oprávnění přidat na své logo královskou korunku a královský přívlastek ke svému jménu. Jednoduché i bohatě zdobené jídelní, čajové, kávové sestavy vás zaujmou svou čistou linií a ladnou elegancí. Značkový kostní porcelán ROYAL DOULTON, který i dnes zdobí stoly anglické královské rodiny, si přes nesporný výrazný vliv moderních vlivů zachoval svou tradiční kvalitu.

Portmeirion vyjadřuje skutečné nadšení ze spolupráce s oslavovanou šéfkuchařkou a autorkou kuchařských knih Sophie Conran, dcerou sira Terence Conrana, na její debutové kolekci stolního nádobí, nazvané jednoduše Sophie Conran pro Portmeirion. Z celé kolekce je patrné, že Sophie byla celý svůj život obklopena dobrým jídlem a dokonalým designem. „Jako kuchař musíte „milovat“ své ingredience, dotýkat se jídla, které připravujete, a cítit jej, do každého jídla vložit kousek své duše. Chtěla jsem vytvořit kolekci nádobí, které vás bude lákat k dotyku a nabudí ve vás stejné pocity.“ říká Sophie.

Nádherné a účelné, jemné na dotek, vysoce odolné, odolávající téměř všemu, čemu mohou být v moderním světě vystaveny – což může Sophie na základě vlastních zkušeností se dvěma dětmi tvrdit s jistotou. Veškeré položky v kolekci byly opravdu důkladně zkoušeny a testovány všemi členy rodiny a to i v myčce, troubě, mikrovlnné troubě a mrazničce.

Pro firmu Royal Albert jsou inspirací anglické zahrady a růže samotná jako symbol anglického národa již od viktoriánských dob. Jde o nestárnoucí odvod ke květinovým dekoracím ve spojení s šarmem a moderním životním stylem. Mezi nejoblíbenější řady patří Old Country Roses, Old Country Roses Chintz, Lilac Lane Gold a Collectable Teas.

Dekor na snímku s názvem Old Country Roses (Staré venkovské růže) je jedním z nejpoblíbenějších a nejoblíbenějších vzorů všech dob. Od jeho

prezentace v roce 1962 bylo prodáno přes sto milionů kusů.

Poslední novinkou je spolupráce s věhlasnou módní návrhářkou Zandrou Rhodes, která pro Royal Albert navrhla kolekci stolního nádobí. Tradiční vzor kostního porcelánu Hampton, určený pro vybrané stolování, plně vyhovuje i současným vysokým nárokům. Návrhářčin vliv je patrný ze vzoru motýla doplněného klikatým motivem, inspirovaný klasickým potiskem jejich tkanin.

Robert Welch, jmenovaný královským designérem v oblasti průmyslu, byl jedním z vůdčích průmyslových designérů 20. století. Po studiích na Královské umělecké akademii se věnoval výhradně designu výrobků z nerezové oceli a počátkem 60. let založil společnost, která nese jeho jméno. Od prvo počátku se Robert Welch snažil najít rovnováhu mezi neustálou touhou po něčem novém a upřímným respektem k tradicím. Kvalita, jednoduchost použití a jemný design se v jeho dílech slévají ve stejnorodý celek. Příbory od Roberta Welche nalezneme třeba na adrese No.10 Downing Street, kde má sídlo britský premiér.

Historie Mintonu sahá do roku 1793. V roce 1871 otevřeli Londýnský ateliér porcelánu přímo naproti Royal Albert

Hall a jejich designér John Wadsworth přišel s neprodávající kolekcí stolního nádobí Haddon Hall, stavějící na gobelínovém vzoru hrabství Derby. Kolekce byla jako opravdu jedinečná uvedena v roce 2001 znovu na trh. Inovace a tradice. Umělecký design a nové technologie. Anglickost a světovost. Od doby vzniku lze Minton a jeho výrobky popsat dvěma slovy - trvalá směsice. Taková inspirace udělala z Mintonu nestárnoucí symbol luxusního stolního nádobí, čajových servisů i klenotů moderního životního stylu. Nejnovější designy Mintonu jsou svěží a živé, stavějící na přirozených jednoduchých tvarech.

Stonebridge – Fine Tableware

OC Palladium, Náměstí republiky 1, Praha 1, tel.: +420 725 512 084, palladium@stonebridge.cz
Showroom, Věžeňská 3, Praha 1, tel.: +420 222 310 418, vezenska@stonebridge.cz

www.stonebridge.cz

Aktuálně

*aktuality
ze světa
práva*

Kárné řízení s advokáty advokátní kanceláře Havel & Holásek skončilo zproštěním obvinění

Kárné řízení s advokáty advokátní kanceláře Havel & Holásek po projednání věci kárným senátem v Brně skončilo zproštěním obvinění (kárné žaloby) v plném rozsahu. Žádný z advokátů Havel & Holásek při poskytování právních služeb nepochybil. Kárný žalobce se v této věci neodvolal a rozhodnutí kárného senátu jsou tedy již pravomocná.

„Od prvních mediálních zpráv jsme jednoznačně odmítali jakýkoliv nesprávný postup či porušení advokátních předpisů a jsme tedy potěšeni, že na rozdíl od naprosté většiny kárných řízení, která končí udělením sankcí, v tomto případě došlo ve velmi krátké době k výrokům o zproštění kárné žaloby v plném rozsahu či dokonce o zastavení kárného řízení,“ zhodnotil rozhodnutí kárného senátu JUDr. Jaroslav Havel, řídící společník advokátní kanceláře Havel & Holásek. „České advokátní komoře jsme poskytli maximum informací a maximální součinnost k urychlení kárného řízení,“ dodal Jaroslav Havel. „Toto řízení bylo podle našeho názoru naprosto zbytečné, neodůvodněné a pro nás nepohoditelné.“

Kárné žaloby na advokáty Havel & Holásek byly podány 9. července 2007. Podnětem k zahájení kárného řízení byly mediální zprávy o potenciální kolizi zájmů v souvislosti

s jejich poskytováním právních služeb Ministerstvu dopravy ČR a následně firmě Kapsch ve vztahu k projektu elektronického mýtného na české dálniční síti.

Kárný žalobce vytýkal advokátům skutečnost, že díky informacím o předchozím klientovi Ministerstvo dopravy ČR mohli zvýhodnit svého klienta Kapsch oproti ostatním uchazečům o danou veřejnou zakázku.

Právní služby Havel & Holásek poskytnuté v minulosti pro Ministerstvo dopravy ČR byly v zásadě využity pro přípravu legislativy, která byla nakonec schválena v podstatně pozměněném znění oproti znění navrhovanému advokátní kanceláří Havel & Holásek. Až po určitém časovém odstupu a bez souvislosti s předchozí prací kanceláře pro ministerstvo začala kancelář pracovat pro společnost Kapsch, která se účastnila výběrového řízení na dodavatele mýtného systému.

Tříčlenný kárný senát (složený ze členů kárné komise, která je nezávislým orgánem, jehož členové jsou voleni tajnou volbou 1 x za 4 roky na sněmu advokátů) dospěl poté, co si opatřil vyjádření obou klientů i dalších účastníků případu, k závěru, že příslušná řízení zastaví, resp. kárně obviněné advokáty zproští kárné žaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byla kárná žaloba podána. O věci bylo rozhodnuto 1. října 2007 po projednání věci kárným senátem v Brně hned na prvním jednání kárného senátu.

Řízení tedy bylo skončeno s jednoznačným závěrem, že advokáti z Havel & Holásek při poskytování právních služeb nepochybili. Žádný z klientů také nevzněl v rámci kárného řízení žádné námitky vůči kvalitě služeb či etickému postupu advokátů. ■

REDAKCE (MIC)

Výplata dividend

Valná hromada akciové společnosti, jejímž jsem akcionářem, rozhodla o výplatě dividend. Mohu právo na výplatu dividendy převést za úplaty na třetí osobu? Jakým způsobem mám při prodeji postupovat? Musím to společnosti nějak oznamovat?

Jak vyplývá z ustanovení § 156a odst. 1 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.), obecně platí, že se převodem akcie převádějí všechna práva s ní spojená. U některých práv však zákon umožňuje, aby byla převedena samostatně, tj. bez akcie. Převodce těchto práv proto i nadále zůstává akcionářem společnosti, o jejíž akcie se jedná. Jde o tzv. samostatně převoditelná práva.

Mezi samostatně převoditelná práva skutečně náleží i právo na výplatu dividendy. Právo na výplatu dividendy lze však převést až ode dne, kdy akcionáři skutečně vznikne, tj. ode dne, kdy valná hromada rozhodla o výplatě dividendy.

Zároveň platí, že nelze převádět právo na výplatu dividend o budoucna, tj. za budoucí účetní období (např. nyní za období roku 2009). Stejně tak není možné převést právo na výplatu dividendy „natrvalo“, tj. uzavřít takovou smlouvu, ze které vyplývá, že se akcionář fakticky nadále vzdává práva na výplatu dividend ve prospěch jiné osoby.

Z ustanovení § 156a odst. 3 obchodního zákoníku vyplývá postup převodu takového samostatně převoditelného práva. Akcionář, kterému právo na výplatu dividendy vzniklo, musí s osobou, na kterou jej chce převést (ať za úplatu či bezúplatně), uzavřít tzv. smlouvu o postoupení pohledávky. Tazatel proto musí s osobou, na kterou chce právo na výplatu dividendy převést, takovou smlouvu uzavřít.

Smlouva o postoupení pohledávky je upravena v ustanovení § 524 a násl. občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.). Z dikce této úpravy vyplývá, že smlouva musí mít vždy písemnou formu, jinak je neplatná. Dále je podstatné kupř. to, že postoupit lze pohledávku i bez souhlasu dlužníka. To zde znamená, že si k převodu práva na výplatu dividendy nemusí tazatel vyžádat souhlas akciové společnosti, resp. žádného z jejích orgánů.

Z úpravy smlouvy o postoupení pohledávky ovšem vyplývá povinnost akcionáře, jakožto převodce práva na výplatu dividendy, oznámit bez zbytečného odkladu jeho postoupení akciové společnosti. Tazatel je tudíž povinen uzavření smlouvy o postoupení pohledávky společnosti skutečně oznámit.

Oznámit, resp. prokázat uzavření převodní smlouvy však musí společnosti i nabyvatel práva na výplatu dividendy. Jak v této souvislosti vyplývá z obchodního zákoníku, osoba, která uplatňuje samostatně převoditelné právo na základě smlouvy o postoupení pohledávky, je povinna prokázat, že jí toto právo bylo postoupeno osobou, která byla v době jeho postoupení akcionářem společnosti a byla oprávněna z tohoto samostatně převoditelného práva, případně osobou, která byla v době jeho postoupení nositelem samostatně převoditelného práva.

V případě, že je právo na výplatu dividendy spojené s tzv. zaknihovanou akcií, lze jej samostatně zapsat do evidence zaknihovaných cenných papírů. Pokud společnost této možnosti využije, převádí se takové právo také smlouvou o postoupení pohledávky, avšak zároveň s použitím postupu určeného pro převod zaknihovaného cenného papíru. ■

Stavební úpravy nebytových prostor

Mám pronajaty 2 kanceláře v domě. S původním pronajímatelem jsem se ústně domluvil na tom, že v obou kancelářích provedu určité stavební úpravy. Tyto stavební úpravy jsem skutečně provedl. Posléze dům koupil nový majitel a nyní se jak původní tak i nový vlastník staví k jakémukoliv finančnímu vyrovnání mých investic negativně. Po kterém z nich se mohu u soudu domáhat finančního vypořádání za úpravy, které jsem v kancelářích provedl?

Nájem kanceláří, tj. nebytových prostor, je upraven v zákoně č. 116/1990 Sb., o nájmu a pronájmu nebytových prostor, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že tento zákon neobsahuje žádné pravidlo, podle kterého je třeba v těchto situacích postupovat, je nezbytné hledat odpověď v občanském zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Důvodem je skutečnost, že občanský zákoník je tedy ve vztahu k zákonu o nájmu a podnájmu nebytových prostor tzv. obecným předpisem, což znamená, že se použije v těch případech, kdy zákon o nájmu a podnájmu nebytových prostor neobsahuje svoji vlastní (speciální) právní úpravu.

Jak vyplývá z ustanovení § 667 odst. 1 občanského zákoníku, změny na věci (v tomto případě se těmito změnami rozumí stavební úpravy pronajatých kanceláří) je nájemce oprávněn provádět jen se souhlasem pronajímatele. Úhradu nákladů s tím spojených může nájemce požadovat jen v případě, že

se k tomu pronajímatel zavázal. Nestanoví-li smlouva jinak, je nájemce oprávněn požadovat úhradu nákladů až po ukončení nájmu po odečtení znehodnocení změn, k němuž v mezidobí došlo v důsledku užívání věci. Dal-li pronajímatel souhlas se změnou, ale nezavázal se k úhradě nákladů, může nájemce požadovat po skončení nájmu protihodnotou to, o co se zvýšila hodnota věci.

Zároveň je pro tento případ důležité ustanovení § 680 odst. 2 občanského zákoníku, které řeší situaci, kdy v době trvání nájmu dojde ke změně v osobě vlastníka pronajaté věci.

Podle zmíněného ustanovení dojde-li ke změně vlastnictví k pronajaté věci (tj. zde ke změně vlastníka domu, v němž se obě pronajaté kanceláře nacházejí), vstupuje nový vlastník do právního postavení pronajímatele. To znamená, že se tento vlastník stává automaticky ze zákona ve vztahu k současným nájemcům novým pronajímatelem. Není přitom rozhodující, že je v nájemní smlouvě jako pronajímatel i nadále uveden původní vlastník.

Nyní již k samotnému dotazu. Z jeho obsahu vyplývá, že původní pronajímatel dal sice souhlas ke stavebním úpravám pronajatých kanceláří, ale nezavázal se k úhradě nákladů s tím spojených. Následně došlo ke změně v osobě pronajímatele a tazatel nyní neví, který z vlastníků (ještě ten původní, který mu souhlas se stavebními úpravami udělil, či již ten nový) je povinen mu finančně kompenzovat provedené investice do předmětu nájmu.

Tím, že ze zákona vstupuje nový vlastník do právního postavení pronajímatele, přechází na něj i povinnost nahradit nájemci po skončení nájmu to, o co se zvýšila v důsledku provedených stavebních úprav hodnota obou kanceláří.

Jinými slovy osobou povinnou se s nájemcem finančně vyrovnat je již nový vlastník (pronajímatel) domu, v němž se kanceláře nachází, nikoliv vlastník (pronajímatel) původní. Není zde přitom podstatné, že to byl právě původní vlastník (pronajímatel), který tazateli jakožto nájemci souhlas se stavebními úpravami udělil. Stejně tak případnou soudní žalobu by tazatel musel podat na nového vlastníka (pronajímatele) domu, v němž se kanceláře nachází.

Závěrem je vhodné upozornit i na další dopady ustanovení § 667 odst. 2 občanského zákoníku, které zde byly doposud zmíněny jen okrajově.

Předně, pokud dá sice pronajímatel souhlas s úpravami předmětu nájmu, ale nezaváže se k úhradě nákladů, nemá nájemce právo požadovat po pronajímateli částku odpovídající skutečně vynaloženým nákladům (tj. např. částku odpovídající součtu nákladů na stavební materiál a práci řemesníků). Nájemce má naopak ze zákona právo na částku odpovídající skutečnému zhodnocení předmětu nájmu (tj. rozdílu v hodnotě předmětu nájmu před a po provedení úprav). V případě sporu jej proto bude muset zpravidla určit soudní znalec. Míra zhodnocení se však neposuzuje již k okamžiku dokončení předmětných úprav, ale až k okamžiku skončení nájmu. S tím je spojeno i to, že zmíněné právo vzniká nájemci až skončením nájmu, nikoliv už okamžikem provedení úprav předmětu nájmu. ■

Stavební úpravy

Je možné se v nájemní smlouvě na byt dohodnout tak, že po skončení nájmu nemá nájemce právo na náhradu nákladů vynaložených na stavební úpravy v bytě provedené?

Stavební úpravy v bytě prováděné nájemcem jsou upraveny v § 694 občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Jeho ustanovení nám však nedává odpověď na položený dotaz, a proto je třeba vyjít z úpravy obecné nájemní smlouvy obsažené v § 663 až 684 občanského zákoníku.

Pro zodpovězení tohoto dotazu je zejména důležitá dikce ustanovení § 667 odst. 1 občanského zákoníku. Toto ustanovení totiž mimo jiné řeší i otázku finančního vypořádání změn provedených nájemcem na předmětu nájmu (včetně stavebních úprav).

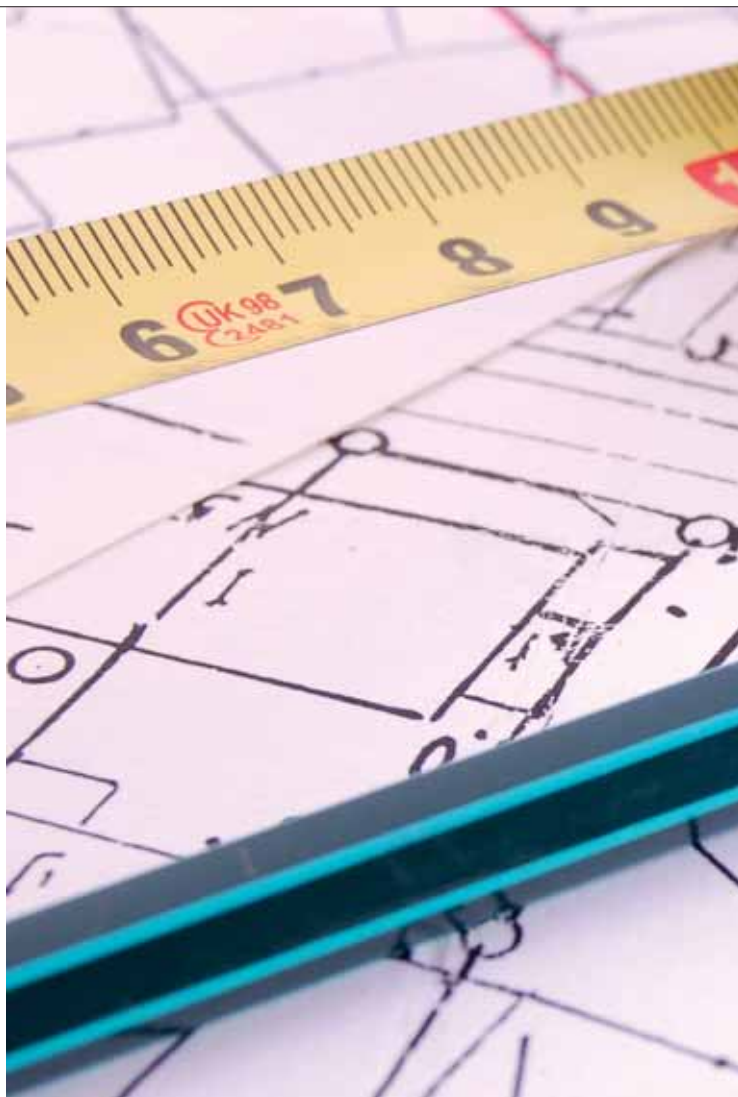
Jak vyplývá z ustanovení § 667 odst. 1 občanského zákoníku, změny na věci (v tomto případě se těmito změnami rozumí stavební úpravy pronajatých kanceláří) je nájemce oprávněn provádět jen se souhlasem pronajímatele. Úhradu nákladů s tím spojených může nájemce požadovat jen v případě, že se k tomu pronajímatel zavázal. Nestanoví-li smlouva jinak, je nájemce oprávněn požadovat úhradu nákladů až po ukončení nájmu po odečtení znehodnocení změn, k němuž v mezidobí došlo v důsledku užívání věci. Další pronajímatel souhlas se změnou, ale nezavázal se k úhradě nákladů, může nájemce požadovat po

skončení nájmu protihodnotu toho, o co se zvýšila hodnota věci.

Z obsahu zmíněného ustanovení plyne obecně závěr o tom, že provede-li nájemce úpravy na předmětu nájmu se souhlasem pronajímatele, má nárok na jejich finanční vypořádání (ať již se jedná o náhradu vynaložených nákladů nebo o vydání protihodnoty toho, o co se zvýšila hodnota předmětu nájmu). Jedná se totiž o investice do cizí věci, v důsledku nichž se předmět nájmu zhodnocuje. Vlastník předmětu nájmu, tj. pronajímatel jimi totiž získává určitý majetkový prospěch, který je nájemci třeba kompenzovat.

I přesto je však tazatelem navrhovaná smluvní úprava možná a dovolená. Jinými slovy je obecně vzato připuštěna možnost, aby se pronajímatel s nájemcem dohodl na tom, že po skončení nájemního vztahu nebude nájemce požadovat protihodnotu toho, o co se zvýšila hodnota pronajaté věci.

Důvodem výše uvedené teze je skutečnost, že ustanovení § 667 občanského zákoníku je tzv. dispozitivní ustanovení. To zjednodušeně řečeno znamená, že jej lze dohodou smluvních stran (obsaženou zpravidla přímo v nájemní smlouvě) nejen modifikovat, ale i zcela vyloučit. Tím, že jej vyloučí, na

Prodej obchodního podílu

Jste společníkem společnosti s ručením omezením a hodláte prodat svůj obchodní podíl třetí osobě? Zajímá Vás, zdali je nutné, aby vaše manželka s prodejem obchodního podílu souhlasila? Pokud ano, musí být její souhlas písemný?

K zodpovězení tohoto dotazu bude nezbytné si ujasnit, zdali je předmětný obchodní podíl součástí společného jmění manželů, či nikoliv. Od tohoto zjištění se bude odvíjet i případná nutnost souhlasu druhého manžela se zmiňovaným převodem.

Jaký majetek tvoří společné jmění manželů blíže specifikuje ustanovení § 143 písm. a) občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.). Dle tohoto ustanovení tvoří společné jmění manželů majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství. Z tohoto pravidla však zákon připouští hned několik výjimek. Do společného jmění manželů tak nespadá např. majetek, který některý z manželů získal dědictvím nebo darem, případně majetek, který jeden z manželů nabyl do svého výlučného vlastnictví z majetku, který do společného jmění manželů ani dříve nespadal (kupř. z peněz, které si některý z manželů našetřil před vstupem do manželství).

Jak vyplývá z ustanovení § 145 odst. 2 občanského zákoníku, obvyklou správu majetku náležejícího do společného jmění manželů může vykonávat každý z manželů samostatně. V ostatních případech je ovšem třeba souhlasu obou z manželů, a to pod sankcí neplatnosti úkonu, kterým bylo toto pravidlo porušeno.

Na základě výše uvedeného lze dovodit následující závěr. Spadá-li předmětný obchodní podíl do společného jmění manželů, je třeba, aby i druhý z manželů vyslovil s převodem obchodního podílu souhlas. To plyne z toho, že převod obchodního podílu jakožto zcizení části majetku náležejícího stejnou měrou oběma manželům lze jen ztěžji považovat za úkon, který spadá pod jeho obvyklou správu. Je proto nutné, aby s takovou majetkovou dispozicí druhý z manželů souhlasil. Naopak v případě, kdy obchodní podíl spadá do výlučného vlastnictví jednoho z manželů (např. proto, že se tento manžel stal společníkem ještě před vstupem do manželství, případně obchodní podíl zdědil), souhlas druhého z manželů se nevyžaduje.

Nedostatek souhlasu druhého z manželů způsobuje neplatnost převodu obchodního podílu, resp. smlouvy, kterou se obchodní podíl převádí. Jde nicméně „pouze“ o neplatnost relativní, což znamená, že převodní smlouva je platná tak dlouho, dokud se druhý z manželů její neplatností nedovolá.

Právo dovolat se neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu opomenutým manželem je však časově omezeno. Neplatností se lze totiž dovolat jen v tříleté lhůtě, jinak se

jejich nájemní vztah se nepoužije.

Nejvyšší soud České Republiky k tomuto závěru v rozsudku ze dne 30. května 2007, sp. zn. 28 Cdo 1222/2007, který je volně dostupný na internetových stránkách www.nsoud.cz uvedl, že takové smluvní ujednání je nutné posoudit ve světle zásady autonomie vůle, resp. zásady smluvní volnosti účastníků nájemní smlouvy.

Zmíněné smluvní ujednání nelze posuzovat ani jako dohodu o vzdání se budoucích práv, která je podle českého právního řádu neplatná. V této souvislosti odůvodnění výše zmíněného rozsudku Nejvyššího soudu uvádí, že „tam, kde zákon umožňuje odchýlnou úpravu, tj. dohodu mezi účastníky, jíž lze určitou úpravu modifikovat nebo i vyloučit, nelze takovou dohodu kvalifikovat jako dohodu o vzdání se budoucích práv, a tak dohodu neplatnou.“

Závěrem je třeba podotknout, že se stejný závěr uplatní nejen ve vztahu k nájmu bytů, ale u všech nájemních vztahů, které se řídí obecnou úpravou nájemní smlouvy obsažené v občanském zákoníku (např. u nájmu budovy jako celku), jakož i u nájmu nebytových prostor. ■

promlčí. V případě, že se opomenutý manžel neplatnosti převodu obchodního podílu včas dovolá (tj. vznese námitku neplatnosti), považuje se od daného okamžiku smlouva o převodu obchodního podílu za neplatnou, a to od samého počátku. To znamená, že se má za to, že nikdy nebyla uzavřena. Obě smluvní strany si proto musí vydat vše, co na jejím základě získaly.

Občanský zákoník nepředepisuje, jakou formou musí druhý z manželů svůj souhlas s uzavřením převodní smlouvy udělit. Lze jej proto udělit písemně, ústně, ale i mlčky –

konkludentně. Z pohledu právní jistoty zejména nabyvatele obchodního podílu lze samozřejmě doporučit, aby manžel převodce vyjádřil svůj souhlas písemně. Podpis na tomto souhlasu je navíc vhodné nechat notářsky ověřit a dotýcnou listinu učinit přílohou smlouvy o převodu obchodního podílu.

Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že v souladu s ustanovením § 143 odst. 2 občanského zákoníku nezákládá nabytí obchodního podílu za trvání manželství účast druhého manžela na této společnosti. Toto ustanovení totiž pouze řeší otázku společenstevní, nikoliv majetkovou. ■

Smlouva o zřízení zástavního práva

Lze do smlouvy o zřízení zástavního práva k rodinnému domu uvést, že smlouva nabývá účinnosti dnem vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí?

V praxi se lze skutečně setkat se smlouvami obsahujícími výše uvedené ujednání o tom, že smlouva nabývá účinnosti dnem vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí u příslušného katastrálního úřadu.

Na úvod lze poznamenat, že uzavřením zástavní smlouvy ještě ke vzniku zástavního práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nedochází.

Ke vzniku zástavního práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí (tj. například k rodinnému domu) totiž dochází až vkladem zástavního práva do katastru nemovitostí, tj. na základě pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu o jeho povolení.

Jde o správní rozhodnutí, které má právní účinky ke dni, ke kterému byl návrh na vklad doručen katastrálnímu úřadu. K tomuto dni tak ze zákona vzniká zástavní právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí.

Zřizuje-li se zástavní právo k nemovitosti, která v katastru nemovitostí evidována není, vzniká zápisem do Rejstříku zástav vedeného Notářskou komorou České republiky.

Vraťme se ale zpět k položenému dotazu. Jak již napovídá shora uvedený výklad, odpověď na položenou otázku je negativní.

Jak v této souvislosti vyplývá z ustálené judikatury, k ujednání, které by odkládalo účinnost zástavní smlouvy ke dni vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí, nelze přihlížet.

Důvodem, proč nelze k takovému smluvnímu ujednání přihlížet, je skutečnost, že zástavní smlouva, která tvoří přílohu návrhu na povolení vkladu zástavního práva do katastru, musí být účinná již ke dni jeho podání.

Závěrem je vhodné upozornit na to, že ačkoliv se k takovému ujednání nepřihlíží a nemá tak žádné právní účinky, nemá vliv na platnost zbylé části zástavní smlouvy. ■

Smlouva o převodu obchodního podílu

Je možné se ve smlouvě o převodu obchodního podílu dohodnout na tom, že kupující (nabyvatel) získá obchodní podíl až potom, co zaplatí plnou výši kupní (převodní) ceny?

Smlouva o převodu obchodního podílu jakožto samostatný smluvní typ je upravena v § 115 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.). Na jejím základě se převádí obchodní podíl (případně jeho část) na společnost s ručením omezeným ze současného společníka (tzv. převodce) na jinou osobu (tzv. nabyvatele). Nabyvatelem může být jak jiný ze společníků téže společnosti, tak i třetí osoba. Společenská smlouva může převod obchodního podílu zcela vyloučit, případně jej může podmínit souhlasem valné hromady. Smlouva o převodu obchodního podílu musí mít písemnou formu a podpisy obou smluvních stran musí být úředně ověřeny. Není-li nabyvatel již

společníkem, je třeba, aby smlouva obsahovala jeho prohlášení o tom, že přistupuje ke společenské smlouvě společnosti (případně stanovám, pokud byly vydány). Dle judikaturní praxe je dále nezbytné, aby smlouva o převodu obchodního podílu obsahovala určení, zda jde o převod úplatný či bezúplatný.

Je zřejmé, že k dosažení účelu sledovaného dotazem nepostačuje „pouhé“ odložení účinnosti celé smlouvy o převodu obchodního podílu ve vazbě na zaplacení ceny obchodního podílu. Důvodem je okolnost, že v takovém případě by nabyvateli nevznikla ani povinnost zaplatit převodní cenu, tj. nemohla by být naplněna podmínka, jejímž splněním je samotný převod obchodního podílu podmíněn.

Navíc, plnění z neúčinné smlouvy (tj. zaplacení převodní ceny) se považuje za tzv. plnění bez právního důvodu a nikoli za plnění ze smlouvy. To znamená, že převodci, který by kupní cenu obdržel, by vznikla povinnost ji nabyvateli vrátit jako tzv. bezdůvodné obohacení.

Judikatura nicméně v tomto směru dospěla k závěru, že je možné „odložit účinnost smlouvy“ pouze ve vztahu k nabytí obchodního podílu. Tento závěr obsahuje např. usnesení

Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Odo 1241/2004, ze dne 7. února 2006, které je volně dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz.

V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud vyšel z analogie s tzv. výhradou vlastnictví, což je smluvní ujednání podmiňující nabytí vlastnického práva kupujícím k zakoupené věci zpravidla až úplným zaplacením kupní ceny. Jinými slovy výhradou vlastnictví se v praxi rozumí různorodá smluvní ujednání typu „prodávající zůstává až do úplného zaplacení kupní ceny vlastníkem prodávané věci“ apod. Blíže o výhradě vlastnictví viz § 445 obchodního zákoníku.

Na základě podobných znaků a účelu smlouvy kupní se smlouvou o převodu obchodního podílu tedy Nejvyšší soud dovodil, že ustanovení § 445 obchodního zákoníku o výhradě vlastnictví lze analogicky použít i pro účely převodu obchodního podílu.

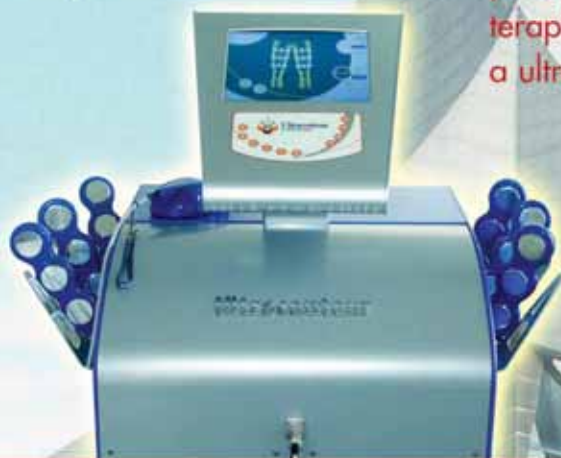
Závěr je proto následující – ve smlouvě o úplatném převodu obchodního podílu se smluvní strany mohou dohodnout na tom, že se nabyvatel stává majitelem obchodního podílu až potom, co v plném rozsahu uhradí převodní cenu. ■

CELOSVĚTOVÁ NOVINKA alternativa liposukce

Zcela neinvazivní a bezbolestný zákrok k odstranění lokalizovaného tuku.

Nejnovější ultrazvuková technologie je založena na kombinované duální terapii vysoce intenzivního ultrazvuku a ultrazvukové drenážní masáže.

Ultracontour
by MedixSysteme

Ústav lékařské kosmetiky, Vyšehradská 49, Praha 2 - EMAUZY, recepce - objednávky: 221964211, 221964111,
e-mail: prijem@ulk.cz, www.ulk.cz

Řešení neúspěšného převodu zastaveného obchodního podílu

Obchodní podíl může být předmětem zástavního práva k zajištění pohledávky zástavního (obligačního) věřitele. Zástavní právo k obchodnímu podílu pak vzniká zápisem zástavního práva k obchodnímu podílu do obchodního rejstříku.

Není-li pohledávka zajištěná zástavním právem k obchodnímu podílu řádně a včas splněna, je zástavní věřitel oprávněn svým jménem obchodní podíl na náklady dlužníka prodat, a to buď v obchodní veřejné soutěži nebo, za podmínek stanovených v zákoně o veřejných dražbách, v nedobrovolné veřejné dražbě. Tímto prodejem (převodem) obchodního podílu zástavní právo k němu ze zákona zaniká.

Jakým způsobem však postupovat za situace, kdy je prodej obchodního podílu výše uvedeným způsobem (např. opakovaně) neúspěšný? Pro tento případ stanoví postup ustanovení § 117a odst. 7 obchodního zákoníku.

Jestliže se nepodaří zastavený obchodní podíl prodat ve veřejné soutěži nebo ve veřejné dražbě, je zástavní věřitel předně oprávněn vykonávat práva spojená se zastaveným obchodním podílem. V důsledku nedostatku bližší právní úpravy je třeba tento stav chápat tak, že zástavní věřitel získává tatáž práva jako společník, jemuž zastavený obchodní podíl náleží.

Uvedené oprávnění zástavní věřitel získává od okamžiku neúspěšného pokusu o prodej zastaveného obchodního podílu. V případě neúspěšné veřejné soutěže tak jde o okamžik marného uplynutí lhůty stanovené v podmínkách soutěže, v případě neúspěšné veřejné dražby pak o okamžik jejího skončení nebo, byli obchodní podíl vydražen, není-li včas zaplácena dražební cena.

Skutečnost, že neúspěšný zástavní věřitel bude vykonávat práva společníka, neplyne ze zákona automaticky. Jinými slovy obchodní zákoník zástavnímu věřiteli pouze umožňuje, avšak nepřikazuje, aby práva spojená se zastaveným obchodním podílem vykonával. Pokud se zástavní věřitel rozhodne tohoto práva využít, je nezbytné, aby to oznámil jak zástavnímu dlužníkovi (tj. majiteli obchodního podílu, který se může lišit od zástavce), tak společnosti samotné.

Oprávnění zástavního věřitele vykonávat práva spojená s obchodním podílem se nezapisuje do obchodního rejstříku. Ze zápisu v obchodním rejstříku tak bude i nadále pouze patrné to, že je obchodní podíl ve společnosti zastaven ve prospěch zástavního věřitele. Jak v této souvislosti uvádí Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 16. října 2006, sp. zn. 29 Odo 824/2006, “každá osoba, disponující alespoň obecnou mírou obezřetnosti, musí při takovém zápisu vycházet z toho, že existuje možnost, že nastal stav uvedený v § 117a odst. 7 obch. zák. a v konkrétním případě si ověřit, zda je společník, jehož obchodní podíl je zastaven (což je skutečnost zapsaná v obchodním rejstříku včetně jména zástavního věřitele), oprávněn vykonávat práva spojená se zastaveným obchodním podílem.”

Další možností, jak řešit neúspěch při prodeji zastaveného

Není-li pohledávka zajištěná zástavním právem k obchodnímu podílu řádně a včas splněna, je zástavní věřitel oprávněn svým jménem obchodní podíl na náklady dlužníka prodat, a to buď v obchodní veřejné soutěži nebo, za podmínek stanovených v zákoně o veřejných dražbách, v nedobrovolné veřejné dražbě.

obchodního podílu, je uzavření dohody mezi neúspěšným zástavním věřitelem a zástavcem (tj. nikoliv zástavním dlužníkem jakožto majitelem předmětného obchodního podílu, jde-li o osobu odlišnou od zástavce) o tom, že zástavní věřitel přijme jeho obchodní podíl na úhradu dluhu. Jde tak o princip, který řeší nemožnost sjednání tzv. propadné zástavy.

Výše zmíněnou dohodou je třeba rozumět smlouvu o převodu obchodního podílu dle § 115 obchodního zákoníku. Ve smlouvě musí být kromě dalších podstatných náležitostí uvedeno, že se obchodní podíl převádí na úhradu

dluhu, včetně jeho důvodu a výše. K převodu obchodního podílu na úhradu dluhu se nevyžaduje souhlas valné hromady, a to ani tehdy, pokud jej jinak společenská smlouva při převodu obchodního podílu vyžaduje.

Obchodní zákoník výslovně ukládá, aby byla hodnota zastaveného obchodního podílu před jeho samotným převodem stanovena na základě posudku soudního znalce (jmenovaného postupem dle § 59 odst. 3 obchodního zákoníku na návrh zástavního věřitele). Tento požadavek není samoučelný; kupní (převodní) cena obchodního podílu musí hodnotě stanovené znalcem odpovídat. Smluvní strany tak nemají možnost stanovit cenu převáděného obchodního podílu dle svého vlastního uvážení. Zástavní věřitel je povinen vyplatit bez zbytečného odkladu po převodu zástavci částku, o níž převyšuje takto stanovená hodnota dlužnou pohledávku s příslušenstvím včetně nákladů znaleckého posudku.

Je jen logické, že převodem obchodního podílu na zástavního věřitele zástavní právo zaniká. Výmaz zástavního práva z obchodního rejstříku má tak pouze deklaratorní účinky. ■

Kouzlo přírodních ingrediencí

MÖVENPICK®

OF SWITZERLAND

Spa Hotel Čajkovskij

Sadová 44, 360 01 Karlovy Vary, Czech Republic

tel.: +420 353 237 520, fax: +420 353 237 521

e-mail: info@cajkovskij.com

w w w . c a j k o v s k i j . c o m

Čajkovskij

Spa Hotel
Čajkovskij

Karlovy Vary

Czech Republic

Představujeme Vám nově zrekonstruovaný Spa hotel ČAJKOVSKIJ****, který najdete v těsné blízkosti ruského kostela nedaleko kolonád s léčivými prameny. Svým hostům nabízí komfortní ubytování ve 3 jednolůžkových, 28 dvoulůžkových, 6 apartmá a v jednom studiu.

Lázeňským hostům je k dispozici vedle klasických procedur i 11-ti metrový krytý bazén s protiproudem.

V nabídce naší stylově zařízené restaurace najdete jak dietní pokrmy tak i speciality mezinárodní kuchyně.

Přijďte a dovolte našemu týmu profesionálů, aby Vás přesvědčil, o kvalitě našich služeb.

Lázeňský hotel ČAJKOVSKIJ** - symfonie Vašeho odpočinku.**

We are introducing you our newly reconstructed Spa hotel ČAJKOVSKIJ**** located directly in the neighborhood of the Russian church near to the Colonnade with treating mineral springs.

The hotel offers its guests comfortable accommodation in three single rooms, twenty-eight double rooms, six suites and one apartment. The spa guests are offered besides the classical treatments also a 11 meter-long indoor swimming pool with back-flow. In the menu of our stylish restaurant you can find diet dishes as well as specialities of international cuisine.

Come and let our professional personnel convince you of quality of our service.

Spa hotel ČAJKOVSKIJ** - symphony of your relaxation.**

ASOCIACE HOTELŮ
A RESTAURACÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

CZECH ASSOCIATION
OF THE HOTELS
AND RESTAURANTS

Zápis z jednání valné hromady společnosti a jeho náležitosti

Jak vyplývá z ustanovení § 129 odst. 4 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.), je povinností jednatele zajistit vyhotovení zápisu z jednání valné hromady. Jeho účelem je zachytit průběh jejího jednání, jakož i obsah přijatých usnesení, a to nejen s ohledem na vnitřní potřeby společnosti, ale i pro účely kupř. daňové či účetní.

Zápis z jednání valné hromady musí obsahovat učité zákonem požadované náležitosti. Těmito jsou:

- obchodní firma a název společnosti,
- místo a doba jednání valné hromady,
- jméno a příjmení předsedy a zapisovatele valné hromady,
- popis projednání jednotlivých bodů programu valné hromady,
- jednotlivá usnesení valné hromady spolu s uvedením výsledků hlasování a
- obsah protestu společníka, jednatele či jiného orgánu společnosti nebo jeho člena (např. člena dozorčí rady, pokud byla v dané společnosti ustavena).

Navíc se k zápisu přiloží návrhy a prohlášení předložená na valné hromadě společnosti k projednání. Nezbytnou součástí každého zápisu je i seznam přítomných společníků.

Zápis musí podepsat předseda valné hromady a zapisovatel. S ohledem na skutečnost, že jednatele společnosti stíhá povinnost zápis z valné hromady zajistit, je zejména v menších společnostech praktické, aby byl zvolen též do funkce zapisovatele.

Povinnost zajistit vyhotovení zápisu z valné hromady má jednatel i tehdy, účastní-li se jejího jednání notář. Osvědčuje-li notářský zápis pouze přijatá usnesení, je nezbytné, aby jednatel zajistil též zápis o samotném průběhu valné hromady.

Vyhotovení zápisu z valné hromady však není jedinou povinností, která v tomto ohledu jednatele stíhá. Obchodní zákoník mu ukládá povinnost zaslat jej bez zbytečného odkladu na náklady společnosti všem společníkům. Není přitom podstatné, zda se daný společník účastnil valné hromady a má tak znalost toho, co se na ní projednávalo, či nikoliv. Toto ustanovení se týká i notářských zápisů, a to i přesto, že zvláště při větším počtu společníků to může pro rozpočet společnosti znamenat nemalé náklady.

Jak v této souvislosti vyplývá z díla Společnost s ručením omezeným, Dvořák, T., 2., přepracované a rozšířené vydání, ASPI, a. s., 2005, str. 241, „pokud nebyl na zasedání valné hromady přítomen žádný z jednatelů, pak povinnost vyhotovení zápisu stíhá společníka, kterého tím valná hromada svým usnesením pověřila. Jestliže valná hromada nepověří nikoho, pak nezbyvá než výkladem dovodit, že k pořízení zápisu je přesto povinen jednatel.“

Zápis z valné hromady se obvykle nezasílá do sbírky listin obchodního rejstříku. Výjimku tvoří situace, kdy jde o zápis o takovém rozhodnutí valné hromady, které do sbírky listin náleží přímo ze zákona. Takovým zápisem bude např. zápis o rozhodnutí valné hromady o jmenování či odvolání jednatele společnosti.

Zápisy z jednání valné hromady je třeba archivovat. Zanikne-li společnost bez právního nástupce, jsou buď v průběhu skartačního řízení zlikvidovány, nebo se předávají k archivaci ve státním archivu. ■

Převody majetku v jednočlenné společnosti s ručením omezeným na společníka

Obchodní zákoník umožňuje, aby byla společnost s ručením omezeným založena jen jednou osobou. Stejně tak je možné, aby se kdykoliv po vzniku společnosti spojily všechny obchodní podíly v rukou jediného společníka. V obou uvedených případech označujeme takovou společnost o jediném společníkovi jako jednočlennou společnost.

Povaha jednočlenné společnosti s sebou přináší jistá specifika, která u společností o dvou či více společnících nenalezeme. Jedním z těchto specifíků je i úprava uzavření smlouvy mezi společností a jediným jejím společníkem, jestliže zároveň jedná jejím jménem. Jde přitom o záležitost, která není v praxi neobvyklá.

Je vůbec možné, aby jediná osoba v postavení jednatele společnosti a zároveň jejího jediného společníka jednala v téže věci jak sama za sebe, tak i jménem společnosti jako její statutární orgán?

Odpověď na tuto otázku dává ustanovení § 132 odst. 3 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.). Jak vyplývá z jeho znění, smlouvy uzavřené mezi společností a jediným společníkem této společnosti, pokud tento společník jedná rovněž jménem společnosti, musejí mít formu notářského zápisu nebo písemnou formu a listina musí být podepsána před orgánem pověřeným legalizací.

Jak ale tomuto pravidlu rozumět a jaký dopad má uvedený zákonný požadavek pro praxi?

Předně je třeba říci, že obchodní zákoník umožňuje, aby jménem jednočlenné společnosti jednal a uzavíral s ní jménem svým i její smlouvy její jediný společník v postavení jednatele. Jedná se tak vlastně o neomezené jednání společníka jménem společnosti.

V případě, že se jediný společník jako jednatel společnosti rozhodne uzavřít mezi sebou a společností nějakou smlouvu (např. smlouvu kupní, darovací apod.), stanoví zákon přísný požadavek na její formu. Každá taková smlouva totiž musí být uzavřena buď písemně nebo přímo ve formě notářského zápisu. (tj. „před notářem“).

Dalším formálním požadavkem, který komentované zákonné ustanovení přináší, je pak nutnost podpisu smlouvy před orgánem pověřeným legalizací. Tento požadavek se logicky uplatní pouze u smluv, které nemají formu notářského zápisu. Legalizací se rozumí úřední ověření podpisu a provádí ji kromě notáře i např. krajský úřad či obecní úřad s rozšířenou působností. Nutno ovšem upozornit, že smlouvu je třeba podepsat až na místě, tedy přímo před příslušným pracovníkem provádějícím legalizaci podpisu. Nestačí pouhé uznání podpisu na smlouvě za vlastní.

Závěrem je vhodné se krátce zmínit i o problému s tímto úzce souvisejícím. Tímto je míněno tzv. opatření proti konfliktu zájmů upravené v ustanovení § 196a obchodního zákoníku. Jeho dikce se použije i pro účely společnosti s ručením omezeným.

V této souvislosti jistě stojí za to upozornit zejména na odstavec třetí zmíněného zákonného ustanovení. Pro účely tohoto článku je především nutné poukázat na to, že pokud společnost (nebo jí ovládaná osoba) nabývá majetek od jednatele za protihodnotu ve výši alespoň jedné desetině jejího základního kapitálu (tj. u řady společností s ručením omezeným za úplatu – zpravidla kupní cenu – již ve výši 20 000 Kč a více), případně na něj majetek této hodnoty převádí, musí být hodnota dotčeného majetku stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem. Další související zákonný požadavek, tj. aby tento převod majetku, jestliže k němu dojde do 3 let od vzniku společnosti, schválila valná hromada, postrádá s ohledem na zvláštnosti jednočlenné společnosti zamýšlenou kontrolní funkci. To proto, že v případě jednočlenné společnosti se valná hromada nekoná a její působnost vykonává přímo její jediný společník. Ten by tak fakticky dával souhlas sám sobě. ■

Liberace zaměstnavatele v případě škody na zdraví zaměstnance

Jak vyplývá z ustanovení § 366 a násl. zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.), zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Zaměstnavatel dále odpovídá zaměstnanci i za škodu vzniklou

nemocí z povolání a to v případě, že zaměstnanec před jejím zjištěním pracoval u zaměstnavatele za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen.

Zaměstnavatel odpovídá za výše uvedenou škodu na zdraví zaměstnance *objektivně*, tedy bez ohledu na zavinění. Škodu na zdraví je proto zaměstnanci, případně pozůstalým, povinen nahradit i tehdy, jestliže dodržel povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Uvedené pravidlo však neplatí ve všech situacích. Zaměstnavatel totiž neodpovídá za škodu na zdraví v případě, že se této své odpovědnosti zcela nebo zčásti *zprostil*.

Kdy a za jakých podmínek se zaměstnavatel zproští odpovědnosti za škodu na zdraví zaměstnance uvádí ustanovení § 367 zákoníku práce. Jak je z jeho obsahu patrné, zaměstnavatel se může odpovědnosti za škodu na zdraví zprostit buď *zcela*, nebo *zčásti*.

Zaměstnavatel se může *zcela* zprostit odpovědnosti za škodu na zdraví ve dvou případech.

Je tomu jednak tehdy, prokáže-li, že škoda vznikla *výhradně* tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní nebo ostatní předpisy (např. technické normy, dopravní předpisy nebo předpisy o požární ochraně) anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dané nadřízenými pracovníky zaměstnance). Uvedený liberační důvod však platí pouze za předpokladu, že zaměstnanec byl s těmito předpisy nebo pokyny řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány.

Zaměstnavatel se dále *zcela* zproští odpovědnosti za škodu na zdraví v případě, byla-li škoda *výlučně* způsobena v důsledku opilosti postiženého zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl takové škodě zabránit.

Podobně jako v případě úplného zproštění odpovědnosti za škodu se lze *částečně* zprostit odpovědnosti za škodu ve dvou případech.

Zaměstnavatel se předně zproští odpovědnosti *zčásti*, prokáže-li, že škoda vznikla v důsledku skutečností uvedených v předchozích odstavcích (tj. buď z důvodu zaviněného porušení předpisů či pokynů zaměstnavatele nebo v důsledku opilosti zaměstnance) a že tyto skutečnosti byly *jednou z příčin škody*.

Zaměstnavatel se dále zproští odpovědnosti za škodu *zčásti* i tehdy, prokáže-li, že si zaměstnanec počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování takovým způsobem, že je zřejmé, že i když neporušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, *jednal lehkomyšlně*, ačkoliv si musel vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem být vědom, že si může způsobit újmu na zdraví. Aby se proto daný liberační důvod uplatnil, musí být současně *splněny tři podmínky* – (i) lehkomyšlné jednání zaměstnance, (ii) rozpor tohoto jednání s obvyklým způsobem chování a (iii) vědomí zaměstnance, že si tímto jednáním může přivodit újmu na zdraví. Za lehkomyšlné jednání přitom nelze považovat běžnou neopatrnost zaměstnance a jednání vyplývající z rizika práce.

Zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti *zčásti*, určí část škody, kterou nese zaměstnanec, podle míry jeho zavinění. V posléze uvedeném případě (tedy v případě škody způsobené lehkomyšlným jednáním zaměstnance) však vždy musí zaměstnavatel nahradit zaměstnanci alespoň jednu třetinu škody.

Při posuzování, zda zaměstnanec porušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, se zaměstnavatel nemůže dovolávat

všeobecných ustanovení, podle nichž si má každý počínat tak, aby neohrožoval zdraví své a zdraví jiných.

Závěrem je vhodné upozornit na následující *výjimku*, která vylučuje jakoukoliv možnost liberace zaměstnavatele za škodu na zdraví zaměstnance. Tuto výjimku upravuje ustanovení § 368 zákoníku práce. Dle zmíněného ustanovení se zaměstnavatel nemůže zprostit odpovědnosti (ani zcela, ani zčásti) v případě, kdy zaměstnanec utrpěl pracovní úraz při odvracení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví, to vše za předpokladu, že zaměstnanec tento stav nevyvolal úmyslně. Jedná se o ochranu zaměstnance, kterému vznikla škoda na zdraví při plnění tzv. zakročovací povinnosti (tj. povinnosti zakročit proti hrozící škodě) zakotvené v ustanovení § 249 odst. 2 zákoníku práce. ■

RUBRIKU PŘIPRAVIL TOMÁŠ SUM

INSOLVENČNÍ ZÁKON

Úvod

Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení („insolvenční zákon“), který nabude účinnosti dne 1. 1. 2008, je jednou z mála velkých rekodifikací, která se dotkne velmi širokého spektra (nejen) obchodních vztahů. Insolvenční zákon a s ním související právní normy mají v plném rozsahu nahradit dosavadní zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání („ZKV“).¹

Cílem insolvenčního zákona je nejen úpadkové řízení urychlit a zvýšit míru uspokojení věřitelů úpadce, ale také poskytnout úpadci možnost obnovit svou ekonomickou soběstačnost a pokračovat v podnikání, je-li takový postup efektivní. Insolvenční zákon navíc zavádí odchýlná pravidla pro úpadek nepodnikatelů, příp. drobných živnostníků.

Ministr spravedlnosti České republiky JUDr. Jiří Pospíšil považuje insolvenční zákon za „první vlašťovku elektronizace justice“, která je považována za zásadní systémovou změnu a modernizaci justice pro jednadvacáté století.

Nutno zdůraznit, že současná přechodná ustanovení insolvenčního zákona, dle kterých se konkursní řízení zahájena před 1. 1. 2008 budou řídit starou úpravou ZKV, jsou předmětem rozsáhlé diskuze odborné veřejnosti v tom

směru, že by pod režim nového insolvenčního zákona tzv. „spadla“ i všechna běžící řízení zahájena dle ZKV. Pokud by se takovou změnu stávajícího znění insolvenčního zákona podařilo prosadit, mělo by to nepochybně dalekosáhlé dopady na většinu věřitelů, zejména úvěrující banky.

Zásady insolvenčního řízení

ZKV byl v zásadě velmi stručnou úpravou. V důsledku toho praxe narážela na řadu mezer. Jejich zaplňování bylo v praxi jednotlivých konkursních soudů značně nejednotné. Mnohdy neexistovala obecně platná vodítka, o které by se dalo opřít. Také tomuto problému čelí nový insolvenční zákon *výslovnou proklamačními zásadami*, které je nutno dodržovat nejen v průběhu celého insolvenčního řízení, ale, co se týče především úpadců, nepochybně také před jeho zahájením. Mezi tyto základní zásady patří následující:

- rychlé a hospodárné řízení a co nejvyšší uspokojení věřitelů;
- žádný z účastníků insolvenčního řízení nesmí být nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn;
- rovné možnosti všech věřitelů stejného nebo obdobného postavení;

- ochrana práv nabytých věřiteli v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení;
- zákaz jednání směřujícího k uspokojení pohledávek věřitelů mimo insolvenční řízení bez svolení zákona.

INSOLVENČNÍ ŘÍZENÍ

Dosavadní úprava zná dvě formy řešení úpadku, které vedle sebe existovaly v zásadě samostatně, a to řízení konkursní a řízení vyrovnací. Naproti tomu *insolvenční zákon předpokládá v zásadě jediné řízení*. Teprve v jeho průběhu má být rozhodnuto, jakou procesní formou bude daný úpadek řešen. Mezi tyto formy řešení úpadku pak patří zejména řízení konkursní, které má vést k likvidaci podniku úpadce rozprodáním jeho majetku, nebo řízení reorganizační, jehož cílem je sanace podniku úpadce. K tomuto sjednocení insolvenčního řízení dochází po vzoru ostatních moderních evropských úprav insolvenčního řízení.² Příčinou je jednak možnost urychlení rozhodnutí o úpadku dlužníka, aniž by již musela být známa forma způsobu řešení tohoto úpadku, dále také možnost pružnější reakce na okamžitý ekonomický stav úpadce.

Úpadek

Insolvenční zákon se snaží upřesnit dosavadní definici dlužníkovy úpadku. Tím do určité míry omezuje nejistotu při úvahách dlužníků, zda jim vznikla povinnost podat návrh na zahájení insolvenčního řízení. Tak jako doposud rozlišuje insolvenční zákon dvě formy úpadku, a sice:

- platební neschopnost a
- předlužení.

1) Platební neschopnost nastává tehdy, pokud má dlužník:

- více věřitelů,
- má peněžité závazky po dobu delší než 30 dnů po lhůtě splatnosti a
- tyto závazky není schopen plnit.

Všechny tři předpoklady musí být naplněny zároveň. První dva předpoklady musí prokázat věřitel, přičemž u třetího předpokladu (neschopnost tyto závazky plnit) je insolvenčním zákonem navozena vyvratitelná domněnka, že je předpoklad splněn, pokud nastane alespoň jedna z následujících situací (a věřitel ji prokáže):

- dlužník zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo
- dlužník neplní své peněžité závazky po dobu delší než 3 měsíce po lhůtě splatnosti, nebo
- není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo
- dlužník nesplnil povinnost předložit seznamy majetku a závazků, kterou dlužníku uložil insolvenční soud za předpokladu, že insolvenční návrh podal sám dlužník.

2) Definice *předlužení* je oproti definici v ZKV širší.

Předlužen bude ten, kdo má:

- více věřitelů a
- souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku.

Na rozdíl od současného stavu se hodnota majetku dlužníka neporovnává s výší splatných závazků dlužníka, ale s výší všech závazků dlužníka. Jde o poměrně radikální změnu. Úpadkem tak může být ohroženo mnoho podnikatelů, kteří své aktivity financují převážně cizím kapitálem, přestože běžně hradí své splatné závazky. Existuje však domněnka, že slovo „splatných“ závazků vypadlo spíše nedopatřením a lze s určitou mírou pravděpodobnosti očekávat, že zákonodárce tento „nedostatek“ napraví. Do doby, než se tak stane, je nutné spoléhat na rozhodnutí insolvenčních soudů, které mohou při zjišťování hodnoty aktiv přihlížet k povaze závazků ve smyslu současné úpravy.

Velmi významnou roli proto v této souvislosti může sehrát praxe zjišťování hodnoty aktiv dlužníka, s nimiž bude výše závazků srovnávána. Při zjišťování hodnoty aktiv se má přihlížet k možným budoucím výnosům z dalšího provozování podniku dlužníka. Je však nutno si uvědomit, že neexistuje objektivně správný způsob oceňování podniků a existence dlužníků tak mnohdy bude závislá na subjektivním názoru prizvaných znalců. Tento subjektivní názor znalce bude mít při posuzování, zda je dlužník předlužen, mnohem větší význam než doposud, kdy se hodnota majetku dlužníka porovnávala pouze s hodnotou jeho splatných závazků.

Podobný scénář lze vysledovat na Slovensku. Definice předlužení podle původního znění slovenského insolvenčního zákona (zákon č. 7/2005 Z.z.) odpovídala definici předlužení v českém insolvenčním zákonu. Ještě předtím, než slovenský insolvenční zákon nabyl účinnosti, však byla definice předlužení upravena tak, že majetek dlužníka je poměřován pouze výší jeho splatných závazků.

Hrozící úpadek

Po vzoru zahraničních úprav se insolvenční zákon snaží dosáhnout toho, aby osoby ohrožené úpadkem vstupovaly do insolvenčního řízení co nejdříve. Tím se má minimalizovat odliv majetku dlužníka před zahájením insolvenčního řízení. Insolvenční zákon proto zavádí novou skutkovou podstatu umožňující zahájení insolvenčního řízení, a sice hrozící úpadek. O hrozící úpadek jde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků. Za takových okolností je *dlužník* (ale nikoliv také věřitelé) *oprávněn podat návrh na zahájení insolvenčního řízení*.

Úspěšnost této novinky bude závislá zejména na tom, nakolik se osvědčí úprava reorganizace podniku dlužníka v rámci insolvenčního řízení. Pokud praxe ukáže, že způsob řešení (hrozícího) úpadku dlužníka formou reorganizace dlužníkovi efektivně umožňuje ozdravit svůj podnik, je nutno možnost zahájení insolvenčního řízení již při pouhé hrozbě úpadku přivítat. Nejprve však bude nutno

odbourat zakořeněnou nejistotu ohledně efektivity reorganizačního řízení způsobenou tragickými zkušenostmi s řízením vyrovnacím. Za současného režimu se dlužníci snaží všemi dostupnými cestami vyhnout úpdkovému řízení i přesto, že formálně jim zákon umožňuje zachovat si v rámci vyrovnání vládu nad svým podnikem. Praxe ukázala, že pro dlužníky s větším počtem věřitelů je úspěšné splnění podmínek vyrovnání v podstatě nemožné. Doufejme, že nová úprava reorganizace nedostatky vyrovnání úspěšně překonala.

Nelze se vyhnout také určitým pochybnostem o funkčnosti definice hrozícího úpdku. Ta je postavena na neurčitých pojmech jako „důvodný předpoklad“ a „podstatná část peněžitých závazků“. Zrovna tato definice by přitom měla být velmi přesná a určitá. Navrhovatel musí mít jistotu, zda již skutečně předpoklady zahájení insolvenčního řízení naplňuje. Uvědomme si, jaké může mít následky neúspěšný návrh dlužníka na zahájení insolvenčního řízení na další provoz jeho podniku, pokud se o podání návrhu dozví jeho obchodní partneři.

Návrh na zahájení insolvenčního řízení

Insolvenční řízení lze zahájit pouze na návrh, který může podat (obdobně jako dle ZKV) dlužník i jeho věřitel. Návrh na zahájení řízení lze podat písemně i elektronickou poštou, faxem či telegrafem za předpokladu, že navrhovatel podá na poštu návrh na zahájení řízení do tří dnů v písemné podobě. Soud vyvěsí vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku (viz kapitola insolvenční rejstřík) do dvou hodin od obdržení návrhu na zahájení insolvenčního řízení. Tato lhůta je v současnosti velmi diskutována, neboť ze strany soudců je namítáno, že takto krátká lhůta jim neumožní posoudit povahu insolvenčního návrhu dostatečně, aby se mohly eliminovat šikanózní návrhy.

Podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, a k návrhu připojit její přihlášku. Přihlášku je třeba podat na formuláři speciálně k tomuto účelu vytvořenému. Náležitosti formuláře upraví prováděcí právní předpis a formulář jako takový zveřejní Ministerstvo spravedlnosti v elektronické podobě na svých webových stránkách. Pokud je návrh nesrozumitelný a přihláška pohledávky je neúplná, neurčitá či nesrozumitelná, soud věřitele nevyzve k doplnění jako je tomu dle současné úpravy v ZKV, ale návrh rovnou odmítne (to neplatí u oddlužení). Jinak je tomu však u příloh návrhu/přihlášky. Pokud nejsou připojeny či neobsahují všechny náležitosti, soud věřitele vyzve k jejich doplnění, ale stanoví mu relativně krátkou lhůtu sedmi dnů k nápravě.

Insolvenční zákon *zprísňuje povinnost právnických osob a podnikajících fyzických osob podat insolvenční návrh na sebe sama*. Ta vznikne bez zbytečného odkladu poté, co se s náležitou péčí mohly dovědět o svém úpdku. Zákon výslovně stanoví vyvrátitelnou domněnku o výši škody způsobené věřitelům při porušení této povinnosti. Podle

zákona škoda spočívá v rozdílu mezi výší přihlášené pohledávky zjištěnou v insolvenčním řízení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení obdržel. Jedná se o domněnku vyvrátitelnou, takže dlužník může prokázat, že tato domněnka neodpovídá skutečnosti. Přesto dochází ke značnému zpřísnění oproti dosavadnímu stavu, což by mohlo přispět ke včasnému podávání návrhů na zahájení insolvenčního řízení, a tedy i ke zvýšení výtěžnosti pohledávek za dlužníky, kteří jsou v úpdku.

Účinky zahájení insolvenčního řízení

Insolvenční zákon nově stanoví *významné účinky podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení, které lze označit jako „ochranu před věřiteli“*. Tento institut je znám ze zahraničních úprav a znamená důležitý motiv pro dlužníky včas zahajovat insolvenční řízení o vlastní vůli. Ochrana před věřiteli v pojetí insolvenčního zákona znamená zejména, že

- věřitelé mohou své nároky týkající se majetkové podstaty uplatnit pouze přihláškou v insolvenčním řízení (nelze podávat zvláštní žalobu či jinak pohledávky vymáhat);
- zřízení a uplatnění práv spojených se zajištěním pohledávek lze provádět pouze v souladu s insolvenčním zákonem a
- lze sice nařídit výkon rozhodnutí či exekuci na majetek dlužníka, resp. majetek náležící do majetkové podstaty, nicméně jej nelze provést.

Tyto účinky *nastávají okamžikem zveřejnění vyhlášky*, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku, tedy 2 hodiny od podání insolvenčního návrhu. Současná úprava v ZKV naproti tomu stanoví obdobné účinky až ke dni prohlášení konkursu.

Přihlášky

Věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí *lhůty stanovené rozhodnutím o úpdku*. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky v insolvenčním řízení nebudou uspokojeny.

Přihlašují se tyto pohledávky:

- pohledávky vykonatelné
- pohledávky uplatněné u soudu
- pohledávky vymáhané exekucí či výkonem rozhodnutí
- pohledávky nesplacené (nový insolvenční zákon nerozlišuje splacené a nesplacené pohledávky)
- pohledávky vázané na podmínku

Podání přihlášky má stejné právní účinky pro běh promlčecí doby jako podání žaloby. Přihláška se podává na formuláři, což má přispět k urychlení a zkvalitnění insolvenčního řízení, a musí obsahovat důvod vzniku a výši pohledávky, údaj, zda se jedná o zajištěnou či vykonatelnou pohledávku a skutečnosti, které povahu pohledávky potvrzují.

DOVOLTE NÁM NASADIT
VYSOKOU LAŤKU

VAŠEMU INTERNETOVÉMU ŘEŠENÍ

Nížká očekávání nevedou k vítězství. Nejvyšší laťky zdolává jen pár vyvolených. Spolupracujte s úspěšným týmem MEDIA FACTORY a vaše internetové prezentace, webdesign a online aplikace dosáhnou těch nejlepších výsledků.

Můžete vzhlížet ke hvězdám,
nebo se jednou z nich stát

Bliží se čas dárků. S Bang & Olufsen je radost je dávat i dostávat. Elegantním přehrávačem, okouzlujícím mobilem či individuálně naprogramovaným dálkovým ovladačem můžete potěšit někoho, kdo je vám drahý. Včetně sebe. Objevte skvělé dárky na www.bang-olufsen.com, nebo přijďte rovnou: Bang & Olufsen, Pařížská 21, Praha 1, telefon 224 811 234.

BANG & OLUFSEN

Rozhodnutí o úpadku

Insolvenční zákon stanoví insolvenčnímu soudu (na rozdíl od ZKV, který obsahoval lhůtu pouze ve vztahu k dlužnickému návrhu) přísnou lhůtu pro rozhodnutí o úpadku, o kterém je soud povinen *rozhodnout do 15 dnů ode dne podání insolvenčního návrhu* (a to i věřitelského návrhu). Je-li úpadek dlužníka ve stanovené lhůtě prokázán, rozhodne soud o úpadku a ustanoví insolvenčního správce. Pokud je dlužníkem osoba, u které insolvenční zákon vylučuje řešení úpadku reorganizací nebo oddlužením, rozhodne insolvenční soud spolu s rozhodnutím o úpadku rovněž rozhodnutím o prohlášení konkursu. Lhůta 15 dnů je však pouze lhůtou pořádkovou, jejíž porušení nevyvolá samo o sobě účinky ani vůči úpadci ani vůči věřitelům.

Nejpozději *do následujících dvou měsíců svolá soud schůzi insolvenčních věřitelů*. V návaznosti na tuto schůzi pak soud rozhodne, zda jsou dány podmínky pro prohlášení konkursu (pokud se nejedná o osobu specifikovanou v předchozím odstavci), pro povolení oddlužení nebo pro reorganizaci dlužníka.

Přezkumné jednání

První přezkumné jednání se musí konat *do 4 měsíců od rozhodnutí o úpadku*. Popírat přihlášené pohledávky mohou na rozdíl od stávající úpravy pouze správce a dlužník s tím, že správce je odpovědný za škodu způsobenou popřením pohledávky. *Věřitelé nemohou popírat přihlášené pohledávky*, což je odůvodněno zejména snahou o eliminaci rizika zneužití popření pohledávky k získání silnějšího postavení a dále již tak silným vlivem věřitelů v průběhu celého insolvenčního řízení (viz kapitola Posílení věřitelů).

Nový insolvenční zákon má *zamezit přihláškám neexistujících pohledávek* s úmyslem ovlivnit (nejen) volbu věřitelského výboru, a to „dvojitou sankcí“ vůči věřiteli, jehož pohledávka bude správcem popřena z více než 50 %. Tzv. dvojitá sankce spočívá jednak v tom, že se ke zjištěné části (která je menší než 50 %) nepřihlíží a jednak v tom, že věřitel musí zaplatit do podstaty částku ve výši popřené pohledávky. O povinnosti zaplatit částku rozhodne soud usnesením o zaplacení, proti kterému se nebude moci věřitel odvolat. Pokud by věřitel nepodal incidenční žalobu, lze na tuto pohledávku pravděpodobně nahlížet jako na pohledávku převoditelnou na třetí osoby, tj. pohledávku obchodovatelnou). Odpovědnost za zaplacení sankce nese osoba, která se pod přihláškou podepsala (nikoliv tedy nutně jen statutární orgán přihlášeného věřitele). Vzhledem k tomu, že na odpovědnost za neoprávněně přihlášenou pohledávku nebude zřejmě možné aplikovat omezení stanovená v zákoníku práce, může být uplatňování sporných či pochybných pohledávek v konkursu problematickým bodem například pro interní právníky přihlašovatelů.

Věřitelé nemůže být uložena výše jmenovaná sankce pouze v případě, že v průběhu řízení nevykonával svá věřitel-

ská práva s přihlášenou pohledávkou spojená. Co všechno se rozumí výkonem věřitelských práv, rozhodne pravděpodobně až judikatura. Současné stanovisko konkursních soudců prezentované na vzdělávacích akcích a seminářích směřuje spíše k závěru, že pouhá účast na schůzi věřitelů není ještě sama o sobě výkonem věřitelského oprávnění ve smyslu výše uvedeného a proto lze za takový výkon věřitelských práv považovat především hlasování na schůzi věřitelů. V ideálním případě by přezkumné jednání předcházelo schůzi věřitelů, na které se volí věřitelský výbor (což se zpravidla děje na jediném jednání).

Postoupení pohledávek

Na návrh věřitele a po písemném souhlasu nabyvatele rozhodne insolvenční soud, že na místo dosavadního věřitele vstupuje do insolvenčního řízení nabyvatel jeho pohledávky. Pokud přechod nevyplývá ze zákona, je nutno přechod doložit veřejnou listinou nebo listinou, na níž jsou úředně ověřené podpisy. Soud musí o této skutečnosti rozhodnout do konce pracovního dne následujícího po dni doručení návrhu věřitele. Pokud soud během této lhůty nerozhodne, má se za to, že soud vydal rozhodnutí, kterým návrhu věřitele vyhověl. Toto rozhodnutí doručuje soud poštou (a ne pouze vyhláškou v insolvenčním rejstříku). Koupí celé pohledávky člena věřitelského výboru si lze de facto „koupit“ místo ve věřitelském výboru, které přechází na nabyvatele pohledávky automaticky, což je významný posun oproti současné úpravě v ZKV, dle kterého na místo postupitele (převodce pohledávky) nastupuje předem určený náhradník a pokud má postupník (nabyvatel pohledávky) zájem o místo ve věřitelském výboru, musí se nechat zvolit schůzí věřitelského výboru a poté potvrdit soudem.

KONKURS

Základní principy konkursního řízení

Konkurs je způsob řešení úpadku spočívající v tom, že na základě rozhodnutí o prohlášení konkursu jsou zjištěné pohledávky věřitelů zásadně poměrně uspokojeny z výnosu zpeněžení majetkové podstaty s tím, že neuspokojené pohledávky nebo jejich části po zrušení konkursu zásadně nezanikají. Konkurs má pro právnické osoby v principu likvidační charakter.

V případě, že soud rozhodne o prohlášení konkursu, probíhá nadále konkursní řízení podle zásad, na nichž v podstatě stojí také dosavadní právní úprava v ZKV. Insolvenční zákon v mnohém jednotlivé instituty konkursu mění či doplňuje. Kromě *zrušení zařazení pohledávek do tříd* lze jako příklad uvést *posunutí okamžiku, od kterého se stávají neúčinnými práva na uspokojení ze zajištění*. Na rozdíl od ZKV, dle kterého zanikají práva na uspokojení ze zajištění, pokud je věřitelé získali v posledních dvou měsících před podáním návrhu na prohlášení konkursu anebo po podání tohoto návrhu, činí insolvenční zákon rozhodným okamžik zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení

insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku (tedy 2 hodiny po podání insolvenčního návrhu). V praxi lze jedi- ně doporučit, aby strany neuváděly pouze den ale i hodi- nu uzavření zástavní smlouvy, neboť existence práva uspokojení ze zástavy bude v konkursu dle insolvenčního zákona specifikována právě časovým údajem počítaným na hodiny.

Další významnou změnou oproti dosavadní právní úpra- vě je doplnění a upřesnění pravidel pro ukončování tzv. smluv o vzájemném plnění (například dlouhodobé smlou- vy o dodávkách zboží a služeb). Dle insolvenčního zákona nově platí, že *smlouvy o vzájemném plnění zanikají, pokud se insolvenční správce nevyjádří do 15 dnů od pro- hlášení konkursu, že smlouvu splní*. Toto ustanovení klade vysoké nároky na správce, který bude muset v poměrně krátkém časovém úseku vyhodnotit přínosy každé smlou- vy o vzájemném plnění, kterou úpadce uzavřel.

Nepatrný konkurs

Insolvenční zákon obsahuje zvláštní ustanovení o tzv. nepatrném konkursu. Tato úprava se uplatní pro *fyzické osoby-nepodnikatele*, eventuálně ostatní dlužníky, jejichž *obrat nepřesahuje 2 miliony Kč a dlužník nemá víc než 50 věřitelů*. Nepatrné konkursy budou ovládnuty flexibilnější úpravou a soudy je dána možnost jednotlivé instituty insol- venčního zákona přizpůsobovat projednávané věci tak, aby mohlo dojít k co nejrychlejšímu ukončení těchto řízení.

REORGANIZACE

Snad nejpodstatnější změnou zaváděnou insolvenčním zákonem má být zavedení tzv. reorganizace. Podle defi- nice obsažené v insolvenčním zákoně se reorganizací rozumí postupné uspokojování pohledávek věřitelů při zachování provozu dlužníkovy podniku podle schválené- ho reorganizačního plánu zajištěné opatřeními pro ozdravení hospodaření tohoto podniku a pod průběžnou kontrolou jeho plnění ze strany věřitelů. Reorganizace je *založena na sanačním principu* a de facto nahrazuje kri- tizovaný institut vyrovnání v ZKV. Základním vzorem se pro reorganizaci stala právní úprava platná v USA a dále byly převzaty některé prvky z německého a rakouského práva.

Osobní působnost reorganizace a dispoziční oprávnění

Reorganizace se uplatní jen v případě dlužníků, kteří jsou *podnikateli*. S ohledem na očekávané nákladové a časové nároky reorganizace insolvenční zákon zásadně umožňuje sanaci úpadce formou reorganizace pouze u tzv. „*velkých dlužníků*“. Reorganizaci tedy zásadně nelze uskutečnit, pokud:

- obrat dlužníka v předchozím účetním období nepřesáhl 100 milionů Kč nebo
- zaměstnával-li dlužník méně než 100 zaměstnanců.

Výjimkou z uvedené zásady je, pokud s reorganizací souhlasí většina zajištěných i nezajištěných věřitelů dluž- níka. Návrh na povolení reorganizace může podat dlužník nebo přihlášený věřitel. Insolvenční soud vedle jiných náležitostí návrhu zkoumá také poctivý záměr navrhovate- le (zde je patrná snaha zákonodárce zabránit účelovým a šikanózním návrhům).

V průběhu reorganizace *zůstávají dlužníkovi zachována dispoziční oprávnění* s jeho majetkem. Dohled nad činností dlužníka vykonává insolvenční správce. Podstatné úkony při nakládání se svým majetkem smí dlužník provádět pou- ze se souhlasem věřitelského výboru. Na návrh insolvenč- ního správce nebo věřitelského výboru mohou být dispozič- ní oprávnění dlužníka rozhodnutím soudu dále omezena.

Reorganizační plán a předpoklady schválení reorganizace

Klíčovou roli v reorganizaci hraje tzv. reorganizační plán. Ten *vymezuje právní postavení dotčených osob* v důsledku povolené reorganizace a *stanoví opatření sledující ozdrave- ní provozu dlužníkovy podniku* (změna závazků, prodej majetku, fúze, financování provozu apod.). Reorganizace se v zásadě od schváleného reorganizačního plánu nesmí odchýlit. Přirozeně v průběhu reorganizace může za stano- vených podmínek docházet ke změnám reorganizačního plánu. Přednost při sestavování reorganizačního plánu má dlužník, ale insolvenční soud může rozhodnout také o tom, že reorganizační plán mohou předložit jiné osoby.

Za účelem hlasování o reorganizačním plánu se věřitelé rozdělují do skupin s obdobným právním postavením. Zvláštní skupinu tvoří zejména zajištění věřitelé, zaměst- nanci a také společníci dlužníka. *Reorganizační plán musí být zvlášť každou ze skupin věřitelů schválen*. Výjimku tvoří pouze ty skupiny věřitelů, jejichž pohledávky nejsou reorganizačním plánem dotčeny. Za určitých předpokladů lze reorganizační plán uskutečnit dokonce i tehdy, pokud tyto skupiny věřitelů s reorganizačním plánem nesouhlasí (tzv. *cram-down*).

Schválí-li věřitelé reorganizační plán a jsou-li dány další podmínky stanovené zákonem, zejména je-li zaručeno, že *každý věřitel získá plnění, jehož celková současná hodnota je ke dni účinnosti reorganizačního plánu stejná nebo vyšší než hodnota plnění, které by zřejmě obdržel v případném konkur- su* (ledaže daný věřitel vysloví souhlas s nižším plněním), insolvenční soud reorganizační plán schválí. Výjimečně může být reorganizační plán schválen také proti nesouhlasu větši- ny věřitelů, má-li soud za to, že podnik dlužníka lze ozdravit.

Po schválení reorganizačního plánu je dlužník povinen nakládat se svým majetkem pouze v souladu s reorganizač- ním plánem. Kontrolu nad plněním reorganizačního plá- nu provádí nadále insolvenční správce a věřitelský výbor. *Účinností reorganizačního plánu zanikají dosavadní práva třetích osob vůči dlužníkovi a jeho majetku a vznikají pou- ze ta práva, která jsou předvídána reorganizačním plánem*.

Přeměna reorganizace v konkurs

Pokud dlužník v průběhu plnění reorganizačního plánu neplní své podstatné povinnosti, nebo dojde k porušení jiných zásadnějších povinností v souvislosti s reorganizačním řízením, rozhodne insolvenční soud o přeměně reorganizace v konkurs. V takovém případě nastávají účinky spojené s prohlášením konkursu. Důsledkem toho by mělo být oživení pohledávek a ostatních práv, která osoby dotčené reorganizačním plánem měly schválením reorganizačního plánu. Tento účinek však v zákoně výslovně stanoven není.

ODDLUŽENÍ

Další významnou novinkou zaváděnou insolvenčním zákonem je tzv. oddlužení. Oddlužení přichází v úvahu u *nepodnikatelských subjektů*, a to u osob fyzických i právnických. Z hlediska osobní působnosti institutu zaráží zejména skutečnost, že oddlužení není dostupné pro podnikatele – fyzické osoby. V praxi se bude oddlužení týkat zejména spotřebitelů, proto se někdy nepřesně hovoří v souvislosti s oddlužením jako o „spotřebitelském konkursu“. Zjednodušeně lze říci, že oddlužení se podobá reorganizaci přizpůsobené povaze nepodnikatelských subjektů, jež umožňuje poctivému, avšak finančně neúspěšnému dlužníku, začít znovu bez zátěže předchozích dluhů (*nový start*). Pokud se oddlužení v praxi osvědčí, bude mít nepochybně významné dopady na trh se spotřebitelskými úvěry a obtížně vymahatelnými pohledávkami.

Základní formy oddlužení

Oddlužení je možné ve dvou formách, a to:

- oddlužení jednorázovým zpeněžením majetkové podstaty a
- oddlužení plněním splátkového kalendáře.

V případě *oddlužení jednorázovým zpeněžením* majetko-

vé podstaty dojde k jednorázovému uspokojení věřitelů z majetku patřícího do majetkové podstaty oddlužení. Majetek, který dlužník nabyt po schválení oddlužení, zůstává oddlužením nedotčen (dlužníku jsou výměnou za jeho stávající aktiva ponechány jeho budoucí příjmy). Při zpeněžování majetkové podstaty se postupuje přiměřeně podle ustanovení o konkursu. V případě *oddlužení plněním splátkového kalendáře* hraje klíčovou roli splátkový kalendář, dle kterého se dlužník zavazuje splácet ze svého příjmu věřitelům určenou částku po dobu 5 let. Závazky dlužníka neuspokojené výše uvedeným způsobem automaticky zanikají (dlužníku je výměnou za jeho budoucí příjmy po dobu 5 let ponechán jeho stávající majetek).

Předpoklady pro povolení oddlužení

Návrh na povolení oddlužení podává spolu s insolvenčním návrhem *pouze dlužník*, a to ve standardizované podobě formuláře doplněného o informace o stávajícím majetku a závazcích dlužníka. V případě, že insolvenční návrh podá jiná osoba, musí dlužník usilující o oddlužení podat návrh na povolení oddlužení nejpozději do 30 dnů od doby, kdy mu byl insolvenční návrh doručen. Pokud návrh splňuje náležitosti stanovené zákonem, insolvenční soud oddlužení povolí. O způsobu oddlužení pak rozhodne schůze věřitelů prostou většinou hlasů počítanou podle výše jejich pohledávek. Neprodleně po skončení jednání soud rozhodne, zda oddlužení schválí. Na rozdíl od reorganizace *činí základní rozhodnutí o tom, zda dlužník příležitost nového startu dostane či nikoli, výhradně soud, nikoli věřitelé*, a to s poměrně velkým prostorem pro volné uvážení okolností případu. Kritériem pro rozhodování soudu je totiž zejména poctivost návrhu dlužníka a předpoklad, že nezajištění věřitelé v oddlužení obdrží plnění rovné *nejméně 30 % svých pohledávek*. Zajištění věřitelé nemohou být oddlužením dotčeni (budou uspokojeni z výtěžku zpeněžení zástavy).

Pět základních rozdílů staré a nové úpravy řešení úpadku

Nová úprava (InsZ)	Stará úprava (ZKV)
Možnost odvolat správce věřitelů	Správce může odvolat pouze soud
Distanční způsob hlasování věřitelů	Hlasovat mohou pouze přítomní věřitelé
Elektronický insolvenční rejstřík	Konkursní spis, informativní evidence úpadců, doručování vyhláškou
Nové sanační způsoby řešení úpadku: oddlužení, reorganizace	Pouze likvidační konkurs a (neefektivní) vyrovnání
Uspokojení zajištěných věřitelů do 100 % výše pohledávky	Uspokojení zajištěných věřitelů pouze do výše 70 % zajištěné pohledávky

Plnění splátkového kalendáře

Po dobu trvání splátkového kalendáře zůstávají *dlužníková dispoziční oprávnění k jeho příjmům zachována*. Dlužník je s nimi ale povinen naložit způsobem uvedeným v rozhodnutí o schválení oddlužení. V průběhu plnění splátkového kalendáře je mj. povinen vykonávat výdělečnou činnost, v případě nabytí hodnoty získané dědictvím nebo darem tuto hodnotu zpeněžit a výtěžek použít k mimořádným splátkám a nevstupovat do závazků, které by nemohl splnit. Schválené oddlužení může být soudem během jeho trvání za určitých podmínek zrušeno. Dlužník tak automaticky vstoupí do konkursu. Jedná se zejména o situaci, kdy dlužník neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení.

Osvobození od zbytku dluhů

Dlužník, který řádně a včas splnil své povinnosti z oddlužení, může požádat soud o vydání rozhodnutí, kterým bude osvobozen od zbytku svých dluhů. Lze usuzovat, že účinkem osvobození od dluhů není zánik pohledávek, ale pouze *zánik jejich vymahatelnosti*, a nesplacené pohledávky tak i nadále trvají jako tzv. „naturální obligace“. Osvobozením od dluhů však pro dlužníka případ zcela nekončí, poněvadž soud sleduje tříleté období, kdy může být osvobození rozhodnutím soudu odejmuto (například v důsledku podvodného jednání dlužníka či zvýhodnění některého z věřitelů). Odejmutí osvobození vede buď ke zrušení oddlužení nebo ke ztrátě výhod osvobození, tj. k možnosti věřitelů vymáhat své pohledávky vůči dlužníkovi v plném rozsahu.

DALŠÍ VÝZNAMNÉ ZMĚNY

Posílení věřitelů

Jedním z cílů insolvenčního zákona je významně posílit práva insolvenčních věřitelů, a to včetně věřitelů zajištěných. Věřitelé *předně mohou rozhodovat o výměně soudem ustanoveného insolvenčního správce*, a to na schůzi věřitelů, která nejbližší následuje po přezkumném jednání. K odvolání správce je potřeba alespoň polovina všech věřitelů pohledávek přihlášených ke dni předcházejícímu schůzi věřitelů. Na rozdíl od ZKV nepožaduje nový insolvenční zákon k takovéto změně souhlas insolvenčního soudu. Z důležitých důvodů lze na návrh věřitelského orgánu odvolat insolvenčního správce i v dalším průběhu insolvenčního řízení.

Věřitelé realizují své pravomoci zejména na schůzi věřitelů a prostřednictvím věřitelského výboru. *Schůzi věřitelů* mohou svolat 2 věřitelé, kteří mají dohromady *alespoň 10 % nominální hodnoty* přihlášených pohledávek. Insolvenční zákon umožňuje také korespondenční formu hlasování na schůzi věřitelů. *Věřitelský výbor* může mít nově také sudý počet členů, neboť při rovnosti hlasů převáží hlas předsedy. Náhradníci mohou být určeni v počtu více než jeden, musí však být zároveň určeno i jejich pořadí. *Zajištění a nezajištění věřitelé volí své členy zvlášť*, přičemž počet členů věřitelského výboru za zajištěné věřitele nesmí být větší než za nezajištěné. Insolvenční zákon umožňuje věřitelům nabýt majetek z konkursní podstaty, ale pouze se souhlasem schůze věřitelů. Posílení práv věřitelů je však kompenzováno i zvýšením odpovědnosti členů věřitelského výboru, která byla dle ZKV v praxi zřídka uplatňována.

	Konkurs	Reorganizace	Oddlužení
Subjekt (úpadce)	Všechny subjekty	Podnikatelé, zásadně velký dlužník	Nepodnikatelé
Dizpoziční práva	Insolvenční správce	Dlužník	Insolvenční správce (jednorázové oddlužení) Dlužník (splátkový kalendář)
Neuspokojené pohledávky	Trvají	Mohou trvat	Osvobození
Splatnost	Závazků	Závazků i pohledávek se vrací	Splátkový kalendář
Zajištění věřitelé	100 % (minus náklady a odměna správce)	Zvláštní skupina, úročení	Nehlasují
Správce	Aktivní	Dohled	Aktivní (jednorázové oddlužení) Dohled (splátkový kalendář)
Míra uspokojení	Nízká (cca 20%)	Dle reorganizačního plánu	> 30 %
Doba ukončení	Dlouhá (cca 5 let)	Dle reorganizačního plánu	5 let (max. splátkový kalendář)

Významně jsou posílena také práva zajištěných věřitelů. Na rozdíl od dosavadního stavu budou mít nadále zajištěni věřitelé *právo na uspokojení své pohledávky ze 100% hodnoty výtěžku zpeněžení jejich zajištění*. Z výtěžku zpeněžení lze odečíst pouze náklady spojené se správou a zpeněžením a částku připadající na odměnu správce, přičemž náklady zpeněžení lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku a náklady správy lze odečíst nejvýše v rozsahu 4 % výtěžku. *Při správě a zpeněžení zástavy je insolvenční správce současně vázán pokyny zástavních věřitelů* (s výhradou, kdy insolvenční soud rozhodne ve společném zájmu věřitelů jinak). Protože odměna insolvenčního správce se vyplácí ihned po každém zpeněžení zástavy, je správce motivován zpeněžovat co nejdříve. Posílení právního postavení zajištěných věřitelů ilustruje i nové pravidlo v insolvenčním zákoně týkající se *úročení zajištěné pohledávky*. Byli sjednán úrok, zajištěná pohledávka se úročí v rozsahu zajištění ode dne následujícího po dni rozhodnutí o způsobu řešení úpadku úrokovou sazbou dohodnutou před tím, než se dlužník dostal do prodlení (neplatí pro úrok z prodlení).

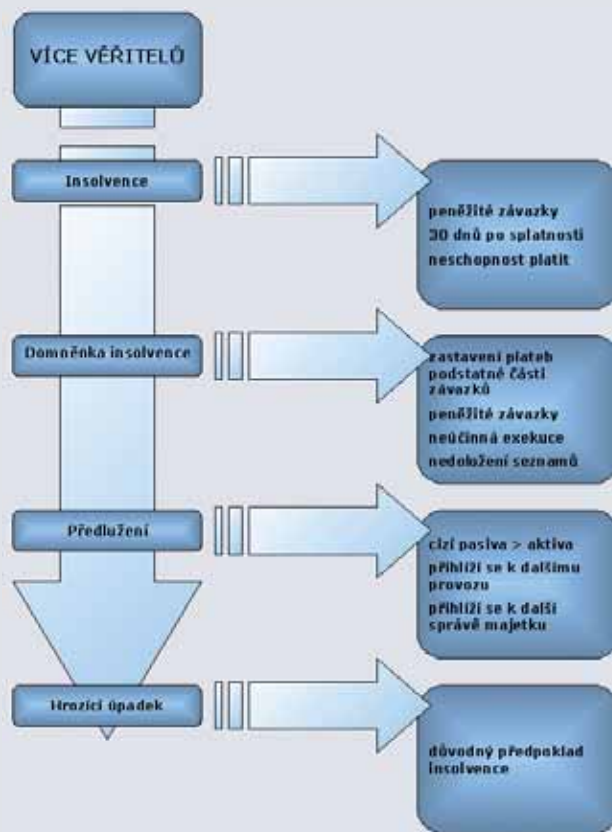
Budoucí praxe ukáže, zda tato úprava velmi favorizující zajištěné věřitele, přispěje ke zvýšení podnikatelské důvěry v českém podnikatelském prostředí. Existuje obava, zda nepovede k přílišnému omezení insolvenčních správců a narušování průběhu insolvenčního řízení. Je nesporné, že ve většině významných insolvenčních řízení mohou v důsledku uvedených práv zajištění insolvenční věřitelé hrát v zásadě rozhodující roli. Jejich motivace přitom často bude odlišná od motivace ostatních osob zúčastněných na insolvenčním řízení.

Insolvenční rejstřík

Významnou roli bude hrát také zavedení elektronického informačního systému veřejné správy, tzv. insolvenčního rejstříku. Ten bude obsahovat insolvenční spisy, které budou vedeny pod centrálním systémem spisových značek, dále seznam insolvenčních správců a seznam dlužníků, na které byl podán insolvenční návrh, a to až po dobu 5 let. Insolvenční rejstřík bude představovat rovněž místo doručování soudních písemností – obálky s modrým pruhem budou používány pouze jako zvláštní způsob doručení, a to v případech, kdy tak výslovně stanoví zákon. S ohledem na ochranu osobních údajů fyzických osob nebudou v insolvenčním rejstříku zveřejněny všechny údaje o účastnících řízení.

Insolvenční správce

Insolvenční zákon přinesl podstatné změny týkající se právního postavení insolvenčního správce. Na rozdíl od současné právní úpravy může být insolvenční správce ustanoven pouze předsedou soudu, což by mělo v praxi eliminovat možnou korupci. Lze však předpokládat, že předseda soudu ustanoví toho správce, který bude navržen soudcem, který dle rozvrhu práce povede insolvenční řízení. Insolvenční správce má povinnost podávat soudu

i věřitelskému výboru každé tři měsíce zprávu o své činnosti. Způsob jednání insolvenčního správce je více formalizován, a to tak, že ke svému podpisu musí připojit slovo „správce“. Podmínky výkonu funkce správce a jeho odměňování stanoví zvláštní právní předpis.

Co v insolvenčním zákoně chybí

Přestože je insolvenční zákon novou komplexní normou, již nyní se objevují v odborném tisku oprávněné námitky, že určité oblasti zákonodárce zcela opomenul. Často zmiňovanými tématy, k nimž se insolvenční zákon vůbec nevyslovuje, jsou například konsolidace insolvenčního řízení v případě podnikatelských seskupení (tzv. holdingů), přeshraničení insolvenčního řízení (mimo Evropská společenství) a podřízenost závazků úpadce vůči propojeným osobám. Lze tedy očekávat, že nový insolvenční zákon bude i v budoucnu předmětem dalších změn a doplnění, a to nejen z důvodu četných legislativně technických nedostatků, které doprovázejí každou novou legislativu tohoto rozsahu a významu. ■

AUTOŘI: JUDR. ING. IVAN BARABÁŠ, ADVOKÁT,
MGR. LENKA PAVLÍKOVÁ, KONCIPIENT
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HAVEL & HOLÁSEK

Poznámky

1 Insolvenční zákon doplňuje zejména zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích.

2 Např. německý insolvenční zákon a slovenský insolvenční zákon.

erpét
golfcentrum

- golf
- tenis
- squash
- restaurace
- firemní akce
- konferenční centrum

ERPET GOLF CENTRUM

Strakonická 2860/4 • 150 00 Praha 5 • tel.: +420 296 373 111 • fax: +420 296 373 212
e-mail: golfcentrum@erpét.cz

www.erpét.cz

Hromadné propouštění zaměstnanců

NOVÝ ZÁKONÍK PRÁCE (ZÁKON Č. 261/2006 SB.) UPRAVUJE V § 62 AŽ § 64 ZVLÁŠTNÍ POSTUP PŘI HROMADNÉM PROPOUŠTĚNÍ ZAMĚŠTNANCŮ Z DŮVODU ORGANIZAČNÍCH ZMĚN. TATO USTANOVENÍ MAJÍ KOGENTNÍ POVAHU A ODCHÝLIT SE OD NICH LZE POUZE VE PROSPĚCH ZAMĚŠTNANCŮ.

WEINHOLD LEGAL

Hromadným propouštěním zaměstnanců se rozumí skončení pracovního poměru formou výpovědi, kterou dá zaměstnavatel určitému počtu zaměstnanců ve stanoveném období. Výpověď může dát pouze zaměstnavatel a to jen z organizačních důvodů, tak jak jsou uvedeny v § 52 písm. a) až c) nového zákoníku práce. Aby se jednalo o hromadné propouštění, musí být rozvázán pracovní poměr nejméně s 10 zaměstnanci, pokud zaměstnavatel zaměstnává od 20 do 100 zaměstnanců nebo s 10 % zaměstnanců, zaměstnává-li od 101 do 300 zaměstnanců a s 30 zaměstnanci, zaměstnává-li zaměstnavatel více než 300 zaměstnanců. Stanoveným obdobím je doba 30 kalendářních dnů. Ukončí-li zaměstnavatel v tomto období pracovní poměr z organizačních důvodů s 5 zaměstnanci, započítají se do celkového počtu hromadně propouštěných zaměstnanců i zaměstnanci, s nimiž byla za stejných podmínek uzavřena dohoda o rozvázání pracovního poměru.

Před dáním výpovědi či uzavřením dohod o rozvázání pracovního poměru s jednotlivými zaměstnanci je zaměstnavatel povinen o svém záměru informovat odborovou organizaci nebo radu zaměstnanců. Nepůsobí-li u zaměstnavatele odborová organizace nebo rada zaměstnanců, musí informovat každého jednotlivého zaměstnance, jehož se hromadné propouštění týká. Informování musí činit zaměstnavatel v písemné formě a nejpozději 30 dnů před rozvázáním pracovních poměrů se zaměstnanci. Oproti dřívější právní úpravě stanoví nový zákoník práce další povinnost, kterou musí zaměstnavatel splnit v souvislosti s podáváním informací zástupcům zaměstnanců. Jde o výčet informací, které musí zaměstnavatel odborové organizaci nebo radě zaměstnanců poskytnout. Jedná se o důvody hromadného propouštění, počet a profesní složení zaměstnanců, kteří mají být propuštěni, počet a profesní složení všech zaměstnanců, kteří jsou u zaměstnavatele zaměstnáni, dobu, v níž se má hromadné propouštění uskutečnit, hlediska navržená pro výběr zaměstnanců, kteří mají být propuštěni a odstupné, popřípadě další práva propuštěných zaměstnanců.

Zaměstnavatel má za povinnost nejen informovat zástupce zaměstnanců nebo zaměstnance samotné o hromadném propouštění, ale také s nimi zahájit jednání o tom, jak by se dalo takovému propouštění předejít a nebo jak alespoň zmírnit

jeho nepříznivé následky. Cílem jednání je samozřejmě dosažení shody mezi oběma stranami, ale zaměstnavatel není vázán na souhlas

Ve stejném rozsahu, jaký je uveden výše, je zaměstnavatel současně povinen písemně informovat příslušný úřad práce. Příslušnému úřadu práce musí být rovněž doručena zpráva o rozhodnutí zaměstnavatele o hromadném propouštění a o výsledcích jednání s odborovou organizací nebo radou zaměstnanců. Zpráva musí být písemná a zaměstnavatel v ní uvádí hlavně celkový počet zaměstnanců a počet a profesní složení zaměstnanců, kterých se propouštění týká. S doručením této zprávy jsou spojeny závažné právní účinky a proto je třeba, aby bylo použito způsobu doručení, který je možno v budoucnu prokázat. Nejlepším řešením je zaslání zprávy na doručenkou nebo osobní předání zprávy do podatelny úřadu práce, kde na ni bude vyznačeno datum jejího převzetí. Jedno vyhotovení zprávy je zaměstnavatel povinen zaslat odborové organizaci

nebo radě zaměstnanců, které se k ní mohou vyjádřit a takové vyjádření pak doručí příslušnému úřadu práce. Jde-li o zaměstnavatele, na kterého byl prohlášen konkurs, pak je povinnost doručení zprávy vázána pouze na žádost úřadu práce.

V praxi vznikl problém, kterému úřadu práce má být zpráva doručena. Zákoník práce totiž nestanoví místní příslušnost úřadu práce v této věci a ani neodkazuje na další právní předpisy. Problém nakonec vyřešil Nejvyšší soud, když rozhodl, že zprávu je možné doručit kterémukoliv úřadu práce.

Jak bylo již výše uvedeno, doručení písemné zprávy zaměstnavatele příslušnému úřadu práce má závažný dopad na skon-

čení pracovního poměru zaměstnance. Pracovní poměr hromadně propouštěného zaměstnance totiž skončí výpovědí nejdříve po uplynutí doby 30 dnů od doručení zprávy. V případě, že zaměstnanec prohlásí, že na prodloužení pracovního poměru netrvá, pak k takovému prodloužení nedojde. Toto opatření je výrazem ochrany hromadně propouštěných zaměstnanců a zaměstnavatele naopak nutí komunikovat s úřady práce a plnit včas svoji povinnost doručit písemnou zprávu. ■

PAVLA ŠTURMOVÁ
WEINHOLD LEGAL

Novela živnostenského zákona

VLÁDA MINULÝ TÝDEN SCHVÁLILA NÁVRH NOVELY ŽIVNOSTENSKÉHO ZÁKONA, KTEROU PŘEDLOŽIL MINISTR PRŮMYSLU A OBCHODU MARTIN ŘÍMAN. NORMA PŘINÁŠÍ ŘADU ZÁŠADNÍCH ZMĚN, KTERÉ BY MĚLY VÉST KE ZJEDNODUŠENÍ ŽIVNOSTENSKÉHO PODNIKÁNÍ V ČESKÉ REPUBLICĚ. ŽIVNOSTNÍCI BY MĚLI STRÁVIT MĚNĚ ČASU PAPIROVÁNÍM, KTERÉ JIM KOMPLIKUJE PODNIKÁNÍ. DÍKY NOVELE BY DÁLE ŽIVNOSTNÍCI MĚLI UŠETŘIT NA POPLATCÍCH, KTERÉ ZA ÚKONY SPOJENÉ S ŽIVNOSTENSKÝM PODNIKÁNÍM ÚŘADY VYBÍRAJÍ.

„Novelou živnostenského zákona výrazně snižujeme zátěž, kterou v tomto státě cítí většina podnikatelů. Ubude jim papírování a sníží se náklady spojené s úřadováním. Uvědomuji si, že živnostenské úřady jsou jen jedním zdrojem administrativní zátěže. Chci, aby na konci mého mandátu trávili podnikatelé na všech úřadech o 20 % méně času,“ řekl ministr Říman.

„Živnostenský zákon byl od svého vzniku před 16 lety novelizován více než stokrát. Změny tak přicházely v průměru každé dva měsíce. Tuto praxi měním. Vyhlašuji stop stav. Po schválení novely v Parlamentu se minimálně rok žádná novela navrhopvat nebude,“ uvedl dále ministr.

Hlavní body novely živnostenského zákona

- Bude zavedena pouze jedna volná živnost namísto dosavadních 125. Seznam 622 vymezení předmětu činnosti bude zredukován na 80 položek.
- Štíhlejší bude také jednotný registrační formulář, který musí zájemce o vstup do podnikání vyplnit. Z dosavadních 21 stran zbyly 2, které postačují k tomu, aby úřady získaly všechny potřebné informace.
- Podnikatelé ušetří odhadem 63 % stávajících správních poplatků, což představuje 125 mil. Kč.
- Ruší se místní příslušnost živnostenských úřadů. Mezi úřady tak vznikne konkurence. Profitovat z ní budou podnikatelé. Podnikatel bude moci vyřídit své záležitosti na jakémkoli živnostenském úřadu, čímž ušetří náklady spojené s dopravou.
- Podnikatelé budou povinni hlásit pouze ty změny údajů, které si živnostenský úřad nebude schopen zjistit ze zdrojů státní správy, z obchodního rejstříku a výhledově z evidence obyvatel.

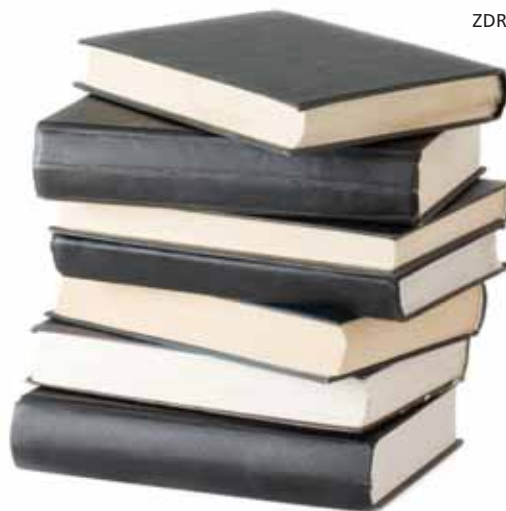
Jednotný registrační formulář

Ministerstvo průmyslu a obchodu dále výrazně zjednodušilo Jednotný registrační formulář (JRF), který byl zaveden kvůli zjednodušení vstupu do podnikání. Využívá se také při ohlášení změn na živnostenských úřadech nebo při přihlášení k daňové registraci a ke zdravotnímu a sociálnímu pojištění. Stávajících 18 stran se redukuje na dvě. Místo 471 kolonek jich bude žadatel vyplňovat pouze 140. Změna přináší povinnost podat jen nezbytné údaje.

Nový JRF budou moci občané využívat, jakmile vstoupí v účinnost novela živnostenského zákona. Předpokládaný termín je 1. 7. 2008.

V současné době je připravována také elektronická verze JRF. Pomocí ní bude možné ohlášení provést i na internetu. ■

ZDROJ: MPO ČR

Certifikace staveb autorizovaným inspektorem

AUTORIZOVANÝ INSPEKTOR PŘEDSTAVUJE ZCELA NOVÝ PRÁVNÍ INSTITUT. AUTOŘI STAVEBNÍHO ZÁKONA SE PŘI JEHO ZAVÁDĚNÍ NECHALI INSPIROVAT ZEJMÉNA NĚMECKOU PRÁVNÍ ÚPRAVOU, PŘIČEMŽ NĚKTERÉ PODNĚTY BYLY PŘEBRÁNY I Z PRÁVA ANGLICKÉHO.

WEINHOLD LEGAL

Hlavním cílem institutu autorizovaného inspektora je oproštění stavebních úřadů od agendy, u které není nezbytné, aby ji vykonával správní orgán. Jde tedy o zavedení soukromoprávního prvku do stavebního řízení, který si klade za cíl urychlení postupu povolení realizace, popř. užívání vybraných druhů staveb.

Autorizovaným inspektorem může ministr pro místní rozvoj jmenovat fyzickou osobu, která splní podmínky pro jmenování a úspěšně složí autorizační zkoušku. Podmínkou je předchozí vyjádření České komory architektů nebo České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. V červnu tohoto roku již prvních triadvacet osob úspěšně složilo autorizační zkoušku a tudíž budeme mít možnost jejich služeb v nejbližší době využít. Autorizovaný inspektor je do své funkce jmenován na dobu deseti let, a to s působností pro celé území České republiky. Na jeho žádost mu může být tato doba ještě prodloužena, nejvýše však o dalších deset let, a to i bez vykonání zkoušky. Takovéto prodloužení je možné za předpokladu, že autorizovaný inspektor prokazatelně soustavně vykonával svou činnost. Právě výše uvedené ustanovení je trnem v oku řadě kritiků nového stavebního zákona. Sama se přikláním k názorům, že desetileté funkční období autorizovaných

inspektorů, které je navíc možné bez jakéhokoli přezkušování na žádost prodloužit, je příliš dlouhé a v jiných evropských státech se s ním prakticky nesetkáme. Např. ve Velké Británii jsou autorizovaní inspektoři jmenováni na dobu pěti let, přičemž po jejím uplynutí mají povinnost znovu složit předepsané zkoušky a osvědčit svou odbornou způsobilost.

Činnost autorizovaného inspektora mohou vykonávat i osoby právnické. Předpokladem pro jejich výkon je zabezpečení této činnosti osobami, které již autorizovaným inspektorem jsou, získání souhlasu ministerstva a zaplacení správního poplatku ve výši 10 000,- Kč. Vzhledem k narůstajícímu trendu sdružování se odborníků různých specializací a k požadavku

vydání povolení k realizaci stavby, tedy certifikátu v co nejkratší možné době, lze očekávat, že tato varianta bude v budoucnu často využívána.

Nový stavební zákon umožňuje využít služby autorizovaných inspektorů u všech druhů staveb, které procházejí schvalovacím procesem na úrovni obecních úřadů, mají vydané územní rozhodnutí, vyřízeny námítky a doloženy veškeré potřebné náležitosti. Značnou výhodou je zde skutečnost, že se autorizovaný inspektor, jakožto představitel svobodného povolání, může ad hoc obklopovat odborníky se specializací, což zajišťuje vyšší odbornou úroveň.

Své služby poskytuje autorizovaný inspektor na základě soukromoprávní smlouvy uzavřené se stavebníkem za účelem provedení kontroly projektové dokumenta-

ce stavby. Podklady potřebné k povolení stavby přezkoumává ze stejných hledisek jako stavební úřad. Není zde však vedeno klasické stavební řízení, ani vydáno stavební povolení. Z toho důvodu pokládám označení „zkrácené stavební řízení“, které nový stavební zákon užívá, za dosti nepřesné a zavádějící.

Pro vydání certifikátu autorizovaným inspektorem je jednou z podmínek vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení. Pokud tyto osoby ve svých vyjádřeních uplatnily proti provádění stavby námitky, autorizovaný inspektor je po projednání posoudí a pokusí se o jejich vyřešení. Až v případě, kdy se mu rozpory nepodaří odstranit, předloží vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, aby jejich vypořádání zajistil. Toto podání je podnětem k zahájení řízení, nikoli žádostí dle § 44 správního řádu. Jak ale může stavební úřad námitkám vyhovět, když nevydává žádné rozhodnutí, není zřejmé. Stavební úřad při vypořádání námitek může postupovat pouze přiměřeně, nikoli obdobně, jako u námitek uplatňovaných v rámci běžného stavebního řízení. Je to z toho důvodu, že v tomto případě nerozhoduje o vydání stavebního povolení. Nemůže např. vyhovět námitkám tím, že by stanovil určité podmínky pro provádění stavby, nemůže si učinit úsudek o občanskoprávních námitkách a v důsledku toho vydat stavební povolení nebo žádost o jeho vydání zamítnout. Pokud stavební úřad dojde k závěru, že jsou podané námitky oprávněné a opodstatněné, rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro certifikaci autorizovaným inspektorem. Proti tomuto usnesení stavebního úřadu je možné podat odvolání, které nemá odkladný účinek. V opačném případě stavební úřad usnesením námitky zamítne.

Budoucí vývoj ukáže, zda přenesení těchto kompetencí do soukromé sféry bude v praxi využíváno, či nikoli.

Závěrem vydá autorizovaný inspektor certifikát, kterým potvrzuje, že přezkoumal projektovou dokumentaci i její podklady, dané dokumenty netrpí nedostatky a stavba tak může být podle dané dokumentace provedena (náležitosti certifikátu stanoví prováděcí vyhláška č. 526/2006 Sb. v ust. § 10). K certifikátu autorizovaný inspektor připojí plán kontrolních prohlídek, souhlasná závazná stanoviska, resp. splnění požadavků dotčených orgánů a vyjádření osob, které by mohly být účastníky řízení. Stavebník poté stavbu, kterou hodlá provést, stavebnímu úřadu pouze oznámí a připojí projektovou dokumentaci spolu s certifikátem vydaným autorizovaným inspektorem.

Budoucí vývoj ukáže, zda přenesení těchto kompetencí do soukromé sféry bude v praxi využíváno, či nikoli. Je nepochybné, že hlavní a převažující úvahou každého stavebníka, resp. investora, je finanční stránka daného projektu, tedy otázka finančního zajištění. To by mohlo být úskalím daného institutu, neboť podle současné právní úpravy bude výše úplaty za služby autorizovaného inspektora dána smluvním ujednáním. Předpokládá se, že hodinová sazba bude činit přibližně 1 000,- Kč. V porovnání se správními poplatky spojenými se stavebním řízením, které stavebník zaplatí stavebnímu úřadu, se tedy dostáváme do citelné disproporce. Na druhou stranu je zde i faktor časový, který naopak institutu autorizovaných inspektorů značně nahrává. Nepochybně se tak najdou investoři, u kterých časová úspora převáží nad nepříznivou finanční stránkou a možnost využití služeb autorizovaných inspektorů jistě uvítají. ■

JANA VERNEROVÁ
WEINHOLD LEGAL

**SPOLEČNOSTI
ONLINE**
firmy na klíč do 24 hodin

- ready-made společnosti připravené k okamžitému prodeji
- zapsané do obchodního rejstříku
- plně splacený základní kapitál
- obsazení statutárních orgánů s.r.o. i a.s.

Společnosti Online s.r.o., tel.: 226 091 231, e-mail: office@spolecnostionline.cz

www.spolecnostionline.cz

**Máme téměř
2 miliony zákazníků
na celém světě!**

Skupina International Personal Finance

MEZINÁRODNÍ FINANČNÍ SKUPINA

Mezinárodní finanční skupina International Personal Finance vznikla v roce 2007 oddělením mezinárodní divize od mateřské společnosti Provident Financial ve Velké Británii. Tato společnost se v roce 1997 rozhodla vstoupit na zahraniční trhy. Byly založeny první pobočky ve dvou středoevropských zemích – v České republice a v Polsku – které začaly nabízet krátkodobé hotovostní půjčky do domácností.

V roce 2001 společnost vstoupila také na maďarský a slovenský trh, v roce 2003 došlo ke spuštění pilotního provozu v Mexiku a v roce 2006 na rumunském trhu. Systém poskytování hotovostních půjček je založen na britském modelu. Po obchodní stránce je nově vzniklá International Personal Finance zatím mimořádně úspěšná. Ve zmíněných šesti zemích podniká IPF stále pod názvem Provident Financial.

PROVIDENT FINANCIAL V ČESKÉ REPUBLICCE

Provident Financial je jedním z největších poskytovatelů krátkodobých půjček do domácností v České republice. Brzy po zahájení podnikání v České republice v listopadu 1997 začala firma kopírovat úspěch z Velké Británie. V současné době má u nás Provident Financial 25 poboček a 112 kontaktních míst. Zázemí firmy tvoří zhruba 600 zaměstnanců, což ji řadí mezi největší britské společnosti v České republice z hlediska počtu zaměstnanců.

SPOLEČENSKÁ ZODPOVĚDNOST

Společenská zodpovědnost tvoří důležitou součást podnikání Provident Financial s.r.o. V České republice naše společnost podporuje pestrou škálu dobročinných občanských akcí – nejen na regionální úrovni v místech, kde působí její obchodní zástupci, zaměstnanci a zákazníci, ale i na celostátní úrovni. Všechny tyto aktivity Provident Financial realizuje v rámci programů „Společnost, která má srdce“ a „Provident Financial regionům“.

Společnost, která má srdce

Podporujeme mimo jiné Nadaci Naše dítě, občanské sdružení Zdravotní klaun i Nadaci Archa Chantal. Déle než tři roky se angažujeme ve společensky prospěšných projektech ekologického zaměření – např. v projektu Ekoškola zabývající se podporou ekologického vzdělávání na základních školách. V žebříčku „Top Firemní filantrop 2006“ se společnost Provident Financial umístila na 18. místě z 50 zařazených společností s celkovým objemem 7,2 milionu korun darovaných prostředků.

**PROVIDENT
FINANCIAL**

Máte se na koho obrátit

1
moment

Léto 2008

**Vaše letní dovolená
je teď nejvýhodnější**

SONY

DÁREK

Vybírat včas se vyplatí!

- digitální fotoaparát Cyber-shot od SONY (7,2 megapixelů) ke každému odletu v srpnu
- minimální záloha jen 990 Kč na osobu
- až dvě děti zdarma
- garance **nejnižší ceny** na trhu
- **nejširší výběr** z nejlepších míst u moře
- sleva až 15 % na **promo pokoje** pro nejrychlejší
- hezký dárek pro děti

Nabídka platí do 15. 1. 2008.

Proč vzdělávání nekončí diplomem v rámu

Představme si lékaře, který se narodí v roce 1945. Při operacích jsou pacienti uspáváni rajským plynem, jedno procento žen běžně umírá při porodu a transplantace je pojmem z vědeckofantastické literatury. Náš lékař dokončí vysokou školu v roce 1970 a nastoupí do nemocnice. Zjistí, že při operacích se používají infuze do žíly, pacient řízeně dýchá, začíná se s transplantacemi srdce.

Dnes je našemu lékaři 62 let, v nemocnici stále vypomáhá a provozuje na poloviční úvazek soukromou praxi ve vesnici, kde bydlí, jako koneckonců většina lékařů jeho věku. Stále je schopen operovat (většinou laparoskopicky), provádí transplantace rohovky a ženská úmrtnost při porodu činí jedno promile. Představa, že by onen hypotetický lékař vystačil s vědomostmi ze svých školních let, je úsměvná. Dnes obsluhuje počítač, v němž vede karty pacientů a vypisuje recepty, zvládá přenosný ultrazvuk a posílá e-mailem laboratorní výsledky či rentgenové snímky. Aby byl schopen lékařskou praxi vykonávat, jsou znalosti ze školy pouze prvním stupínkem vysokého schodiště a každým rokem musí za pomoci seminářů, přednášek a studia odborné literatury postoupit na schod vyšší.

A tak je tomu podle mého názoru ve většině oborů lidské činnosti, postačí srovnat poválečného strojevedoucího s klikou a dnešního pilota vlaku Pendolino, učitele s rukama od křídly a šéfa počítačových učeben, soudce či advokáta s nosem zabořeným do černě vázané Sbírkky zákonů a dnešního jazykově vybaveného právníka počítačově napojeného na judikaturu evropských soudů nebo ředitele podniku v šestsettrojce a dnešního manažera s BlackBerry či telefonickými konferencemi před oceán.

Svět se mění stále rychleji

Amunův chrám ve staroegyptském Karnaku stavěli různí stavebníci v průběhu 1 500 let a jednotlivé stavební techniky zůstaly po celá ta léta velmi podobné. Ve středověku se způsob života i práce dědů nijak nelišil od života a práce vnuků. Od konce 19. století se však díky vědeckotechnické revoluci začíná svět měnit stále rychleji, od 90. let minulého století lze změny počítat nikoli v řádu let, ale měsíců. A nejspíš bude z tohoto pohledu ještě hůř – stačí se podívat na množství legislativních změn a tloustnoucí hřbety sborníků judikatur.

Přesto se i v dnešní době setkáváme s názory, které celoživotní vzdělávání odsuzují jako metodu direktivní a svobodu omezující. Když se touto problematikou začala před sedmi lety zabývat Česká advokátní komora, většině advokátů pyšných na svou nezávislost připomněla povinná tendenční školení, kterých se museli zúčastňovat před rokem 1989. Možná proto se proti myšlence povinného vzdělávání zvedl odpor, který nakonec vedl poslance k odmítnutí novely zákona o advokacii ukládající povinnost celoživotně se vzdělávat, přestože mělo jít o asi 15 hodin ročně bez jakéhokoli následného přezkušování. Podobně odmítavé reakce justice k témuž s přijetím zákonné povinnosti a jejím následným zrušením máme zajisté všichni dosud na paměti. Představenstvo České advokátní komory se ovšem nenechalo zastrašit a zachovalo se z pohledu současnosti prozíravě: pronajalo a rekonstruovalo prostory v Praze, kde začalo od jara 2007 provozovat Palác Dunaj, moderní vzdělávací středisko se dvěma sály, které kromě výchovy mladých koncipientů nabídlo, na bázi zcela dobrovolné, semináře, školení, přednášky, panely i praktické simulace všech oblastí, s nimiž se advokáti denně setkávají a potýkají, čímž de facto nabídlo advokátní veřejnosti ekvivalent povinného vzdělávání. Z pohledu předchozích negativních tendencí šlo o krok vizionářský, byť možná riskantní, nicméně naprosto v souladu s aktuálními evropskými tendencemi.

Dnes, po necelých třech letech můžeme vyhodnocovat: vzdělávací středisko za tu dobu navštívilo více než 5 000 advokátů a 12 000 koncipientů a prakticky není dne, kdy by nebylo využité, či dokonce plně. Zájem advokátů o tyto akce – a nejen v Praze, ale i v Brně (v sídle pobočky ČAK) i v jednotlivých krajích - je tak velký, že další semináře jsou pořádané podle volby a přání advokátů a není výjimkou, že sál se stovkou míst praská ve švech a semináře musejí být opakovány. Tak tomu bylo a je například u zákoníku práce, insolvenčního práva, ale i u společného jmění manželů. Plně sály Justiční akademie – vzdělávací instituce pro pracovníky justice – je na tom podobně. A mám pro vás i příklady i mimo oblast práva – známý zabývající se vzděláváním dospělých, pořádá o letních prázdninách kurzy rétoriky pro učitele, na kurzy kreativity a rozličných výtvarných technik jezdí učitelky z mateřských škol, vzdělávací akce a školení jsou hojně navštěvovány matřičkami, vedoucími stavebních úřadů, kadeřnicemi či kosmetičkami. Babičky s mobily a dědové u počítače vidáme zcela běžně.

Učit se být

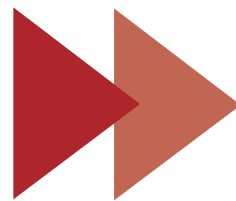
Učit se – to je, oč tu běží, dalo by se říci spolu s klasikem, neboť současně platí, že s postupujícím časem a zkušenostmi vím, že nic nevím. Povolání advokáta, notáře, soudce či státního zástupce klade na každého, kdo se rozhodne pro toto krásné, byť náročné povolání, nároky, které nejsou přijatelné či splnitelné pro každého. Nestačí jen absolutorium právnické fakulty, tři roky příslušné praxe, úspěšné složení

příslušných zkoušek, ale především připravenost na různorodé problémy, stále se měnící právní předpisy i soudní judikaturu, neomezenou pracovní dobu včetně sobot, nedělí a svátků, kdy problém či případ nedává spát a nutí šedé mozkové buňky neustále se jím zabývat a hledat někdy řešení a jindy rozřešení, ovzduší nabité lidskými vášněmi, vítězstvími i prohrami, a to nehovořím o nejistém výdělku, někdy opovržení části spoluobčanů a občas i útocích protistran či jiných účastníků po prohraném sporu, což jsou druhé strany mince, kterou média na rozdíl od jiných rysů naší práce obvykle opomíjejí. Bez neustálého studia a sledování konkrétní oblasti práva není možno tuto práci vykonávat, vždyť od roku 1990 neznám právní předpis, který by do dnešního dne zůstal zcela bez jakýchkoli změn (nemluvě o tom, že mnozí právníci se na právnické fakultě učili obory a problematiky, které již neexistují (například hospodářský zákoník), zatímco o jiných tehdy neměli ani zdání (třeba o evropském právu).

Základní otázka celoživotního vzdělávání platící nejen pro oblast práva, ale jakoukoli jinou oblast lidské činnosti a profesního zaměření – není **kdy**, ale **jak**. Přitom odpověď nezní **povinně** nebo **dobrovolně**, byť některé profesní komory (například lékařská) povinné vzdělávání již zavedly. Otázkou budoucnosti je tedy pouze volba forem a programů dalšího vzdělávání, které již zcela určitě bude chápáno jako celoživotní. Výběr prostředků, způsobů a metod bude pak na každém z nás. ■

JUDR. DANIELA KOVÁŘOVÁ, ADVOKÁTKA

Co změnil nový stavební zákon

NOVÝ STAVEBNÍ ZÁKON BYL PŘIPRAVOVÁN ŘADU LET S CÍLEM ZJEDNODUŠIT ŘÍZENÍ A POSTUPY PŘI POVOLOVÁNÍ STAVEB A USNADNIT TAK STAVEBNÍKŮM, STAVEBNÍM FIRMÁM, ALE I STAVEBNÍM ÚŘADŮM JEJICH PRÁCI. OD 1. 1. 2007 NABYL ÚČINNOSTI, ALE JIŽ PO NĚKOLIKA MĚSÍCÍCH UPLATNĚNÍ V PRAXI SE UKAZUJE, ŽE NĚKTERÉ PŘÍSTUPY, JEŽ PŮVODNĚ MĚLY ZNAMENAT USNADNĚNÍ VÝSTAVBY, SE JEVÍ JAKO PROBLEMATICKÉ, KDYŽ PROCES VÝSTAVBY NAOPAK VÝZNAMNĚ KOMPLIKUJÍ.

Veřejný ochránce práv prozatím zaznamenal spíše rozporne vnímání nového stavebního zákona, a to ze strany laické i odborné veřejnosti.

Zjednodušení výstavby rodinných domků – zůstávají otazníky

Před schválením nového stavebního zákona v loňském roce se v médiích objevila řada příspěvků, jež měla za cíl připravit veřejnost na zásadní reformu veřejného stavebního práva. Široká diskuse po několik let probíhala rovněž

na webových stránkách ministerstva pro místní rozvoj, jež bylo gestorem tohoto právního předpisu. Celkem přirozeně se „lidovým tématem“ číslo jedna stala výstavba rodinných domů. Vedoucím a opakovaně skloňovaným se stalo klíště, že rodinné domky budou moci mladé rodiny stavět pouze na podkladě ohlášení stavebnímu úřadu, tedy bez velkého papírování. Do té doby byl pojem ohlášení takřka výlučně spojován buď s „klasickou“ drobnou stavbou do 16 m² a výstavbou oplocení. Laická veřejnost proto přijala tuto zprávu s nadšením, odborná s jistými rozpaky a váhá-

ním. Jaká je skutečnost po více než půlroční účinnosti nového stavebního zákona?

Je pravdou, že nový stavební zákon u stavby rodinného domku do 150 m² vyžaduje pouze ono slibované ohlášení. Výstavba rodinného domku podle starého stavebního zákona přitom zpravidla podléhala sloučenému územnímu a stavebnímu řízení a následné kolaudaci, což bylo často kritizováno s ohledem na lhůty nezbytně nutné k projednání této jednoduché stavby. Z tohoto pohledu skutečně došlo ke zjednodušení. Při bližším zkoumání však zjistíme, že rodinný domek se nestaví jako izolovaný objekt, ale je třeba jej napojit na inženýrské sítě, provést terénní úpravy spolu s chodníky a nájezdy, oplotit ho a samozřejmě postavit i garáž. Výstavba rodinného domku se tím pádem mění v nepříjemnou proceduru nejen pro stavebníka, ale také pro samotný stavební úřad.

Pro stavbu rodinného domku nám tedy sice stačí ohlášení a doklad o tom, že jsme své sousedy seznámili se záměrem výstavby. Ke stavbě přípojek již ale stavební zákon vyžaduje územní souhlas, k jehož vydání je nutné doložit nikoliv doklad o seznámení sousedů, ale jejich souhlas. Jestliže soused svůj souhlas odepře, nezbývá než tuto stavbu projednat v územním řízení. Pokud jde o stavbu oplocení, záleží na tom, zda plot nebude vyšší než 1,8 m a zda bude hraničit s veřejnou pozemní komunikací nebo veřejným prostranstvím. Za těchto okolností stavební povolení ani ohlášení není třeba. Tuto podmínku ovšem většina oplocení rodinných domků splňovat nebude, proto je třeba oplocení projednat v územním a stavebním řízení. Pokud jde o garáž, pokud by byla větší než 25 m² (např. dnes běžné dvojgaráže), rovněž by podléhala územnímu a následně také stavebnímu řízení. Všechny tyto stavby se podle starého stavebního zákona projednávaly souhrnně v rámci zmíněného sloučeného územního a stavebního řízení. Současný stav by měla řešit připravovaná novela stavebního zákona, podle které by všechny tyto doplňkové stavby byly projednány v režimu stavby hlavní.

Staví soused načerno?

Skutečnost, že rodinný domek lze postavit bez stavebního řízení, mnohdy vyústí v překvapení pro sousedy, kteří se o stavbě dozvědí až v okamžiku, kdy stavebník začne stavět. Následně se domnívají, že jde o tzv. černou stavbu. Veřejný ochránce práv v takové chvíli doporučuje obrátit se na stavební úřad a dotázat se, jak byla stavba povolena. Není vyloučeno, že stavba byla povolena v některém ze zjednodušujících režimů (územní souhlas, ohlášení) a vše je tedy v pořádku. Pokud by soused zjistil, že stavba byla projednána ve stavebním řízení a on nebyl účastníkem řízení, je nezbytné začít se včas bránit, neboť lhůty pro zrušení rozhodnutí jsou podle nového správního řádu kratší (v zásadě jeden rok). Ačkoli je problematika opomenutého účastníka řízení z právního hlediska poměrně složitá, veřejný ochránce práv doporučuje, aby opomenutý účastník (a ten, kdo se za něj pokládá) podal odvolání do vydaného stavebního povolení, jakmile se o jeho vydání

ni dozví. I v případě, že by stavební úřad neuznal jeho tvrzení, že měl být účastníkem, musí úřad zvážit, zda jeho podání neodvodňuje zahájení přezkumného řízení.

V této souvislosti považuje veřejný ochránce práv za nutné zdůraznit, že v řízeních podle stavebního zákona je v řadě případů možné doručování výzev, sdělení a rozhodnutí stavebního úřadu tzv. veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce obce. Je tomu tak proto, že je doručováno velkému množství účastníků. Je tedy v zájmu občanů úřední desku sledovat. Předějdou tak mnohemu nepříjemnému překvapení. Nová je také povinnost stavebníka vyvěsit informace o zamýšlené stavbě na místě, kde má být postavena, a to tak, aby tato informace byla veřejně přístupná (tedy nikoli třeba za plotem).

Jak se mám bránit, když nesouhlasím s územním plánem?

Veřejný ochránce práv ve svých souhrnných zprávách o činnosti opakovaně upozorňoval na nedostatečnou právní ochranu vlastníků nemovitostí dotčených územním plánem, respektive podmínkami (regulativy) stavební činnosti v území. Podle starého stavebního zákona v podstatě neměl vlastník pozemku určeného územním plánem jako plocha veřejné zeleně (park apod.) žádnou možnost odvolání či jiného opravného prostředku, a to ani v rámci správního soudnictví. Z tohoto pohledu se situace změnila k lepšímu v tom, že územní plány budou vydávány jako tzv. opatření obecné povahy a budou přezkoumatelná Nejvyšším správním soudem. Jak se bude právní ochrana vlastníků v tomto směru vyvíjet, bude tedy záležet na přístupu Nejvyššího správního soudu, z jehož činnosti lze připomenout judikát ve věci letové dráhy Praha – Ruzyně a nedávné rozhodnutí týkající se v médiích tolik diskutované rychlostní komunikace Brno – Vídeň R 52. Dle tohoto rozhodnutí jsou soudně přezkoumatelné pouze územní plány vydané podle nového stavebního zákona. V současné době se tímto případem zabývá Ústavní soud na základě podání Ekologického právního servisu.

Musí mít obec územní plán?

V souvislosti s problematikou územního plánování veřejný ochránce práv upozorňuje také na to, že ve vztazích k obcím znamená nový stavební zákon výrazný zásah do jejich rozpočtů v souvislosti s povinností nahradit staré územní plány novými, případně již rozpracované územní plány upravit dle požadavků nového stavebního zákona. Nový stavební zákon

např. stanoví, že územně plánovací dokumentace schválená přede dnem 1. 7. 1992 pozbývá platnosti nejpozději do 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, obdobně územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny schválené po 1. 7. 1992 musí obce nahradit do 5 let od nabytí účinnosti tohoto zákona územním plánem obce nebo regulačním plánem. Nicméně v současnosti je v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR projednávána novela stavebního zákona, která by měla prodloužit dobu pro aktualizaci územních plánů z 5 na 9 let.

Povinná aktualizace se však vztahuje pouze na existující nebo zpracovávané územní plány. Nemá-li dosud obec územní plán, není povinna ho zpracovat. Podstatně tím však ztíží povolování staveb, neboť zjednodušené postupy je možné použít pouze v tzv. zastavěném území obce, které je vymezeno právě územním plánem. K tomu dále přistupuje silná ochrana nezastavěného území, ve kterém je možné stavět pouze úzce vymezené typy staveb (např. stavby pro zemědělství, lesnictví), nikoli již rodinné domy nebo rekreační objekty.

Positiva nového stavebního zákona

Ve prospěch nového stavebního zákona je třeba uvést, že došlo ke zpřesnění některých pojmů a k zavedení zcela nových institutů stavebního řádu jako např. opatření proti průtahům při pořizování územního plánu, vyčlenění institutu vyvlastnění do samostatného zákona, zpřesnění pravomocí stavebního dozoru. Zvýšení právního významu územního plánu z pohledu činnosti obcí dokumentuje nový stavební zákon tím, že poskytování prostředků z veřejných rozpočtů na provedení změn v území nesmí být v rozporu s vydaným územním plánem.

Jako pozitivní veřejný ochránce práv vnímá zavedení institutu finančních náhrad za změny v území, tj. pro případy, kdy změnou územního plánu dojde například ke zrušení určení pozemku k zastavění, případně vydáním územního opatření o stavební uzávěře. Tato úprava bude plně účinná až od roku 2012.

Stále otevřenou otázkou pak zůstává fungování institutu autorizovaného inspektora, který dosud nebyl, ačkoliv právě do této osoby byly vkládány velké naděje z hlediska urychlení procesu výstavby, v praxi uplatněn. Stejně tak prozatím nelze hodnotit dopad a význam veřejnoprávních smluv na úseku výstavby. ■

ZDROJ: VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV
VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV (TZ)

Vedoucí organizační složky zahraničního podnikatele

ORGANIZAČNÍ SLOŽKA JE PRO SVOU JEDNODUCHOST OBLÍBENÝM ZPŮSOBEM PODNIKÁNÍ ZAHRA NIČNÍCH OSOB V ČESKÉ REPUBLICĚ. OVŠEM ZE SKUTEČNOSTI, ŽE ZAHRA NIČNÍ PODNIKATEL NEZŘÍDÍ V ČESKÉ REPUBLICĚ SAMOSTATNOU PRÁVNICKOU OSOBU, ALE POUHOU ORGANIZAČNÍ SLOŽKU, PLYNE NĚKOLIK ÚSKALÍ, KTERÉ SI MNOHDY PODNIKATELÉ ANI SAMOTNÍ VEDOUČÍ ORGANIZAČNÍCH SLOŽEK NEUVĚDOMUJÍ. JEDNÍM Z NICH JE JEDNÁNÍ VEDOUČÍHO ORGANIZAČNÍ SLOŽKY ZA PODNIKATELE A S NÍM SOUVISEJÍCÍ UDĚLENÍ PLNÉ MOCI VEDOUČÍM ORGANIZAČNÍ SLOŽKY.

WEINHOLD LEGAL

Jak je stanoveno v ustanovení § 13 odst. 3 obchodního zákoníku, je vedoucí organizační složky podniku zmocněn za podnikatele činit veškeré právní úkony týkající se této složky, pod podmínkou, že je organizační složka zapsána do obchodního rejstříku a zároveň je zapsán do obchodního rejstříku samotný vedoucí organizační složky; (zápis vedoucího organizační složky do obchodního rejstříku je tedy na rozdíl od zápisu člena statutárního orgánu obchodní společnosti zápisem konstitutivním).

Zákon stanoví, že vedoucí je tedy zmocněn činit právní úkony za podnikatele, nikoli za organizační složku. Organizační složka není sama o sobě právním subjektem, nemá právní subjektivitu, je pouze tzv. „prodlouženou rukou“ zahraniční entity v České republice. K otázce právní subjektivity se vyjadřoval Nejvyšší soud několikrát, viz k tomu např. rozhodnutí 20 Cdo 2380/98 nebo 32 Cdo 505/99.

Další otázkou je počet vedoucích, které může organizační složka zahraničního podnikatele ustanovit. Ačkoli obchodní zákoník explicitně nestanoví počet vedoucích organizační složky, nelze jednoduše konstatovat, že ve smyslu „co není zakázáno, je dovoleno“ je možné ustanovit více vedoucích organizační složky. Nejvyšší soud ve svém usnesení 32 Cdo 505/99 ze dne 31. 8. 1999 celkem jednoznačně dovodil, že ve smyslu § 13 odst. 3 obchodního zákoníku lze do obchodního rejstříku zapsat pouze jednoho vedoucího organizační složky. Pro svůj závěr bere Nejvyšší soud do kontextu celou právní úpravu obchodních společností. Tedy pokud obchodní zákoník připouští, aby měla určitá osoba více orgánů oprávněných jednat jejím jménem anebo více zástupců, jejichž rozsah oprávnění stanoví zákon, upravuje takovou možnost výslovně a současně též výslovně určuje, že v takovém případě musí být určen též způsob jejich jednání za právnickou osobu či způsob jejich zastupování.

Závěrem lze říci, že i když v praxi ojediněle dochází k případům, že je do obchodního rejstříku zapsáno více vedoucích organizační složky, je takový jev nežádoucí, ba dokonce v rozporu se zákonem.

Stěžejní a, nutno dodat, dosud v některých směrech jednoznačně nevyřešenou otázkou, týkající se organizační složky

zahraničního podnikatele, je udělování plné moci vedoucím organizační složky třetí osobě.

Možnost vedoucího organizační složky udělit plnou moc advokátovi v soudním řízení doznala za několik posledních let značný posun. Teprve od 1. 1. 2001 je na základě ustanovení § 21 odst. 1 písm. c) o.s.ř. vedoucí organizační složky v soudním řízení oprávněn jednat za právnickou osobu, jde-li o věci týkající se této organizační složky. Stejně tak stanoví i správní řád.

Dříve vznikaly pochybnosti o tomto oprávnění, zejména pak o možnosti vedoucího organizační složky udělit plnou moc advokátovi. Například stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 1997, Cjpn 30/97, přímo deklarovalo, že vedoucí odštěpného závodu může za právnickou osobu jednat jen osobně. Není oprávněn pověřit jiného zaměstnance, aby ten jednal za právnickou osobu ve věci týkající se organizační složky před soudem, a ani nemůže za právnickou osobu zmocnit zástupce (advokáta), ledaže by k tomu byl výslovně zmocněn vnitřními organizačními předpisy právnické osoby.

Jedním z posledních rozhodnutí na toto téma je rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2006, 5 Ca 25/2005-83, uveřejněný ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6/2007 pod č. 1180. Ten dovodil následující: „Je-li vedoucí organizační složky zahraniční právnické osoby ze zákona (§ 13 odst. 3 obchodního zákoníku) oprávněn činit za podnikatele veškeré právní úkony týkající se organizační složky, je třeba dovodit, že je též oprávněn v tomto rozsahu udělit jménem podnikatele plnou moc k zastupování ve správním řízení.“

Tento rozsudek je zajímavý v tom, že se v něm soud neopírá při posouzení daného oprávnění vedoucího organizační složky o ustanovení o.s.ř. resp. správního řádu, ale o hmotněprávní ustanovení obchodního zákoníku § 13 odst. 3. Z toho

plynou další implikace, zejména pak rozšíření možnosti vedoucího organizační složky jednat též za zahraničního podnikatele, fyzickou osobu, což o.s.ř. ani správní řád výslovně neřeší.

Dosud přetrvávají v praxi potíže při posouzení obecné možnosti vedoucího organizační složky udělit plnou moc třetí osobě. Pochybnosti pramení zejména z charakteru zastoupení podnikatele vedoucím organizační složky, jako zmocnění zákonného. Je totiž nutno vycházet z ustanovení § 24 občanského zákoníku, který platí i pro obchodní vztahy. Toto ustanovení stanoví, že zástupce musí jednat osobně a dalšího zástupce (substituta) si může ustanovit, jen jestliže je to právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto.

Jelikož právní předpis oprávnění zvolit substituta výslovně nestanoví, je v praxi tato nejistota podnikateli zejména řešena tak, že je toto oprávnění vedoucího organizační složky zakotveno přímo ve statutu, stanovách či jiném vnitřním organizačním předpisu podnikatele. Takový postup lze pak považovat za dohodu mezi účastníky v souladu s ustanovením § 24 občanského zákoníku. ■

IRENA GALOCZOVÁ
WEINHOLD LEGAL

Jak má správně postupovat soud při zasílání písemnosti v občanské nebo obchodní věci do jiného členského státu Společenství?

SE VSTUPEM DO EVROPSKÉ UNIE (DÁLE JEN „EU“) PŘISTOUPILA ČESKÁ REPUBLIKA TAKÉ K PRÁVNÍMU ŘÁDU EVROPSKÉHO SPOLEČENSTVÍ. OD 1. 5. 2004 JSOU PROTO ČESKÉ SOUDY POVINNY POSTUPOVAT V SOULADU S PRÁVNÍMI PŘEDPISY SPOLEČENSTVÍ V PŘÍPADĚ, ŽE SE V ŘÍZENÍ VYSKYTNE CIZÍ, RESP. EVROPSKÝ PRVEK.

Zvyšující se počet řízení s cizím a zejména evropským prvkem nutí soudce více si všimnout evropských norem a při rozhodování je zohledňovat. Princip přednosti evropského práva se nicméně do pozornosti soudů dostává jen velmi pomalu, a to z toho důvodu, že projednávání sporů vzniklých až po vstupu České republiky do EU je zatím jen ojedinělé. Předmětem zájmu jsou tak vesměs spory starší, ve kterých se unijní právo nezohledňuje.

Základními problémy se proto stává již samotná příprava jednání, tedy procesní stránka věci, kdy soudce řeší hlavně praktickou stránku věci, tedy doručování listin účastníkům řízení do zahraničí, stejně jako zajišťování důkazů v cizině, a to jak do členských zemí EU, tak mimo ně. Časová náročnost při přípravě takovýchto řízení (v případě, že účastník nemá právního zástupce na území České republiky) pak mnohdy nabývá rádu let.

Velmi zdouhavý a komplikovaný postup při doručování před vstupem do EU, kdy se postupovalo zejména podle dvoustranných a mnohostranných mezinárodních úmluv, je tak dnes již postupem subsidiárním. Aplikace příslušných norem Společenství má aplikační přednost před aplikací norem obsažených v mezinárodních smlouvách. Z mnohostranných norem, které se však dále aplikují při doručování do smluvních států Haagské konference mezinárodního práva soukromého, je nutné vyzdvihnout Haagskou úmluvu o doručování soudních a mimosoudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních ze dne 15. listopadu 1965 (dále jen „Haagská úmluva“). Přednost před aplikací mnohostranných úmluv pak mají dvoustranné úmluvy o právní pomoci, které zohledňují specifika vztahů mezi konkrétními státy. Z dvoustranných úmluv, které se hojně aplikovaly, je nutné zmínit dvoustranné smlouvy České republiky se Slovenskem, Polskem a Maďarskem, které umožňovaly přímý styk justičních orgánů mezi sebou.

Základním předpisem týkajícím se justiční spolupráce v oblasti doručování je Nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech ze dne 29. května 2000. Princip aplikační přednosti pak určuje tuto normu jako primárně použitelnou při doručování v rámci EU, aplikovatelnou před dvoustrannými smlouvami o právní pomoci. Nařízení sice výslovně říká, že nebrání členským státům v zachování nebo uzavírání dohod nebo ujednání týkajících se urychlení nebo zjednodušení zasilání písemností, ovšem za předpokladu, že tyto jsou s Nařízením slučitelné.[1] Většina takovýchto smluv uzavíraných v minulosti však již slučitelná s Nařízením nebude, a z toho důvodu se tyto úmluvy nepoužijí. Není vlastně ani důvod, aby aplikovatelné byly, neboť cílem Nařízení je stanovit nová opatření a zjednodušit postupy v oblasti doručování soudních a mimosoudních písemností mezi členskými státy EU ve věcech občanských a obchodních. Nařízení postup skutečně zjednodušuje. Jednak přílohy Nařízení tvoří standardizované formuláře, které jsou volně přístupné na internetu[2] a velmi jednoduše a intuitivně vyplnitelné, dále Nařízení ruší požadavek apostilace, legalizace nebo obdobných formalit jak u soudních tak i mimosoudních dokumentů získávaných ze zahraničí.

Výše bylo uvedeno, že Nařízení je aplikovatelné v členských státech EU, nicméně je nutné upozornit, že výjimka se vztahuje na Dánsko.[3] V současné době však již probíhají intenzivní přípravy na vstup v účinnost Dohody mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních jménem Společenství.[4] Dohoda má za cíl jednotné uplatňování a výklad ustanovení Nařízení o doručování písemností a prováděcích pravidel k němu ve všech členských státech včetně Dánska. V budoucnu tedy bude již i s Dánskem postupováno způsobem, který bude popsán níže a Haagská úmluva, která se aplikuje doposud, již použitelná nebude.

PROCESINVEST

FINANCUJEME SOUDNÍ SPORY

- společností a občanů
- v České republice i v EU
- o oprávněné nároky nad 500.000,- Kč
- s právním zastoupením dle volby klienta
- bez rizika dalších vlastních výdajů klienta

USNADŇUJEME PŘÍSTUP K PRÁVU V ČR I V ZAHRANIČÍ !

WWW.PROCESINVEST.CZ

PRAHA 2, JANA MASARYKA 6

TEL 266 091 400

FAX 266 091 205

E-MAIL pravni@procesinvest.cz

Velkým zjednodušením při vyřízení doručení jsou jednotné formuláře. Celkem se jedná o šest formulářů[5], které doprovázejí písemnosti mezi členskými státy a shrnují základní informace o doručované písemnosti pro přijímající orgán včetně požadovaného způsobu doručení. Nejčastěji používanými jsou žádost o doručení písemností, potvrzení o přijetí a potvrzení o doručení nebo nedoručení písemností, neboť jejich použití je nutné při jakémkoli řádném doručování.

Formuláře se vyplňují v úředním jazyce přijímajícího členského státu nebo, je-li v daném členském státě několik úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa doručení, nebo v jiném jazyce, který daný členský stát označil za jazyk, který může přijmout (čl. 4 odst. 3 Nařízení). Jazyk, kterým je nutné vyplnit formulář, však nemusí být totožný s jazykem, do kterého je nutno přeložit doručované písemnosti. Řádné vyplnění formuláře je podmíněno použitím „úředního jazyka přijímajícího členského státu nebo jazyka, který tento stát označil“, kdežto písemnosti budou opatřeny ověřeným překladem buď do „úředního jazyka přijímajícího členského státu nebo v případě, že v daném členském státě je několik úředních jazyků, do jednoho z úředních jazyků místa doručení nebo v jazyce odesí-

lajícího členského státu, který adresát zná“ (čl. 8 odst. 1 Nařízení).

Písemnosti, které se zasílají do ciziny, vypovídají o odeslateli. Je tedy vhodné zkontrolovat písemnosti, aby byly bez překlepů. Dále není vhodné používání zkratk, a to ani v názvech právních předpisů, neboť adresát písemnosti a mnohdy i tlumočnick, který není právník, si s takovou zkratkou neumí poradit. Některé mezinárodní smlouvy vyžadují, aby byly všechny soudní písemnosti opatřeny kulatým razítkem a podpisem soudce. Obecně však platí, že kulaté razítko a podpis soudce je nutný jen pro rozhodnutí. Jedná se tedy o převážnou většinu soudních písemností. Pro mimo-soudní písemnosti taková povinnost samozřejmě neplatí.[6]

Jak již bylo uvedeno výše, je nutné zasílat písemnosti adresátovi, resp. přijímajícímu orgánu v jazyce podle čl. 8 odst. 2 Nařízení. Pro vyhledání tlumočnicka se využívá nejčastěji evidence tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti, která je aktuální a lze vyhledat odborníka na nejrůznější jazykovou specializaci. Tlumočnick je povinen ve stanovené lhůtě listiny přeložit, ve stanoveném počtu stejnopisů vytisknout, svázat v pořadí český text a za ním text v cizím jazyce a opatřit tlumočnickou doložkou.

Po obdržení ověřeného překladu listin vyplníme žádost o doručení písemnosti na formuláři, nejlépe elektronicky. Listiny zasíláme na adresu přijímacího orgánu země adresáta. Přijímací orgán je na internetových stránkách Evropského soudního atlasu dohledatelný podle poštovního směrovacího čísla adresáta nebo podle města. Seznam přijímacích orgánů byl taktéž publikován v Rozhodnutí Komise z 25. září 2001 č. 2001/781/ES. V této příručce jsou kromě přijímacích orgánů uvedeny také písemnosti, které mohou být doručovány podle Nařízení.

Kromě přijímacího orgánu je dobré vědět, který orgán je orgánem ústředním, a to pro odesílání písemností od nás do ciziny, neboť ústřední orgán řeší problémy a komplikace, které mohou při doručování vzniknout, poskytuje informace odesílajícím subjektům a ve výjimečných případech doručení sám zprostředkovává (čl. 3 Nařízení). U nás je tímto orgánem Ministerstvo spravedlnosti.

Zásadní otázkou, kterou je při vyplnění formuláře nutno vyřešit, je otázka způsobu, jakým chceme zasílané písemnosti zaslat, resp. v souladu s jakým právním řádem si odesílající orgán přeje písemnosti zaslat. Formuláře nestanoví tuto volbu výslovně. Čl. 7 odst. 1 Nařízení stanoví, že přijímací subjekt doručí písemnost sám nebo ji nechá doručit v souladu s právními předpisy přijímacího členského státu nebo zvláštní formou vyžádanou odesílajícím subjektem, pokud tento způsob není neslučitelný s právními předpisy tohoto členského státu. Volba odesílajícího orgánu tedy spočívá v tom, zda odesílající orgán požaduje, aby bylo použito procesních předpisů přijímacího státu (což je samozřejmě jednodušší pro přijímací stát a je zřejmé, že takto bude možno listinu doručit vždy), nebo zda zvolíme zvláštní způsob doručení, přičemž za zvláštní způsob je možno zvolit i procesní předpisy odesílajícího státu (zde je nutno vidět a zdůraznit podmínku slučitelnosti českých procesních předpisů o doručování s cizozemským právním řádem, resp. veřejným pořádkem).

Cílem odesílajícího orgánu, zejména soudního orgánu, je doručit řádně, tedy doručit tak, aby bylo možné vyznačit na doručované písemnosti doložku právní moci. Problémem v tomto směru je však nejednotné procesní právo členských států Společenství. Každý členský stát má své vlastní procesní normy, harmonizace probíhá především na úrovni práva hmotného. Procesní právo je v oblasti justiční spolupráce sjednocováno v oblasti třetího pilíře, tedy na úrovni mezinárodních smluv (mimo komunitární právo), vzhledem k významu však byla soukromoprávní část problematiky justiční spolupráce přesunuta Amsterodamskou smlouvou z třetího pilíře do pilíře prvního a je v současné době součástí práva ES (čl. 65 Smlouvy ES).

Nejednotné procesní právo způsobuje značné potíže,

v oblasti doručování zejména v případech, že adresát nepřevzme písemnost osobně, tzn. problematická je oblast ukládání písemností, resp. fikce doručení.

Volba mezi procesními předpisy vlastního nebo cizího právního řádu je proto zásadní.

1. Pokud budeme postupovat tak, že zaškrtneme doručování v souladu s procesními předpisy přijímacího státu, vyloučíme tu možnost, že přijímací orgán nebude rozumět, jakým způsobem postupovat nebo takto postupovat nebude vůbec moci, neboť zvláštní způsob doručení bude s jeho právním řádem neslučitelný. Vzhledem k tomu, že Nařízení neřeší účinky doručení, nastane problém pro odesílající orgán, který nezná obsah cizího práva a proto tyto účinky nedokáže sám relevantně posoudit.

Zásadním problémem, se kterým se při tomto způsobu doručení setkáme, je ukládání písemností, resp. fiktivní doručení, což je typický problém v případech, kdy není adresátu písemnost předána osobně. Např. na Slovensku, kde jsou ustanovení zákona č. 99/1963 Zb., občiansky súdny poriadok odlišná od českého zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, když doba uložení je jiná než u nás a zásilka je adresátovi uložena na místně příslušném soudě (nikoli na poště jako u nás).

Přijímací orgán tedy postupuje v souladu s vlastními procesními předpisy. Písemnost je třeba považovat za doručenu v okamžiku, kdy se písemnost považuje za doručenu podle procesních předpisů přijímacího státu. Např. pokud

budeme doručovat na Slovensku právnické osobě do vlastních rukou a adresát nepřevzal písemnost, neboť se dle údajů pošty odstěhoval (adresa registrovaná v obchodním registru však změněna nebyla), bude doručeno třetím dnem po uložení písemnosti na místně příslušném soudě. Je nutné, aby tuto skutečnost takto posuzoval i odesílatel, např. český soud.

Dle předpisů cizího práva je tedy doručeno nebo je doručeno fikcí v případě, že si adresát písemnost nevyzvedl nebo se např. odstěhoval. Fikce doručení nicméně předpokládá seznámení adresáta s obsahem dokumentů a začíná proto běžet lhůta uvedená v poučení o opravném prostředku podle českého práva.

Zde je nutné upozornit také na to, aby si odesílající orgán všiml, z jakého důvodu nepřevzal písemnost adresát osobně, což je údaj, který pošta uvádí na vrácené obálce. Pokud je nějaká možnost, že se adresát vyskytuje na jiné než soudu známé adrese, příp. soud nemá k dispozici výpis z obchodního rejstříku přijímacího členského státu, může se soud pokusit zjistit aktuální adresu adresáta prostřednictvím Nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 z 28. května 2001 o spolupráci mezi soudy členských států při zajišťování důkazů ve věcech občanských a obchodních, tzn. zajištěním listinného důkazu v cizině výpisem z obchodního rejstříku nebo

Dle předpisů cizího práva je tedy doručeno nebo je doručeno fikcí v případě, že si adresát písemnost nevyzvedl nebo se např. odstěhoval.

obdobného registru přijímajícího státu. To se samozřejmě týká pouze právnických osob v občanských nebo obchodních věcech. Pokud nebyla písemnost doručena fyzické osobě na známou adresu v cizině s tím, že se adresát odstěhoval, je nutné posoudit tuto situaci tak, že osoba se nachází na neznámé adrese v cizině a je proto možné této osobě ustanovit opatrovníka v souladu s ust. § 29 odst. 3 o.s.ř. (jemuž se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině). Zde je pak nejvýhodnější ustanovit opatrovníka z řad advokátů, zejména je-li adresát žalovaným, tak aby byla řádně chráněna jeho práva.

Nejčastějším důvodem nepřevzetí písemnosti je důvod, že adresát je adrese neznámý. Sídlo společnosti tedy odpovídá výpisu z obchodního rejstříku nebo obdobné evidence, nicméně na adrese fakticky společnost nesídlí. Postup je tedy takový, že pokud je doručováno podle předpisů přijímajícího státu, tak doručující orgán vyznačí daný důvod na formuláři s tím, že by mělo být uvedeno, kdy je písemnost považována za doručenu podle procesních pravidel přijímajícího státu. Účinky však již musí být pro český soud hodnoceny z pozice českého práva, tedy z poučení, které je uvedeno v listinách, které byly takto fiktivně adresátu doručeny.

Je tedy velmi důležité vědět, podle jakého právního řádu je doručováno a zda je podle tohoto právního řádu doručeno či nikoli. Pokud se tedy odesílající orgán chce vyhnout situaci, kdy nebude schopen posoudit, zda bylo či nebylo doručeno, neboť nezná obsah cizího práva, je více než vhodné rovnou v žádosti o doručení písemnosti požádat přijímající orgán, aby v případě, že bude doručováno podle jejich procesních předpisů, zároveň sdělil, zda je podle jejich práva zásilka považována za doručenu či nikoli. Předejde se tak zdlouhavému zjišťování obsahu cizího práva, které by na tuto otázku dalo odpověď.

2. Pokud budeme postupovat při vyplňování žádosti o doručení tak, že zvolíme zvláštní způsob doručení písemnosti, volíme jednodušší cestu pro nás, nikoli však pro přijímající orgán, navíc s tím rizikem, že tento zvláštní způsob nebude slučitelný s cizozemským právním řádem, resp. veřejným pořádkem.

Za zvláštní formu doručování je považováno zejména doručení do vlastních rukou adresáta. Tento zvláštní způsob doručení se doporučuje, neboť některé státy mají tak zásadně odlišné způsoby doručování, se kterými spojují fikci doručení, že doručení do vlastních rukou adresáta zajišťuje, že se adresát s listinou skutečně setkal, přijal ji a převzetí listiny podepsal. Je tedy zajištěna lepší ochrana práv adresáta.

Za zvláštní formu doručování může být považováno i doručování podle českých předpisů o doručování, zejm. ust. § 45 a násl. o.s.ř. Předpokládá se, že český právní řád dostatečně chrání práva všech účastníků řízení. Soud proto postupuje podle českých procesních předpisů např. v případě, že je vhodné, aby byla zachována lhůta, kdy je všem účastníkům řízení doručeno předvolání k jednání před termínem jednání.

Pokud tedy chceme jít touto cestou, je nutné okopírovat ustanovení českého procesního předpisu o doručování a nechat jej přeložit spolu s listinami.

Bohužel je nutné uvědomit si, že české procesní předpisy jsou velmi složité, a to i pro české účastníky řízení, natož pro úředníky v jiných členských státech Společenství. Ti mohou mít problém se v ustanoveních vyznat.

Přijímající členský stát by měl učinit vše proto, aby bylo doručeno zvláštním způsobem, který odesílající orgán v žádosti o doručení uvedl. Vzhledem k různorodosti procesních předpisů je však nutné počítat s tím, že ne vždy bude tato zvláštní forma přijímajícím orgánem akceptovatelná např. z důvodu rozporu s veřejným pořádkem nebo praktické nemožnosti doručení uvedenou zvláštní formou. Přijímající orgán pak odmítne postupovat zvláštním způsobem uvedeným v žádosti o doručení.

K tomu, aby nebylo de facto vyloučeno jakékoli doručení, je vhodné vždy do formuláře žádosti vyznačit subsidiární postup podle procesních předpisů přijímajícího členského státu, tedy postupem uvedeným pod bodem 1.

V případě, že je doručeno, tedy adresát písemnost převzal osobně na příslušném soudu nebo mu byla písemnost zaslána poštou či doručovatelem a ten potvrdil její převzetí, neby-

Za zvláštní formu doručování může být považováno i doručování podle českých předpisů o doručování, zejm. ust. § 45 a násl. o.s.ř.

Mercedes-Benz

Čas pro vaše Activity

Mercedes-Benz E Activity

999 000 Kč bez DPH

Servis zdarma na 6 let nebo 120 000 km

Uvedená cena platí u verze N1 s možností odpočtu DPH.

0% akontace
Využijte zvýhodněné
financování

Mercedes-Benz
Leasing

- ▶ 6 airbagů
- ▶ bezpečnostní systém PRO-SAFE™
- ▶ automatická klimatizace
- ▶ kola z lehkých slitin
- ▶ audiosystém, palubní počítač
- ▶ hands-free
- ▶ parkovací asistent
- ▶ automatická převodovka

Culture of Driving

TAWAN

thai massage centers

*Vstupte do říše
thajských masážních
center TAWAN...*

www.tawan.cz

TAWAN Hotel President
Nám. Curieových 100
Praha 1
tel: +420 234 614 163

TAWAN Vinohradská
Vinohradská 13
Praha 2
tel: +420 222 250 777

**TAWAN Holiday Inn
Prague Congress Centre**
Na Pankráci 15, **Praha 4**
tel: +420 296 895 050

TAWAN golfYacht Prague
U Libeňského mostu 1
Rohanský ostrov, **Praha 8**
tel: +420 220 972 432

TAWAN Hotel Růže
I.P. Pavlova 1
Karlovy Vary
tel: +420 353 221 853

TAWAN Hotel Štekl
Bezručova 141
Hluboká nad Vltavou
tel: +420 387 967 491

TAWAN Golf Mladá Boleslav
Michalovice 72
Mladá Boleslav
tel: +420 326 327 272

vá s vyznačováním doložek právní moci problém (v doručovaných listinách, tedy zejména v rozhodnutích českých soudů, je součástí rozhodnutí poučení o možných opravných prostředcích, tedy o možnosti odvolání). Osobní převzetí doručovaných listin je vždy považováno za řádné doručení a účinky doručení je v tomto případě vždy možno hodnotit podle českého právního řádu, tj. v souladu s daným poučením o opravných prostředcích.

Pro vyznačování doložek právní moci je vhodné podrobit důkladnému zkoumání také vrácenou mezinárodní růžovou doručenkou. Tato doručinka potvrzuje doručení nikoli adresátu doručovaných písemností, ale přijetí přijímajícím orgánem k doručení! Měla by obsahovat razítko doručujícího orgánu a vyznačené datum doručení. Stejně jako se u nás může vyskytnout nesprávně označená doručinka, je možné i tuto mezinárodní doručinku reklamovat. Reklamacie mezinárodní doručinky se řeší prostřednictvím spádové pošty odesílajícího orgánu. V případě, že je odesílajícím orgánem soud, bývá nutné doložit kromě reklamačního formuláře samotného také arch se záznamy podatelny soudu o odeslané poště. Česká pošta spolupracuje při vyřízení reklamacie do ciziny s doručujícím orgánem státu příjemce (např. když se nevrátí doručinka vůbec nebo se nevrátí řádně vyplněná apod.)

Vrátí-li se nám mezinárodní doručinka, víme, který den bylo dle doručujícího orgánu přijímajícího členského státu doručeno příslušnému soudu adresáta. Toto přijetí by měl v souladu s ust. čl. 6 odst. 1 Nařízení přijímající orgán potvrdit co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů od obdržení písemností na formuláři, který je přílohou Nařízení. Za nejrychlejší možnou formu je považován email nebo faxové sdělení s následným písemným potvrzením. Nezaslání formuláře o přijetí písemnosti je porušením Nařízení a je důvodem k řešení problému prostřednictvím ústředního orgánu diplomatickou cestou. Řádně vyplněná a vrácená doručinka formulář o přijetí písemností k doručení nenahrazuje.

Přijímající orgán listiny zhodnotí a v případě, že zjistí důvod, pro který není možné písemnosti doručit adresátovi (např. žádost zjevně spadá mimo oblast působnosti nařízení, neboť nejde o občanskoprávní ani obchodněprávní písemnost, nejde o doručení z jednoho členského státu do jiného členského státu, doručení není možné vzhledem k nesplnění požadovaných formálních podmínek, např. písemnost není snadno čitelná, ve formuláři je použit nesprávný jazyk, obdr-

žená písemnost není věrnou kopií) nebo způsob doručení není slučitelný s právními předpisy daného členského státu (čl. 7 odst. 1 Nařízení), zašle zpět oznámení o vrácení žádosti a písemnosti odesílajícímu orgánu.

V případě, že písemnosti nejsou zaslány příslušnému přijímajícímu orgánu členského státu, je možné postoupit žádost společně s listinami tomu orgánu, který příslušný je. O tomto je však také nutné odesílající subjekt informovat prostřednictvím formulářových sdělení.

Pakliže jsou splněny všechny formální náležitosti žádosti, je přijímající orgán povinen pokusit se o doručení písemností způsoby uvedenými výše, a to ve lhůtě 30 dnů od jejich přijetí. O výsledku tohoto doručení je pak povinen zaslat odesílajícímu orgánu potvrzení o doručení či nedoručení písemností podle čl. 10 Nařízení.

Jak již bylo uvedeno výše, potvrzení o doručení či nedoručení listin odesílajícímu soudu pouze sděluje, zda bylo doručeno či nedoručeno způsobem, který byl zvolen, tedy zejména podle práva státu doručujícího orgánu, příp. uvedeným zvláštním způsobem. Účinky doručení je však povinen hodnotit až odesílající orgán tak, jak bylo uvedeno výše.

V praxi se doručování písemností do ciziny stává mnohdy velmi problematickým, neboť není zcela jasné, jakým způsobem je možno v dané chvíli postupovat a jaké důsledky je nutné vyvozovat. Zhodnocení účinků doručení a správné doručení je mnohdy velmi zdouhavé a způsobuje nemalé průtahy v řízení. V členských zemích Společenství je tento problém díky Nařízení podstatně zmírněn. Věci s cizím prvkem již proto není třeba shromažďovat a čekat až se jich nahromadí více, aby bylo možno vyřešit je najednou a nestudovat tuto oblast vícekrát.

Vzhledem k začlenění ČR do EU a s postupným zaváděním „čtyř svobod“, zejména s volným pohybem osob lze očekávat stále rostoucí počet věcí s cizím, resp. evropským prvkem a tudíž to, že soudy se budou muset tyto postupy naučit a přistupovat k „cizinám“ flexibilně. Bude nezbytné naučit se řešit problémy s doručováním související. Je také dobré vědět, na koho se v obtížné situaci obrátit. Velmi ochotný je v této souvislosti mezinárodní odbor a odbor Evropské unie Ministerstva spravedlnosti. ■

MGR. KLÁRA VAŠÁKOVÁ, DIS.
VYŠŠÍ SOUDNÍ ÚŘEDNÍK, KRAJSKÝ SOUD BRNO

Poznámky

- 1) Bod 12 úvodních ustanovení Nařízení.
- 2) Evropský soudní atlas ve věcech občanských [citováno 7. června 2007]. Dostupný z: http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/ds_fillingforms_cs.htm
- 3) Dánsko mělo problém v národním referendu v červnu 1993, kdy byla zamítnuta ratifikace Maastrichtské smlouvy o Evropské unii, a to poměrem hlasů 50,7 % ku 49,3 %. Přijetí Smlouvy následovalo v květnu 1993, nicméně na Dánsko se z tohoto důvodu nevztahují některé závazky, které s Maastrichtskou smlouvou souvisejí.

- 4) Rozhodnutí Rady o podpisu Dohody mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních jménem Společenství [citováno 7. června 2007]. Dostupné na: <http://register.consilium.eu.int/pdl/cs/05/st10/st10723.cs05.pdf>
- 5) Jedná se o žádost o doručení písemnosti, potvrzení o přijetí, oznámení o vrácení žádosti a písemnosti, oznámení o předání žádosti a písemnosti příslušnému přijímajícímu subjektu, oznámení o přijetí příslušným příj-

- 6) V některých případech může taktéž soud zasílat mimosoudní písemnosti. Např. v rámci konkursního řízení může požádat správce konkursní podstaty o součinnost soudu při zaslání listin známému věřiteli do ciziny v případě, že doručování klasickým způsobem selhává. Přestože zde zasílá soud, jedná se stále o mimosoudní písemnost.

Funkce jednatelů v evropském hospodářském zájmovém sdružení

Evropské hospodářské zájmové sdružení (EHZS) je nejstarší formou nadnárodní korporace upravené normami evropského práva, přičemž tyto normy se přímo aplikují na území členských států ES. Základem právní úpravy EHZS je nařízení Rady č. 2137/85 o vytvoření evropského hospodářského zájmového sdružení (nařízení o EHZS), které se opírá o čl. 308 SES. V návaznosti na nařízení EHZS byl českými zákonodárci přijat zákon č. 360/2004 Sb., o evropském hospodářském zájmovém sdružení (zákon o EHZS).

EHZS se v národním právu nejvíce blíží veřejné obchodní společnosti, avšak vykazuje také některé rysy společnosti s ručením omezeným.¹

Podle čl. 16 odst. 1 nařízení o EHZS má sdružení dva povinné orgány, a to společně jednající členy a jednoho nebo více jednatelů. Smlouva o sdružení nicméně může zřídit či předpokládat zřízení i jiných orgánů sdružení. Jejich působnost musí vymezit smlouva o sdružení. Působnost, která je podle nařízení o EHZS svěřena orgánům sdružení, jež jsou obligatorní, nemůže být přenesena na dobrovolně vytvořené orgány.²

Jednatelé

Orgánem sdružení, který má právo sdružení zastupovat a přísluší mu rovněž obchodní vedení sdružení, je jeden nebo více jednatelů. Maximální počet jednatelů sdružení není v nařízení o EHZS určen. Podle čl. 19 odst. 1 nařízení o EHZS jmenují jednatele členové ve smlouvě o sdružení nebo svým usnesením. *Smlouva o sdružení nebo popřípadě jednomyslné rozhodnutí členů určí podmínky jmenování a odvolání jednatele nebo jednatelů a stanoví jejich pravomoci.* (čl. 19 odst. 3 nařízení o EHZS)

Podle čl. 19 odst. 1 nařízení o EHZS může být jednatelem sdružení jen fyzická osoba. Jednatelem nemohou být osoby, které nesmějí být členem správního nebo řídicího orgánu společnosti, nesmějí řídit podnik nebo být jednatelem EHZS podle

- práva, které je pro ně použitelné,
- vnitrostátního práva státu, kde má EHZS sídlo,
- soudního nebo správního rozhodnutí vydaného nebo uznaného členským státem.

Z ustanovení § 8 odst. 1 zákona o EHZS plyne, že jednatel sdružení se sídlem v České republice musí splňovat požadavky a předpoklady pro funkci jednatele společnosti s ručením

*omezeným
podle obchodního
zákoníku.³ (§ 381 a § 194
odst. 7 ObchZ ve vazbě na § 135
odst. 2 ObchZ)*

Podle § 8 odst. 2 zákona o EHVS může být jednatelem i právnická osoba, *jestliže před svým jmenováním pověřil jednu nebo více fyzických osob, které budou jejím jménem funkci jednatele vykonávat. Pověřená fyzická osoba odpovídá za porušení právních povinností, jako kdyby byla sama jednatelem.* Za způsobenou škodu odpovídá i právnická osoba, jež je jednatelem sdružení.

Na výkon funkce jednatele evropského sdružení, včetně odpovědnosti za způsobenou škodu, se vztahují ustanovení zvláštního právního předpisu upravující výkon funkce a odpovědnost jednatele společnosti s ručením omezeným. (§ 8 odst. 3 zákona o EHVS)

Vůči třetím osobám jedná EHVS výlučně prostřednictvím jednatele nebo více jednatelů, které však nařízení o EHVS nepovažuje za statutární orgán, ale za zástupce. Z tohoto důvodu nelze na jednatele sdružení použít § 13 ObchZ, použijí se výlučně ustanovení čl. 20 nařízení o EHVS. V případě, že má sdružení více jednatelů, je oprávněn jednat každý z těchto jednatelů samostatně, pokud smlouva o sdružení nestanoví něco jiného. *Smlouva o sdružení může stanovit, že sdružení může být platně zavazováno pouze dvěma nebo více jednatelemi jednajícími společně.* (čl. 20 odst. 2 nařízení

o EHVS) Toto ustanovení smlouvy o sdružení však může být namítáno vůči třetím osobám pouze za podmínek vymezených v čl. 9 nařízení o EHVS – pokud byla povinnost společného jednání jednatelů zveřejněna v úředním věstníku státu sídla sdružení.

Čl. 20 odst. 1 nařízení o EHVS stanoví, *že každý z jednatelů zavazuje sdružení vůči třetím osobám, pokud jedná jménem sdružení, i když jeho jednání nespadá do předmětu sdružení, ledaže sdružení prokáže, že třetí osoba věděla nebo s ohledem na okolnosti měla vědět, že jednání přesahuje předmět sdružení; přitom platí, že samo zveřejnění údaje uvedeného v čl. 5 písm. c) jako důkaz nestačí.* To je jasnou odchylkou od pojetí statutárního orgánu právnické osoby v současném právu ČR, neboť tuzemské právo neváže jednatelské oprávnění na předmět činnosti právnické osoby.

Čl. 20 odst. 1 nařízení o EHVS dále stanoví, *že jakékoli omezení pravomocí jednatele nebo jednatelů stanovené smlouvou o sdružení nebo rozhodnutím jeho členů není vůči třetím osobám účinné, i když je zveřejněno.* Jedná se tedy o vnitřní omezení.

Nařízení o EHVS nestanoví, jaký právní vztah vzniká mezi jednatelem a sdružením. Pokud smlouva o sdružení neurčí o jaký vztah jde, bude se subsidiárně aplikovat právo státu sídla sdružení. Z ustanovení § 1 odst. 1 zákona o EHVS lze dovodovat, že na jednatele sdružení lze aplikovat i § 66 odst. 1 ObchZ o odstoupení z funkce, § 66 odst. 2 ObchZ o charakteru vztahu mezi jednatelem a sdružením a o smlouvě o výkonu funkce a dále § 66 odst. 3 ObchZ. ■

ING. JANA SIROTKOVÁ

Poznámky

1) viz Dědič, J., Čech, P. Evropské právo společností. Praha: Polygon, 2004, s. 77.

2) Dědič, J., Čech, P. Evropské právo společností. Praha: Polygon, 2004, cit. dílo, s. 100.

3) Dědič, J., Čech, P. Evropské právo společností. Praha: Polygon, 2004, cit. dílo, s. 103.

4) Dědič, J., Čech, P. Evropské právo společností. Praha: Polygon, 2004, cit. dílo, s. 104. Z o poskytování nenárokových plnění.

Jak správně udělit plnou moc pro valnou hromadu?

AŽ UŽ JSTE SPOLEČNÍKEM S. R. O. NEBO AKCIONÁŘEM, ALESPOŇ JEDENKRÁT ROČNĚ VÁS ČEKÁ CESTA NA VALNOU HROMADU SPOLEČNOSTI. DŘÍVE ČI POZDĚJI SE PŘITOM MŮŽE STÁT, ŽE SE VALNÉ HROMADY NEBUDETE MOCI ÚČASTNIT NEBO VÁS JINÝ DŮVOD PŘINUTÍ VYUŽÍT MOŽNOSTI NECHAT SE NA JEJÍM JEDNÁNÍ ZASTOUPIT.

HELBICHOVÁ & SPITZOVÁ
advokátní kancelář

Ikdyž se v náležitostech plné moci podpůrně uplatní ustanovení občanského zákoníku, není Nejvyšším soudem (stěžejní rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Odo 215/2002) považována za plnou moc k uskutečnění právního úkonu za zmocnitele ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 ObZ, nýbrž za speciální plnou moc, opravňující zmocněnce k zastupování na valné hromadě konkrétní společnosti. Jde o plnou moc hmotněprávní, umožňující zmocněnci výkon všech práv, která danému akcionáři (společníkovi) na valné hromadě náleží. Pro zastupování je tedy nedostatečná obecná (generální) plná moc udělená obecně ke všem právním úkonům apod.

Dnes již sám obchodní zákoník vyžaduje, aby plná moc

měla písemnou formu (§ 126 a 184 odst. 1 ObchZ); předtím se požadavek písemnosti dovozoval z občanského zákoníku. V praxi často vyvstává otázka nutnosti úředního ověření podpisu plné moci. Jelikož ze žádných z příslušných právních norem nelze takovou povinnost vyčíst (tak kupř. rozsudek NS ČR sp. zn. 1 Odon 74/96), otevírá se zde (stejně jako včlenění povinnosti předat při prezenci originál nebo úředně ověřenou kopii plné moci společnosti) vhodný prostor pro úpravu společenskou smlouvou či stanovami (zejména u početné akcionářské základny – srov. SPT Telecom, a. s. v rámci rozsudku NS ČR sp. zn. 1 Odon 95/97). Pokud taková podmínka platí pro všechny akcionáře a není za ní patrné zneužití práva majoritním akcionářem či společníkem, nelze podle našeho názoru na vyžadování úředně ověřeného podpisu hledět jako na diskriminační překážku – předně je odsouhlasena příslušnou většinou nebo dohodnuta ve spo-

lečenské smlouvě a zejména chrání společnost před rizikem falšování podpisů. V zemích, kde je již běžnější zaručený elektronický podpis, se vede diskuse, inklinující k uznání udělení plné moci e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem./1/ Tento správný trend podporuje navíc i nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/36/ES ze dne 11. 7. 2007 o výkonu některých práv akcionářů ve společnostech s kótovanými akciemi, která předpokládá, že do 3. 8. 2009 členské státy EU zajistí, aby každá taková společnost nabídl alespoň jeden účinný způsob oznámení udělení plné moci elektronickými prostředky.

Při formulaci plné moci je třeba dát si pozor na případný rigorózní výklad zákona, který v případě zmocnění toliko „k účasti na valné hromadě“ může znamenat, že jste svého emisara však již nezmocnili k hlasování. Stanovy někdy uvádějí, nakolik podrobnou plnou moc zmocněnec potřebuje: zda postačí nespécifikovaná plná moc k valné hromadě nebo, jak je občas – oproti správnému názoru J. Dědiče /2/ – vyžadováno, nutno v ní specifikovat, jak má zplnomocněnec hlasovat. Z čistě právního hlediska zplnomocniteli zřejmě nic nebrání v tom, aby plnou moc omezil pouze na hlasování k určitým bodům programu. Avšak z hlediska reálnosti se lze ztotožnit s J. Bártou, že „z povahy věci ... se musí jednat o zmocnění vztahující se na celou valnou hromadu, jestliže účast na valné hromadě se zjišťuje před jejím zahájením a určuje se tak její usnášeníschopnost, nejde o zmocnění k jednotlivému právnímu úkonu, ale ke všem právním úkonům, k nimž na valné hromadě může dojít.“/3/ Případné překročení či nedodržení pokynů plné moci (pro společnost s více podílníky může být svízelná už i soustavná kontrola plnění závazků zmocněnce, protože pokud byl nedostatek – omezení plné moci – znám, kupř. od provedení prezence, nelze se domáhat kupř. náhrady škody apod.) by asi nezbylo než řešit v rámci příslušných ustanovení občanského zákoníku (§ 33). Představa, že se s určitým časovým zpožděním takto zjistí, že usnesení vlastně přijato nebylo, je krajně nepřijemná a způsobuje nezáviděníhodné situace.

Mějte na paměti, že při zastupování společníka nebo akcionáře na valné hromadě nepřichází v úvahu, aby za něho jednalo a hlasovalo více zástupců (tj. analogie k zákonnému požadavku jednání jediné osoby při spoluvlastnictví akcie). Podobně jako v občanském soudním řízení i zde nad statuovaným způsobem jednání právnické osoby (kupř. dva členové představenstva společně) převáží požadavek zvláštního písemného určení jediné osoby. Na druhou stranu je myslitelné, aby plnou mocí bylo zmocněno alternativně více subjektů s tím, že valné hromady se zúčastní ten, který se na ni skutečně dostaví a plnou moc přijme. Stejně tak Nejvyšší soud

(usnesení sp. zn. 29 Odo 701/2004) nepřipouští, aby na valné hromadě (pokud s tím tato nevysloví souhlas) byl přítomen současně jak akcionář (společník), tak i jeho zástupce. Účelem institutu zastoupení je totiž zajistit společníkovi, akcionáři nebo členu družstva, který se valné hromady (členské schůze) nemůže zúčastnit, možnost podílet se na jejím rozhodování prostřednictvím zástupce. Co do participace „jiných osob“ (kupř. poradci nejrůznějšího odborného zaměření) vyznívá judikovaný názor konformně s postřehy J. Barty, jenž umožnění jejich účasti ponechává na rozhodnutí společnosti: „Představenstvo by nemělo namítat proti přítomnosti jiných osob, jako poradců akcionáře, pokud tomu nebrání vážné důvody – např. možnost zajištění průběhu valné hromady s ohledem na počet osob nebo legitimní zájem jiných akcionářů.“/4/ Dosud definitivně nevyřešenou zůstává otázka, zda je akcionář oprávněn pro každou svou akcii zmocnit jiného zmocněnce. Jednoznačný zákaz takového postupu v obchodním zákoníku sice nenajdete (vždyť je přípustná zcizitelnost akcií po kusech, nikoli „v balíku“, nebo je stanoveno, že hlasovací právo je spojeno s akcií atp.), ale je přinejmenším na místě přiklonit se ke korekcím pomocí zásad obchodního zákoníku, zejména zákazu šikanózního výkonu práva. Právě určitá povinnost loajality akcionáře vůči společnosti („Treuepflicht“) je právně známa například v Německu; jistě se vysláním 50 zástupců na valnou hromadu neprojevuje a může mít mj. negativní důsledky při posuzování neplatnosti usnesení, kterého by se takový zmocnitel následně domáhal. V zájmu přehlednosti bychom zde preferovali uzákonění nějakého jednoznačného pravidla, kupř. v souladu s pojetím prof. K. Eliáše /5/ jeden akcionář - jeden zmocněnec, i když kupř. finální znění výše uvedené směrnice 2007/36/ES dovoluje, aby tam, kde akcionář má kótované akcie na více než jednom majetkovém účtu, směl udělit plné moci různým osobám.

Pro úplnost zmíníme i ustanovení § 184 odst. 1 ObchZ, které nedovoluje vyslat za sebe na valnou hromadu člena představenstva nebo dozorčí rady, resp. jednatele dané společnosti. Obsahovaly-li kupř. stanovy společnosti odporující znění, staly se s účinností novelizujícího zákona č. 142/1996 Sb. v této části neplatnými a je na místě uvést je do souladu se zákonem. Dle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1314/2000 může za akcionáře-akciiovou společnost jednat člen jejího představenstva na základě pověření představenstva (následná změna ve složení orgánu nemá vliv na udělené pověření), byť je zároveň předsedou dozorčí rady společnosti, konající valnou hromadu. Právnické osoby-akcionáři by bez řádné speciální plné moci také neměly na valnou hromadu vysílat ani prokuristu, protože výkon akcionářských práv již bezpochyby přesahuje zákonné pojetí jeho funkce. Pro praxi je dobré odkázat i na rozsudek NS ČR sp. zn. 1 Odon 95/97 (jeho pozdější zrušení nálezem

Mějte na paměti, že při zastupování společníka nebo akcionáře na valné hromadě nepřichází v úvahu, aby za něho jednalo a hlasovalo více zástupců.

Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 220/98 pro „důkazní mezeru“ se zde zmiňovaných právních závěrů nedotýká): plná moc nedostatky netrpí, pokud ji nejprve členové statutárního orgánu zmocnítele úředně ověřeně podepsali a teprve následně byl text plné moci konkretizován jak co do označení zmocněnce, tak co do vymezení rozsahu zmocnění. Až do okamžiku, kdy z vůle zmocnítele opustí sféru jeho dispozice, je zcela na něm, jakým způsobem bude postupovat.

Při zmocňování, obzvláště má-li jeden zástupce reprezentovat více společníků nebo akcionářů, dbejte na obecné zákoné pravidlo, že zastupovat nemůže ten, jehož zájmy jsou v rozporu s vašimi zájmy (zmiňovaná směrnice zmocněnce povazuje oznámit konkrétní skutečnosti, které by mohly mít pro akcionáře význam při posuzování, zda zmocněnec nemůže prosazovat jiné zájmy než zájmy tohoto akcionáře). Pokud se nechá akcionář zastupovat na valné hromadě jinou osobou, nemůže být na takovou plnou moc nahlíženo tak, že by opravňovala rovněž k podání návrhu na prohlášení usnesení valné hromady za neplatné. Toto právo z plné moci automaticky nevyplývá, není jejím smyslem a mělo by se proto uskutečnit novým úkonem. Na druhou stranu je možno akceptovat, aby již v plné moci pro valnou hromadu bylo nezpochybnitelně a explicitně uvedeno také zmocnění pro případné podání takového soudního návrhu.

Vzhledem k faktu, že se od 1. července 2005 pojetí obchodního rejstříku transformovalo z funkce autoritativní až oficiálně kontrolní k roli spíše evidenční a stoupl význam přítomnosti notářů na valné hromadě (notářský zápis dle 80a NotŘ), lze zajisté doporučit, abyste se před konáním valné hromady u participujícího notáře ujistili, jaké nároky na předkládané plné moci bude on osobně mít.

Možné znění plné moci:

Zmocnitel tímto jako výlučný majitel listinných akcií na majitele (emise č.) č. společnosti, a. s. se síd-

lem, IČ (dále jen Společnost) o nominální hodnotě jedné akcie ...- Kč (slovy: ... korun českých) [pro s. r. o.: jako společník, mající obchodní podíl na Společnosti ve výši ...], zmocňuje pana/paní, nar. dne, bytem, k tomu, aby ho v plném rozsahu a na základě § 184 odst. 1 obchodního zákoníku [pro s. r. o.: § 126] zastupoval ve výkonu všech akcionářských práv spojených se všemi akciemi [pro s. r. o.: ve výkonu práv a povinností společníka], a to na řádné valné hromadě Společnosti, která se bude konat dne ... v ... hod na adrese ..., popř. rovněž k jednání v dalších záležitostech, o nichž se bude na uvedené řádné valné hromadě rozhodovat. Za výše uvedeným účelem je zmocněnec zejména oprávněn účastnit se výše uvedené řádné valné hromady, požadovat a dostat na ní vysvětlení záležitostí týkajících se Společnosti, uplatňovat návrhy a protinávrhy, přijímat veškeré písemnosti ve věci, činit prohlášení, vykonávat hlasovací právo (včetně odsouhlasení záležitostí neuvedených v pozvánce - oznámení valné hromady) a dále předkládat, hodnotit a podepisovat všechny listiny k tomu potřebné. Zmocněnec je oprávněn vyžádat si od společnosti podklady a jiné dokumenty (kupř. návrh změn stanov) nebo do nich nahlédnout a seznámit se s nimi. [pro s. r. o.: Zmocněnec je za společníka oprávněn vzdát se práva jak na včasné svolání valné hromady tak na svolání způsobem, stanoveným zákonem nebo společenskou smlouvou.] Zmocněnec podpisem této plné moci zároveň potvrzuje, že od zmocnítele řádně převzal výše uvedené akcie zmocnítele.

Nebude-li výše uvedená valná hromada schopna se usnášet a svolá-li představenstvo náhradní valnou hromadu, vztahuje se tato plná moc v nezměněném rozsahu i na tuto náhradní valnou hromadu. ■

JUDR. MICHAL ZÁVODSKÝ
AK HELBICOVÁ&SPITZOVÁ, BRNO

Poznámky

- 1) Weber, K.: Internet und Hauptversammlung – ist das AktG reif für die technische Zukunft? Ecolox, 2004, č. 5, s. 380.
- 2) Dědič, J.: Práva a povinnosti akcionáře. Obchodní

právo, 1996, č. 1, s. 4 a 6.

3) Bárta, J.: Účast a zastupování na valné hromadě akciové společnosti. Právní rozhledy, 1995, č. 8, s. 307.

4) Bárta, J.: Účast a zastupování na valné hromadě akciové společnosti. Právní rozhledy, 1995, č. 8, s. 306 - 307.

- 5) Eliáš, K.: Mala herba cito crescit. Bulletin advokacie, 2000, č. 5, s. 16 - 17.

- poskytnutí sídla společnosti
- krátkodobý pronájem zasedacích místností
- příjem, úschova a přeprava pošty
- sofistikované telefonní a faxové služby

OFFICE HOUSE s.r.o., tel.: 226 091 226, e-mail: office@officehouse.cz

www.officehouse.cz

Ochrana vlastnictví nemovitostí musí být posílena

Stávající právní úprava umožňuje zpochybnění některých vlastnictví. Napovídá tomu dosavadní prošetřování podnětů osob, které se na veřejného ochránce práv obracejí v souvislosti s problémy v zápisech práv do katastru nemovitostí. V některých případech není možné zajistit prokazatelnost vlastnictví. Zápis do katastru nemovitostí je chápán jako jediný dohledatelný veřejný doklad potvrzující vlastnické právo k nemovitosti. Při realizaci zápisu se objevují problémy, které mohou vést k zpochybnění vlastnického práva.

Jde o tři zásadní zjištěné nedostatky – změny hranic pozemků v důsledku digitalizace, nejistota ve vlastnických právech a rušení zápisu vlastnictví nemovitosti získané privatací poté, kdy na ni byl uplatněn restituční nárok.

Stavba na cizím pozemku

Metoda digitalizace při obnově katastrálního operátu způsobila v praxi někdy značné úbytky výměr pozemků a faktické změny průběhu hranic. Posuny byly tak velké, že někteří majitelé nemovitostí zjistili, že jejich stavby se náhle ocitly na cizím pozemku.

Zástupkyně veřejného ochránce práv po prošetření stížností vlastníků vyzvala Český úřad zeměměřičský a katastrální k zajištění opravy faktických chyb a k objasnění postupu katastrálních úřadů při obnově katastrálního operátu. Současně zadala vypracování expertního posudku, který analyzuje proces digitalizace a přinese i návrhy na možné řešení zmíněných problémů.

U stávajících stížností, pokud se jedná o chybu nahodilou, doporučuje zástupkyně ochránce vyvolat řízení o opravu chyby. Především v zastavěném území je však podle ní třeba zabývat se plošnými důsledky digitalizace a volit přesnější metodu mapování založenou na skutečném měření v terénu. Digitalizace totiž při zaměřování, resp. při obnově hranic, často vychází z údajů z pozemkového katastru nebo z poslední dochované evidence, které nemusí odpovídat skutečné realitě. Měření v terénu tak zamezí nejistotě a zajistí naplnění zákona 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, podle kterého se k novému mapování přistoupí, pokud geodetické určení a polohové určení nemovitostí v důsledku značného počtu změn, nedostatečné přesnosti nebo použitého měřítka katastrální mapy již nevyhovuje současnému vedení katastru.

Kdo je skutečným vlastníkem?

Nedůslednost dřívějších způsobů evidence vlastnických vztahů, ale také mezery v současném právním řádu, mohou způsobit nesmírné problémy mnoha vlastníkům nemovitostí. Majitelé, zapsaní v katastru nemovitostí, mohou náhle zjistit, že s vlastnickým právem se hlásí někdo další, kdo svůj nárok opírá o řadu let starou smlouvu, o jejíž existenci neměl současný vlastník, ani katastrální úřad ani ponětí. Stávající majitelé, kteří nemovitost získali „řádovou“ smlouvou a jsou evidováni v katastru nemovitostí, se tak ocitají často až v existenční situaci a jsou svého vlastnictví fakticky zbaveni. Z praxe je totiž známo, že soudní spory o určení vlastnictví vyhrávají majitelé oněch starých smluv, protože právo vlastnictví nabyli dříve.

Část problému leží v minulosti. V letech 1951 – 1993 stačila k tomu, aby se někdo stal majitelem nemovitosti, právně účinná smlouva nebo registrace převodní smlouvy na tehdejší státním notářství. Takto založené vlastnické vztahy se až dodatečně zapisovaly do pozemkové knihy nebo později do operátu evidence nemovitostí. V řadě případů k tomu však nedošlo a odtud plynou dnešní nesrovnalosti a riziko, že se se svými nároky přihlásí nečekaný „starší“ vlastník.

Od 1. 1. 1993 platí, že vlastnictví k nemovité věci se nabyvá až vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí, nikoli pouhou smlouvou. Ani tato právní úprava však není bez problémů. Nestanovuje totiž lhůtu v níž musí být smlouva předložena katastrálnímu úřadu. V řadě případů k tomu dochází až s odstupem mnoha let, během nichž mohlo dojít k další řadě převodů a prodejů, kterými došlo ke změně vlastnictví. Ochránce například řešil podnět, kdy původní prodávající vlastník zemřel a dědicové se o prodeji nedověděli. Dále majetek prodali a nyní je poškozena třetí osoba, která bez náhrady o tento majetek může přijít.

Zástupkyně veřejného ochránce práv je přesvědčena, že řešením by bylo vymezení lhůty pro předkládání návrhů na vklad do katastru nemovitostí. Pokud by se tak nestalo do tří let od účinnosti smlouvy, posuzovalo by se to tak, že účastníci od smlouvy odstoupili. Obdobně by podle zástupkyně

ochránce měla být určena lhůta pro předkládání „starých“ smluv. Po jejím uplynutí by právo založené takovou smlouvou zaniklo. Takové opatření už bylo uplatněno v případě restitučního zákonodárství.

Podobné problémy způsobuje i prodleva mezi vydáním soudního rozhodnutí o změně vlastnických práv (např. při exekuci) a faktickým záznamem této změny v katastru nemovitostí. Zástupkyně veřejného ochránce práv vyzývá příslušné úřady, aby dodržovaly lhůtu pro předkládání rozhodnutí katastrálnímu úřadu k provedení záznamu v evidenci. Pokud by v důsledku nedodržení lhůty vznikla škoda třetí osobě, zástupkyně ochránce trvá na možnosti vymahatelnosti náhrady.

Restituce versus privatizace

Zásadním poškozením ochrany vlastnického práva, kterým se zástupkyně veřejného ochránce práv zabývala, se týká vlastnictví některých nemovitostí získaných v privatizaci. V některých případech byl na již zprivatizovanou nemovitost uplatněn restituční nárok a jako noví vlastníci byli katastrálním úřadem zapsáni restituenti. Přitom jde o majetek, který stávající vlastníci získali v rámci privatizace, kdy se účastnili veřejných dražeb organizovaných státní privatizační komisí. Není ani ojedinělé, že majetek byl v průběhu let opakovaně převáděn a vlastnictví nakonec pozbývá až poslední majitel v řadě. Tito vlastníci se právem ohrazují, že vzniklou situaci nezavinili, majetek nabytý v dobré víře zhodnotili a teď se mnohdy nemohou ani domáhat vrácení kupní ceny po převodci.

Tento stav svědčí o rozporu v postupu státu, který na jedné straně umožnil, aby byla nemovitost zařazena do privatizace, a na druhé straně tyto převody prohlásil za neplatné, aniž by řešil odškodnění stávajících vlastníků, kteří do nemovitosti investovali nebo v ní úspěšně podnikají. Stávající vlastníci mají možnost se o náhradu škody soudit, ale výsledek je nejistý a v každém případě budou poškozeni. Pokud byl majetek do privatizace zařazen na počátku 90. let, v současné době už uplynuly lhůty pro napadení nesprávného postupu státu.

Zástupkyně veřejného ochránce práv v této souvislosti požádala Český úřad zeměměřičský a katastrální o informaci na celkový počet takových případů. Zástupkyně ochránce se v dané věci obrátí s informací na vládu s žádostí, aby se situací zabývala a zajistila, aby v důsledku nesprávného postupu při odškodnění poškozených z minulého režimu nedocházelo ke vzniku nových křivd. Zástupkyně ochránce také v současné době prověřuje důvody dlouhotrvajících restitučních sporů. Pokud zjistí, že mnoho let se táhnoucí řízení jsou způsobena nečinností pozemkových úřadů, bude žádat urychlenou nápravu a náhradu škody z jejich strany. ■

ZDROJ: VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV
VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV (TZ)

Participace zaměstnanců na řízení evropské společnosti

V SOUVISLOSTI S POVINNOSTMI VYPLYVAJÍCÍMI Z PARTICIPACE ZAMĚSTNANCŮ PRO STATUTÁRNÍ NEBO JINÉ OBDOBNÉ VEDOUcí ORGÁNY EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI A JEJICH PRÁVA Vlivu NA SLOŽENÍ ORGÁNU EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI JE NA MÍSTĚ SE PROBLEMATIKY ZAPOJENÍ ZAMĚSTNANCŮ DO ZÁLEŽITOSTÍ EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI OKRAJOVĚ DOTKNOUT.

Participace zaměstnanců na řízení evropské společnosti sehraává zásadní roli při jejím zakládání. Právě problematika míry a rozsahu participace zaměstnanců po léta blokovala přijetí nařízení o SE, neboť existovaly zásadní názorové rozdíly mezi zastánci a odpůrci zapojování zaměstnanců do spolurozhodování v rámci evropské společnosti. Kompromis řešení umožnil až tzv. Davignonův kompromis z roku 1997, který se odrazil ve formulaci textu směrnice o SE. Samotné nařízení o SE pouze předepisuje v čl. 12 odst. 2, že evropská společnost nemůže být založena do té doby, než je otázka zapojení zaměstnanců vyřešena v souladu s ustanoveními směrnice o SE. Směrnice byla do českého právního řádu implementována ustanovením § 46 až 62 zákona o SE.

Základní vymezení participace je obsaženo v § 46 odst. 2 ZoSE. *Zapojením se pro účely tohoto zákona rozumí způsoby a postupy, jimiž mohou výbor zaměstnanců nebo zástupci zaměstnanců evropské společnosti či zaměstnanci evropské společnosti v souladu s dohodou o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců evropské společnosti podle § 54 odst. 2, není-li ustaven výbor zaměstnanců, působit na rozhodování orgánů evropské společnosti. Zapojení zahrnuje právo na informace a projednávání a dále, stanoví-li tak dohoda o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců evropské společnosti podle*

§ 54 nebo tento zákon, právo být volen a volit nebo jmenovat nebo doporučovat, popřípadě nesouhlasit s volbou či jmenováním členů správní či dozorčí rady evropské společnosti (dále jen „vliv na složení orgánů evropské společnosti“). Právo na informování a projednávání se vztahuje na záležitosti, které se týkají evropské společnosti jako celku, jejích dceřiných společností nebo organizačních složek podniku na území jiného členského státu, anebo které přesahují pravomoci rozhodovacích orgánů v jednom členském státu.

Zaměstnancem se rozumí osoba v pracovním poměru (§ 46 odst. 4 ZoSE).

Na jednáních o participaci zaměstnanců zastupuje zaměstnanec evropské společnosti, jejích dceřiných společností a organizačních složek podniku tzv. vyjednávací výbor (§ 47 odst. 1 ZoSE).

Řídící orgány zúčastněných právnických osob jsou bez odkladu po zveřejnění návrhu projektu založení evropské společnosti fúzí, projektu založení holdingové evropské společnosti, projektu založení dceřiné evropské společnosti nebo návrhu projektu transformace akciové společnosti povinny přijmout opatření k zahájení jednání se zástupci svých zaměstnanců, dotčených dceřiných společností a organizačních složek podniku o budoucí participaci zaměstnanců (§ 47 odst. 3 ZoSE). Rovněž jsou povinny jim poskytnout

informace týkající se sídla, právní formy, počtu zaměstnanců ke dni zveřejnění návrhu projektu založení evropské společnosti všech zúčastněných právnických osob, dotčených dceřiných společností a organizačních složek, dále způsobu a rozsahu vlivu zaměstnanců na složení orgánů zúčastněných právnických osob a počet zaměstnanců oprávněných vykonávat tento vliv. Řídící orgány musí také učinit nezbytná opatření k ustavení vyjednávacího výboru. Tyto povinnosti platí i pro právnické osoby se sídlem na území ČR, i když zapsané sídlo právnické osoby bude na území jiného členského státu.

Kromě výše uvedených povinností mají statutární nebo jiné obdobné vedoucí orgány celou řadu povinností vůči ustanovenému vyjednávacímu výboru, které jsou obsaženy v § 49 odst. 1 a 2 ZoSE. Mezi tyto povinnosti patří například:

- předání návrhu na založení evropské společnosti,
- poskytnutí veškerých informací o procesu jejího zakládání až do jejího vzniku a o počtu zaměstnanců v jednotlivých zúčastněných právnických osobách, dotčených dceřiných společnostech a organizačních složkách podniku,
- zahájení jednání za účelem dosažení dohody o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců,
- kompenzace nákladů spojených s přizváním odborných poradců vyjednávacím výborem,
- zajištění dostatečných finančních, věcných a organizačních podmínek pro řádný výkon činnosti vyjednávacího výboru.

Smluvní řešení zapojení zaměstnanců evropské společnosti je obsaženo v § 54 ZoSE. Dohoda o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců musí být písemná a musí vymezit např.:

- rozsah aplikace dohody,
- složení výboru zaměstnanců, počet členů a rozdělení míst ve výboru zaměstnanců jako orgánu s právem na informace a projednání vůči představenstvu nebo správní radě evropské společnosti ve stanoveném rozsahu,
- oprávnění výboru zaměstnanců vůči představenstvu nebo správní radě evropské společnosti a postup při poskytování informací a projednání představenstva nebo správní rady evropské společnosti s výborem zaměstnanců,
- okamžik vstupu dohody v účinnost a dobu jejího trvání.

Z výše uvedeného vyplývá, že zaměstnanci evropské společnosti uplatňují právo na informace a projednání právě prostřednictvím výboru zaměstnanců (§ 55 ZoSE).

Pokud se dohodnou strany na pravidlech informování a projednání bez ustavení výboru zaměstnanců, musí být tato pravidla v dohodě o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců podrobně vymezena.

Dohoda může rovněž obsahovat pravidla pro právo vlivu zaměstnanců evropské společnosti na složení jejich orgánů, v takovém případě musí dohoda podrobně vymezit způsob a rozsah tohoto vlivu, a to především stanovit počet členů správní nebo dozorčí rady evropské společnosti, které mají zaměstnanci evropské společnosti či jejich zástupci právo volit, jmenovat nebo doporučit, popřípadě s jejichž volbou

či jmenováním mohou nesouhlasit, a způsob, jakým toto právo mohou konat (§ 54 odst. 4 ZoSE).

Představenstvo nebo správní rada evropské společnosti má vůči výboru zaměstnanců následující povinnosti (viz § 61 a 62 ZoSE):

- pravidelně (nejméně jednou za rok) předkládat výboru zaměstnanců zprávu o vývoji podnikatelské činnosti evropské společnosti a jejich dalších perspektivách a s výborem ji projednat,
- předem poskytnout výboru návrh programu každého jednání představenstva a dozorčí rady nebo správní rady a kopii veškerých listin předkládaných na zasedání valné hromady akcionářům evropské společnosti,
- bez odkladu informovat výbor o všech výjimečných okolnostech, jež by mohly negativně ovlivnit zájmy zaměstnanců evropské společnosti (např. o hromadném propouštění atd.) aj.

Čl. 7 směrnice o SE umožňuje, aby smlouva o způsobu a rozsahu zapojení zaměstnanců evropské smlouvy nebyla uzavírána a místo ní se právo zaměstnanců na zapojení řídilo tzv. podpůrnými pravidly zapojení zaměstnanců evropské společnosti.

Pokud nedojde ve stanovené lhůtě k uzavření dohody o způsobu a rozsahu participace ani k přijetí usnesení vyjednávacího výboru o nezahájení či skončení jednání a statutární orgán nebo jiný obdobný vedoucí orgán každé zúčastněné právnické osoby evropské společnosti vysloví souhlas s použitím tzv. podpůrných pravidel zapojení zaměstnanců evropské společnosti, řídí se zapojení zaměstnanců evropské společnosti ustanoveními § 56 až § 62 a, jsou-li splněny podmínky odstavců 3 až 5, též § 64 (§ 53 odst. 2 ZoSE). Tato pravidla se týkají jak práva na informace a projednání, které mohou zaměstnanci realizovat prostřednictvím výboru zaměstnanců (§ 56 až § 62 ZoSE), tak i práva vlivu zaměstnanců na složení řídicích či dozorčích orgánů evropské společnosti (§ 64 ZoSE). Podpůrná pravidla obsažená v § 64 ZoSE, určující do jaké míry se budou zaměstnanci přímo podílet na řízení evropské společnosti, se však uplatní jen za podmínek vymezených v ustanovení § 53 odst. 2 až 6 ZoSE.

Konkrétní podoba vlivu zaměstnanců evropské společnosti, resp. zaměstnanců jejich dceřiných společností na složení orgánů evropské společnosti vyplývá z § 64 odst. 3 až 5 ZoSE. Z citovaných ustanovení je zejména patrné, že klíčové slovo v rozdělení míst připadajících v dozorčí či správní radě evropské společnosti nebude mít vyjednávací výbor ani samotná společnost nýbrž výbor zaměstnanců, jehož ustavení a pravomoci jinak upravuje hlava III druhé části zákona o SE. Výbor zaměstnanců především rozhodne, odkud se budou členové dozorčí, resp. správní rady evropské společnosti reprezentující zájmy zaměstnanců, rekrutovat. Při rozhodování o tom bude výbor vázán § 64 odst. 3 ZoSE, zásadně by tedy měl vycházet z poměru zaměstnanců v jednotlivých členských státech (znovu je ale třeba zdůraznit, že zaměstnanci „evropské společnosti“ se rozumí rovněž zaměstnanci jejich dceřiných společ-

CIVIC

HONDA

The Power of Dreams

NENÍ Z BUDOUCNOSTI. NEPŘICHÁZÍ Z JINÉ GALAXIE.
ZRODIL SE Z NAŠÍ FANTAZIE. Z NAŠÍ TOUHY PO
DOKONALOSTI. Z NAŠEHO SNU O SVĚTĚ PLNÉM
RADOSTI. NASTARTUJTE A IHNED POCHOPITE...

SEN SE STAL SKUTEČNOSTÍ.

HONDA CIVIC S NOVÝM BENZÍNOVÝM MOTOREM 1.8 I-VTEC
KOMBINOVANÁ SPOTŘEBA 6,4 L / 100 KM, EMISE CO₂ 152 g / KM

Honda Finance

TOP nabídka - ušetřete 4800 Kč!

HP COMPAQ 6720S

12 990 Kč vč. DPH

- Originální Windows Vista Home Basic
- Procesor: Intel Celeron 530
- Displej: 15,4" WXGA BrightView
- Paměť: 1024MB DDR RAM
- Pevný disk: 80GB HDD
- Optická mechanika: DVD+/-RW
- 56K Modem, WiFi 802.11 b/g

- 27%

SLEVA 27%!

www.hpmarket.cz/epravo

- 14%

POČÍTAČ HP PAVILION A6120.CS - KOMPLET MULTIMEDIA

21 990 Kč vč. DPH

Výhodný komplet počítače, monitoru a multifunkční tiskárny! Sleva na komplet 1 500 Kč!

- Originální Windows Vista Home Premium
- Procesor: AMD Athlon64 X2 3800+
- Grafika: VGA Nvidia GeForce 8400GS TurboCache 256MB + až 511MB sdílené HDMI+DVI+TVOut
- Paměť: 1024MB RAM
- Pevný disk: 250 GB HDD
- Optická mechanika: DVD+/-RW SATA LightScribe dual layer a DVD-RAM
- tlačárna 15-1
- LAN 10/100
- bezdrátová multimediální klávesnice a myš
- záruka 2 roky

v ceně:

- + HP Pavilion LCD w2007v - 20" širokoúhlý LCD monitor
- + HP Photosmart C5280 - multifunkční fototiskárna
- + Zdarma Nástěnná mapa ČR *

* dočasně dostupné, pouze do vyčerpání zásob

Jak program funguje?

- máte-li zájem o některou z těchto nabídek, volejte 261 108 108 nebo
- vstupte do katalogu na www.hpmarket.cz/epravo
- vyberte požadované zboží a vložte do košíku
- vytvořte svou registraci, trvá cca. 2min.
- vyberte způsob dopravy: osobní odběr nebo doprava kamkoliv po ČR
- vyberte způsob platby: dobírka nebo bankovní převod

- 18%

HP PAVILION DV6465EC

25 990 Kč vč. DPH

- Originální Windows Vista Home Premium
- Procesor: Intel Core 2 Duo T5300
- Paměť: 2GB
- Pevný disk: 120GB
- Displej: širokoúhlý 15,4" WXGA HD BrightView
- Opt. Mech.: DVD+/-RW s LightScribe
- WiFi WLAN 802.11a/b/g, Bluetooth, Další ovládání, Webová kamera, tlačka paměťových karet 5 v 1

+ ZDARMA brašna na notebook HP

- 22%

HP iPAQ 514 VOICE MESSENGER

5 382 Kč vč. DPH

HP iPAQ Voice Messenger nabízí profesionální mocný, snadno použitelný Smartphone

- integrovaný čtyřpásmový telefon GSM/GPRS/EDGE
- podpora SMS, hovorů MMS, Microsoft Outlook Push eMail
- integrovaná síť WLAN 802.11b/g, technologie Bluetooth® 2.0
- slot pro karty micro-SD
- integrovaný fotoaparát 1,3 MP
- rozměry: 4,86 x 1,63 x 10,7 cm
- váha: 102g
- česká lokalizace

Volejte 261 108 108
Nakupujte na www.hpmarket.cz/epravo

ností). Korigující roli sehrává požadavek, aby zaměstnanci z každého členského státu měli v příslušném orgánu alespoň jednoho reprezentanta, je-li to možné. Pokud to možné není, přidělí se místo v příslušném orgánu evropské společnosti přednostně zástupci zaměstnanců z toho členského státu, ve kterém má evropská společnost zapsané sídlo (přitom by se ale mohlo, a zřejmě též mělo, jednat o zaměstnance dceřiné společnosti z téhož státu, jestliže tato dceřiná společnost zaměstnává v daném státě více zaměstnanců než samotná evropská společnost). V popsané konstrukci se opět projevuje

nadnárodní (koncernová) povaha systému participace zaměstnanců na záležitostech evropské společnosti oproti tradičním národním modelům, včetně tuzemského.¹ ■

ING. JANA SIROTKOVÁ

Poznámky

1) Dědič, J., Čech, P. Evropská akciová společnost. Praha: Polygon, 2006, cit. dílo, s. 433.

Převod obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným

V PRAXI POMĚRNĚ ČASTO NASTÁVAJÍ PŘÍPADY, KDY SE NĚKTERÝ ZE SPOLEČNÍKŮ NECHCE JIŽ NADÁLE ÚČASTNIT DALŠÍHO PODNIKÁNÍ VE SPOLEČNOSTI S RUČENÍM OMEZENÝM. JEDNÍM ZE ZPŮSOBŮ, JAK UKONČIT SVOU ÚČAST VE SPOLEČNOSTI, JE PŘEVOD OBCHODNÍHO PODÍLU. PŘEVODEM OBCHODNÍHO PODÍLU ZANIKÁ ÚČAST SPOLEČNÍKA VE SPOLEČNOSTI, SAMA SPOLEČNOST VŠAK NEZANIKÁ, EXISTUJE DÁLE, DOJDE POUZE KE ZMĚNĚ V OSOBÁCH SPOLEČNÍKŮ.

Havel & Holásek
advokátní kancelář

O bchodní podíl lze obecně převést **jak na jiného společníka, tak na třetí osobu**. Zákon tuto problematiku upravuje pouze rámcově s tím, že poskytuje další možnosti k tomu, aby byl převod obchodního podílu upraven ve společenské smlouvě odlišně nebo detailněji, než je uvedeno v zákoně.

Prvním krokem by tedy měla být **kontrola společenské smlouvy** kvůli možným zpřísnujícím nebo odlišným pravidlům pro převod obchodního podílu. Pokud **převod obchodního podílu na společníka** společenská smlouva žádným způsobem neupravuje, uplatní se ustanovení obchodního zákoníku uvádějící, že převod obchodního podílu možný je, ale pouze se souhlasem valné hromady. Společenská smlouva může převod podílu na jiného společníka zcela omezit nebo stanovit bližší podmínky, za kterých převod lze nebo nelze realizovat – např. omezit převod v případě, kdy by společník nabytím podílu získal ve společnosti majoritní podíl apod.

V případě **převodu obchodního podílu na osobu mimo společnost** je třeba zjistit, zdali tuto variantu společenská smlouva vůbec připouští. Pokud ne, obchodní podíl převést nelze, neboť obchodní zákoník ve svém § 115 odst. 2 výslovně stanovuje povinnost mít možnost převodu obchodního podílu na třetí osobu zakotvenou ve společenské smlouvě. Toto však logicky neplatí, má-li společnost jen jediného společníka – v tomto případě lze obchodní podíl převést volně na třetí osobu vždy. Společenská smlouva může pro převod stanovit nejručnější kritéria podobně jako za situace, kdy je obchodní

podíl převáděn na jiného společníka – podmínit převod souhlasem valné hromady, dalších orgánů společnosti nebo ostatních společníků; stanovit přesná kritéria, která musí nabyvatel splňovat; vyloučit osoby, na které obchodní podíl převést nelze apod. Nabyvatel obchodního podílu by si měl být vědom toho, že pokud původní společník zcela nesplatil svůj vklad, přechází jeho uhrazovací povinnost na jeho osobu – mezi převodcem a nabyvatelem vzniká ručitelství vztah.

Samotná realizace převodu obchodního podílu se uskutečňuje **smlouvou o převodu obchodního podílu**, která musí mít písemnou formu a nabyvatel obchodního podílu, který není společníkem, v ní (nebo na samostatné listině) prohlásí, že přistupuje ke společenské smlouvě, případně stanovám, společnosti. Toto jsou jediné požadavky, které pro tento smluvní typ stručně stanoví ve svém § 115 odst. 3 obchodní zákoník. Výše úplaty zákonem regulována není a je zcela věcí dohody mezi účastníky převodu; možný je také převod bezplatný. V této souvislosti z důvodu určitosti právního úkonu judikatura stanovila, že podstatnou náležitostí smlouvy o převodu obchodního podílu musí být také údaj o tom, zda dochází k úplatnému nebo bezplatnému převodu a v případě, že je převod úplatný, musí být stanovena jeho výše. Nedodržení této náležitosti zakládá neplatnost smlouvy. Co se týče samotného souhlasu valné hromady s převodem obchodního podílu, je-li vyžadován, je v rámci právní jistoty vhodné, aby byl vysloven ještě před tím, než dojde k uzavření smlouvy o převodu; možné však je i poskytnutí souhlasu dodatečně po samotném uzavření smlouvy.

Když od 1. listopadu 2007 nakoupíte ve FAnn parfumeriích ČR za více než 1000 Kč, obdržíte FAnnastickou šekovou knížku, kde najdete 14 kupónů na SLEVY v celkové hodnotě **NĚKOLIKATISÍC KORUN**. Ušetřená částka vám tak vlastně zpětně „uhradí“ váš nákup ve FAnn parfumerii.

Ve Vánočním katalogu FAnn parfumerií 2007 je pro vás připravena bohatá nabídka novinek, dárků i vánočních kazet, kterými můžete potěšit sebe nebo překvapit někoho ze svých blízkých. Výběr z více než 100 světových značek zaručuje, že i vy tu najdete ideální dárek, který právě hledáte!

Adresy FAnn parfumerií a více informací najdete ve virtuální parfumerii na www.fann.cz

Dárková poukázka 200 Kč
v hodnotě 200 Kč

Platí pouze na jeden nákup nad 1.500 Kč do 31. 12. 2007 ve FAnn parfumeriích ČR.
Různé druhy bonusů a slev nelze sčítat.

FAnn
parfumerie

www.fann.cz

Smlouva o převodu obchodního podílu nabývá účinnosti dnem, kdy je doručena společnosti. Spíše k úvaze je otázka, proč účinnost převodu nenastává okamžikem zápisu změny do seznamu společníků, který je upraven v § 118 obchodního zákoníku.

Z praktického pohledu se často řeší otázka, zda a jakým způsobem má být uvedena **cena za převáděný obchodní podíl**, protože smlouva o převodu obchodního podílu se po uložení do sbírky listin stává veřejně dostupnou, a to dokonce i přes Internet. Vzhledem k tomu, že jednotlivé rejstříkové soudy mají k této problematice diferencovaný přístup, je vhodné se v případě zájmu dotázat na příslušný rejstříkový soud s otázkou důvěrnosti informace o výši ceny za převod obchodního podílu. Na základě takové informace lze poté buď určit cenu v příloze, která je součástí neveřejného spisu obchodního rejstříku a zároveň není založena do sbírky listin (což může obdobně platit např. na odkaz na cenu uvedenou v jiné smlouvě), nebo je údaj o ceně ve sbírce listin odstraněn.

V praxi se často zapomíná na **souhlas druhého manžela** při převodu obchodního podílu, který spadá do společného jmění manželů. Vzhledem k tomu, že na počátku devadesátých let se málokterý z manželů zabýval otázkou společného jmění v souvislosti s podnikáním, resp. často zapomněl vypořádat své obchodní záležitosti v rámci rozvodového řízení, není vyloučeno, že převod jeho podílu bude značně komplikován souběžným řešením opomínutých manželských záležitostí.

Co se týče obchodních záležitostí, standardem bývá vytvoření **seznamu prohlášení a záruk**, které se vztahují k převáděnému obchodnímu podílu. Standardem bývá, že kupující požaduje prohlášení o tom, že obchodní podíl není zatížen právními vadami, zástavním právem apod. Prohlášení vztahující se ke společnosti jsou obvykle daňového charakteru potvrzující, že společnost vždy a řádně platila daně a ostatní správní poplatky, pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění, nebo se vztahují k majetku společnosti, kdy se zaručuje existence a stav nemovitého a movitého majetku, platnost důležitých obchodních smluv a neexistence sporů s podstatným dopadem na společnost.

Sofistikovaný prodávající si může nechat provést **finanční a právní prověrku** společnosti ještě před převodem obchodního podílu, aby věděl, která prohlášení může kupujícímu vydat, nebo ke kterým je třeba případně připojit vysvětlující dodatky. Provedení prověrky může stejně tak požadovat kupující, avšak prodávající by ji měl mít pevně pod svojí kontrolou, aby nemohlo případně dojít k úniku citlivých informací nebo k prozrazení obchodního tajemství. ■

MGR. IVAN RÁMEŠ, ADVOKÁTNÍ KONCIPIENT
HAVEL & HOLÁSEK S. R. O., ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Odstoupení z funkce statutárního orgánu

ODSTOUPENÍ Z FUNKCE JE UPRAVENO V § 66 ODS. 1 OBCHZ, KTERÝ SE VZTAHUJE NA ORGÁNY ZŘIZOVANÉ POVINNĚ I NA ORGÁNY ZŘIZOVANÉ DOBROVOLNĚ, A TO I V PŘÍPADĚ, ŽE JDE O ORGÁNY OBCHODNÍM ZÁKONÍKEM NEUPRAVENÉ, UPRAVENÉ JEN VE SPOLEČENSKÉ SMLouvĚ, ZAKLADATELSKÉ LISTINĚ NEBO STANOVÁCH SPOLEČNOSTI. USTANOVENÍ VŠAK NELZE VZTÁHNOUT NA VALNÉ HROMADY KAPITÁLOVÝCH SPOLEČNOSTÍ, COŽ JE STANOVENO V § 66 ODS. 5 OBCHZ, ANI NA STATUTÁRNÍ ORGÁNY OSOBNÍCH SPOLEČNOSTÍ.

Jestliže nebude některý ze společníků osobní společnosti ochoten dále vykonávat funkci statutárního orgánu, bude muset postupovat podle § 85 odst. 3 ObchZ, popř. bude nutné předepsaným postupem změnit společenskou smlouvu (§ 79 a § 97 odst. 4 ObchZ). Ustanovení § 85 odst. 3 ObchZ stanoví - *Společník může z funkce statutárního orgánu odstoupit, je však povinen vykonat všechna opatření, která nesou odkladu. Odstoupení musí být doručeno společnosti a všem společníkům.* Odstoupení nabývá účinnosti uplynutím jednoho měsíce ode dne doručení společnosti. Tímto dnem rovněž přechází působnost odstupujícího společníka, který byl jediným statutárním orgánem společnosti na všechny ostatní společníky. Odstavec 3 § 85 je speciálním ustanovením k ustanovení § 66 odst. 1 ObchZ.

Zákon č. 370/2000 Sb. odstranil nejasnost týkající se použití ustanovení § 66 odst. 1 ObchZ na jednatele společnosti s ručním omezením. Před novelou bylo právo odstoupit z funkce přiznáno pouze členům orgánů, jednatele jsou však orgány. Novela rovněž odstranila i výkladový problém, který vyplýval

z formulace ustanovení o povinnosti oznámit odstoupení z funkce, když nahradila slovo „popřípadě“ - o němž se diskutovalo, zda vyjadřuje, že povinností odstupující osoby je oznámit odstoupení orgánu jehož je členem, a pokud není členem žádného orgánu, tak orgánu, který ji zvolil či jmenoval, anebo zda je odstupujícímu dáno na výběr, komu své odstoupení oznámí - slovem „nebo“, což dává možnost alternativní volby.

Výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, který osobu, která je statutárním orgánem nebo jeho členem anebo členem jejího orgánu společnosti, zvolil nebo jmenoval, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy, že postačí, projednal-li je nebo měl projednat orgán, jehož je členem. Ustanovení § 66 odst. 1 ObchZ dále stanoví, že *u osoby zvolené za člena orgánu zaměstnanci společnosti výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, jehož je členem. Příslušný orgán je povinen projednat odstoupení na nejbližším zasedání poté, co se o odstoupení z funkce dověděl. Jestliže osoba, která odstupuje z funkce, oznámí své odstoupení na zasedání příslušného*

orgánu, končí výkon funkce uplynutím dvou měsíců po takovém oznámení, neschválí-li příslušný orgán společnosti na její žádost jiný okamžik zániku funkce.

Novelou provedenou zák. č. 370/2000 Sb. došlo k odstranění mezery v zákoně spočívající v tom, že zákon neupravoval odstoupení členů dozorčí rady volené zaměstnanci. *Tato novela také upravila výslovně možnost a podmínky rezignace přímo na jednání orgánu, který má o odstoupení rozhodnout, přičemž stanovením zvláštní lhůty pro účinnost takového odstoupení zajistila ochranu společnosti před zneužitím institutu odstoupení odstoupením „ze dne na den“, tj. před šikanózním výkonem práva.*

Nejvyšší soud ČR uzavřel v usnesení ze dne 23. září 2003, sp. zn. 29 Odo 181/2003, že účelem ustanovení § 66 odst. 1 obch. zák. je na jedné straně umožnit orgánům či členům orgánů společnosti, aby mohli odstoupit z funkce bez toho, že by jim v tom společnost mohla zabránit, ať již aktivním jednáním nebo nečinností, na druhé straně pak ochránit společnost před tím, že statutární orgán nebo jeho člen ukončí funkci ze dne na den, aniž by dal společnosti přiměřený čas k tomu, aby si za něj mohla najít adekvátní náhradu; takový postup by totiž v konkrétním případě mohl zcela ochromit činnost společnosti. Oba uvedené cíle jsou rovnocenné.

V praxi mohou nastat určité potíže při odstoupení člena dozorčí rady a člena představenstva v akciové společnosti, kde valná hromada projednává odstoupení. Obvyklá přestávka jednoho roku mezi konáním valných hromad je většinou pro odstupujícího člena orgánu příliš dlouhá doba. Přestože je možné svolat mimořádnou valnou hromadu, je tato možnost v případě společnosti s velkým počtem akcionářů nepříliš praktická, odstupující osoba nemá rovněž prakticky žádnou možnost si svolání mimořádné valné hromady vynutit. Vhodným postupem u akciové společnosti by tedy bylo, aby stanovy určily, že k projednání odstoupení je příslušný ten orgán, jehož je odstupující osoba členem. Ten pak také může kooptovat nového člena, jestliže stanovy kooptaci členů představenstva či dozorčí rady připouštějí (§ 194 odst. 2, § 200 odst. 3 ObchZ).

Problematika tzv. zlatých padáků - tj. mnohamilionového sjednaného plnění při ukončení funkce členů představenstva, popř. i dozorčí rady akciových společností, sjednávaného a rovněž vypláceného i těm členům představenstva, kteří negativně ovlivnili vývoj společnosti na základě smlouvy, jejíž uzavření si obvykle sami v představenstvu odhlasovali a podepisovali si ji navzájem - je řešena v ustanovení § 66 odst. 3 ObchZ. Původní vládní návrh zák. 370/2000 Sb. nebyl však přijat (úprava umožňovala takové plnění jen v na základě právního předpisu, a také umožňovala regulovat výši poskytnutého plnění), neboť Poslanecká sněmovna schválila, že takové plnění je možné i na základě vnitřních předpisů společnosti. Vnitřní předpisy jsou totiž zpravidla přijímány členy představenstva. Zákon však alespoň jednoznačně stanoví (přímo zakazuje), že společnost plnění neposkytne, jestliže výkon funkce zřejmě přispěl k nepříznivým hospodářským výsledkům společnosti, anebo při zaviněném porušení právní povinnosti v souvislosti s výkonem funkce.

Obchodní zákoník neobsahuje zvláštní právní úpravu, která by se vztahovala na institut odstoupení jednatele, resp. člena představenstva z funkce, uplatní se tedy obecná právní úprava podle § 66 odst. 1 ObchZ zmíněná výše.

Z ustanovení § 66 odst. 1 ObchZ vyplývá, že jednatelé, resp. členové představenstva mohou ze své funkce odstoupit. Člen představenstva oznámí své odstoupení představenstvu nebo orgánu, který ho jmenoval nebo zvolil - valné hromadě, resp. dozorčí radě nebo soudu. Jednatelé musí své odstoupení oznámit valné hromadě. Jednatelé mohou osobně vystoupit na valné hromadě nebo předložit písemné oznámení na valné hromadě nebo doručit oznámení společnosti s požadavkem, aby bylo předloženo valné hromadě. Výkon funkce jednatele, resp. člena představenstva pak končí dnem, kdy jeho odstoupení projednala nebo měla projednat valná hromada, resp. dozorčí rada. V případě člena představenstva postačí projednání v představenstvu, pokud tak určí stanovy. Příslušný orgán je povinen projednat odstoupení na svém nejbližším zasedání poté, co se o odstoupení dozvěděl. Pokud jednatel, resp. člen představenstva oznámí své odstoupení až na zasedání příslušného orgánu, končí výkon jeho funkce uplynutím dvou měsíců po tomto oznámení. Na žádost odstupující osoby však může příslušný orgán schválit jiný okamžik zániku jeho funkce.

Odstoupit z funkce nemůže jednatel, resp. člen představenstva jmenovaný soudem z řad společníků, resp. akcionářů.

V případě společnosti s ručením omezeným s jediným společníkem, nelze opomenout stanovisko Nejvyššího soudu ČR 29 Odo 1549/2005 ze 13. září 2006 - *Obchodní zákoník neupravuje speciálně postup při odstoupení z funkce pro společnost s jediným společníkem, a proto je i pro tento případ třeba přiměřeně aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 obch. zák. V případě společnosti s jediným společníkem jmenuje a odvolává jednatele tento společník v působnosti valné hromady (§ 132 obch. zák.). Nepřípadá tedy v úvahu svolání valné hromady. Za této situace je třeba na oznámení jednatele společnosti o odstoupení z funkce doručené jedinému společníkovi společnosti s ručením omezeným přiměřeně aplikovat poslední větu ustanovení § 66 odst. 1 obch. zák. a posuzovat je jako oznámení učiněné na zasedání příslušného orgánu. V tomto případě pak platí, že výkon funkce odstupující osoby končí uplynutím dvou měsíců po doručení oznámení jedinému společníkovi společnosti, pokud tento na žádost odstupující osoby neschválí jiný okamžik zániku funkce. Jediný společník nemůže platně rozhodnout, že výkon funkce odstupujícího jednatele končí později, než uplynutím dvou měsíců po doručení jeho oznámení o odstoupení z funkce, pokud o to odstupující jednatel výslovně nepožádá.* ■

ING. JANA SIROTKOVÁ

Poznámky

- 1) Pelikánová, I., Černá, S. a kol. Obchodní právo 2. Praha: ASPI, 2006, s. 232.
- 2) Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol. Obchodní zákoník - komentář. 11. vydání. Praha: C.H. BECK, 2006, cit. dílo, s. 232.

K oprávnění člena představenstva jednat na základě generální plné moci

Z PLATNÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY ZPŮSOBU JEDNÁNÍ PŘEDSTAVENSTVA JMÉNEM AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI OBSAŽENÉ V § 191 ODST. 1 OBCHODNÍHO ZÁKONÍKU VYPLÝVÁ, ŽE ZA PŘEDSTAVENSTVO MŮŽE JEDNAT JMÉNEM AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI VŮČI TŘETÍM OSOBÁM SAMOSTATNĚ KAŽDÝ ČLEN PŘEDSTAVENSTVA, POKUD OVŠEM NENÍ JINÝ ZPŮSOB JEDNÁNÍ UPRAVEN VE STANOVÁCH SPOLEČNOSTI.

WEINHOLD LEGAL

V praxi se lze poměrně často setkat s akciovými společnostmi, které ve svých stanovách dávají přednost úpravě společného jednání více členů představenstva, a to v různých modifikacích spočívajících například ve stanovení různého počtu společně jednajících členů představenstva nebo určení, že jedním z jednajících členů musí být buď předseda, popřípadě místopředseda představenstva. Důvodem pro tuto odchylnou úpravu bývá zejména opatrnost akcionářů společnosti a snaha o eliminaci rizika možného zneužití pravomocí jedním z členů představenstva na úkor společnosti, a tedy ke škodě akcionářů. Dalším důvodem zejména u akciových společností se zahraničním majoritním akcionářem působících v mezinárodním koncernu může být zavedení jednotné politiky způsobu zavazování společností v rámci jednoho koncernu. Nutnost společného jednání a z toho vyplývající současné přítomnosti více členů představenstva v rámci každého jednotlivého právního úkonu rea-

lizovaného jménem společnosti však také může v každodenním obchodním životě přinášet určité komplikace, zvláště pokud je některý z členů představenstva z nejrůznějších důvodů po delší dobu nepřítomen. Aby nedošlo k zablokování běžného chodu společnosti a omezení výkonu její podnikatelské činnosti, řeší takovéto situace členové představenstva některých akciových společností tím, že jednomu z členů představenstva udělí obecnou plnou moc opravňující tohoto člena představenstva k samostatnému výkonu nejrůznějších úkonů v plné moci vymezených, které by jinak jménem společnosti bylo povinno učinit společně vícero členů představenstva v souladu se způsobem jednání stanoveným ve stanovách společnosti a zapsaným v obchodním rejstříku. V právní teorii se v této souvislosti objevilo několik názorů namítajících, že takovéto plné moci a následné právní úkony na jejich základě učiněné by mohly být neplatné pro rozpor s právní úpravou způsobu jednání statutárních orgánů, neboť obcházejí vůli akcionářů projevenou ve stanovách společnosti. Příslušná judikatura Nejvyššího soudu, která by tyto názory buď potvrdila, nebo naopak vyvrátila, však po dlouhou dobu chyběla.

Až ve svém rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 1082/2005 ze dne 24. dubna 2007 dostal Nejvyšší soud České republiky možnost se

k této otázce vyjádřit, a to v souvislosti s posouzením platnosti dohody o změně úvěrové smlouvy, jež byla za žalující akciovou společnost podepsána členem představenstva jednajícím na základě generální plné moci. Nejvyšší soud po zhodnocení všech argumentů stran dospěl k závěru, že takovou plnou moc udělit členovi představenstva nelze. Nejvyšší soud pro svůj závěr shledává zejména následující důvody. Za situace, kdy stanovy společnosti určují, že jménem akciové společnosti musí jednat společně nejméně dva členové představenstva a zakládají tedy pro každý úkon, který představenstvo činí jménem společnosti, povinnost

vzájemné kontroly a odpovědnosti nejméně dvou členů představenstva, nelze takovou kontrolou a odpovědností vyloučit tím, že dva členové představenstva udělí generální plnou moc jen jednomu z nich. Takový postup by byl dle názoru Nejvyššího soudu v rozporu s právní úpravou jednání statutárních orgánů společnosti v zákoně a stanovách společnosti.

Z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu vyplývá, že akciové společnosti, jež se ve své praxi snaží obejít požadavek společného jednání více členů představenstva vyplývající ze stanov akciové společnosti a promítnutý v zápisu společnosti v obchodním rejstříku tím, že udělí obecnou plnou moc jednomu z členů představenstva, se vystavují riziku neplatnosti právních úkonů takto učiněných. Pokud tedy akcionáři zvažují upravit ve stanovách povinnost společného jednání více členů představenstva jménem společnosti, měli by důkladně posoudit opodstatněnost takového požadavku s přihlédnutím k budoucí přítomnosti a dosažitelnosti zvolených členů představenstva.

Konečně je také třeba upozornit na skutečnost, že výše uvedený závěr o neplatnosti generální plné moci se vztahuje nejen na představenstvo akciové společnosti, ale lze jej rovněž použít i na jednatele společnosti s ručením omezeným, kteří ve své praxi rovněž tímto způsobem řeší situace, kdy je potřeba zajistit běžný chod společnosti, jejímž jménem musí jednat více jednatelů společně, i přes nepřítomnost některého z jednatelů. ■

MARTIN ŠPIČKA
WEINHOLD LEGAL

Smlouva o dílo

SE ZAHRANIČNÍM PARTNEREM JSME UZAVŘELI SMLOUVU O DÍLO. VE SMLOUVĚ JSME SI VŠAK NEUPRAVILI VOLBU PRÁVA. BUDE SE TATO SMLOUVA ŘÍDIT ČESKÝM PRÁVEM NEBO PRÁVEM STÁTU NAŠEHO SMLUVNÍHO PARTNERA?

K zodpovězení Vašeho dotazu by bylo nutné seznámit se s podrobnostmi, například jaké státní příslušnosti je Váš smluvní partner, co je předmětem smlouvy o dílo, zda se věcně nekombinuje s jiným smluvním typem (například kupní smlouvou atd.), kdo je zhotovitelem a kdo zadavatelem, zda se nejedná o tzv. spotřebitelskou smlouvu, případně zda byla zvolena příslušnost soudu a jakého atd.. Lze však učinit alespoň několik poznámek k postupu, kterým se lze dobrat odpovědi na Váš dotaz.

Obecně na tento typ případů dopadají normy tzv. mezinárodního práva soukromého, a to nejčastěji v podobě tzv. kolizních norem. Kolizní normy jsou pravidla, podle kterých lze určit, jaký právní řád se na konkrétní právní vztah (smluvní typ) aplikuje. Příkladem takového předpisu obsahujícího kolizní normy je například § 10, odst. 2, písmeno a) zákona č. 97/1963 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním, ze kterého vyplývá, že v případě smlouvy o dílo (s mezinárodním prvkem) se právní vztah z této smlouvy řídí právem státu, ve kterém má sídlo zhotovitel v době uzavření smlouvy, ledaže si strany smlouvy sjednaly použití jiného právního řádu.

Mezinárodní právo soukromé upravuje však právní vztahy s mezinárodním prvkem také prostřednictvím tzv. přímých norem, které přímo stanoví práva a povinnosti, zpravidla pro určitý okruh právních vztahů. Příkladem úpravy obsahující přímé normy je tzv. Vídeňská úmluva – Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží z roku 1980, která upravuje přímo práva a povinnosti prodávajících a kupujících, kteří uzavřeli kupní smlouvu s mezinárodním prvkem. V poslední době lze další příklady nalézt i v právních předpisech EU.

Pokud na daný právní vztah nedopadá mezinárodní smlouva, resp. nařízení EU, řídí se český soud v otázce tzv. „rozhodného práva“ (tedy práva jímž se bude smlouva řídit) mezinárodním právem soukromým, jehož úprava je obsažena zejména ve výše uvedeném zákoně. V této souvislosti vyvstává i důležitost tzv. „místa sudiště“, tedy otázka, soud kterého státu se bude smlouva zabývat. Zahraniční soud totiž zase vždy (v případě neexistence úpravy mezinárodní smlouvou, popř. nařízením EU) aplikuje své mezinárodní právo soukromé, včetně kolizních norem, a může tak dospět k podstatně odlišnému obsahu práv a povinností téhož smluvního vztahu než soud český. V praxi se tak může stát, že volbou toho, kde bude případný spor projednáván, lze podstatně měnit (jinak interpretovat) obsah vzájemných práv a povinností. Pokud by se tedy v případném sporu ve Vaší věci

zabýval český soud a na tento smluvní vztah by nedopadaly žádné mezinárodní smlouvy, vycházel by zřejmě český soud ze zmíněného ustanovení § 10, odst. 2, písmeno a) výše uvedeného zákona, podle kterého se smlouva o dílo řídí právem státu zhotovitele v době uzavření

smlouvy. Pokud byste tak byli zhotovitelem vy a sídlo Vaší společnosti by bylo v době uzavření smlouvy v České republice, řídila by se smlouva pravděpodobně českým právem.

Bývá také nutné vyřešit otázku, zda na daný právní vztah nedopadají i tzv. imperativní normy, tj. ty normy českého, případně jiného právního řádu, které se mají aplikovat vždy, bez ohledu na volbu práva či ustanovení kolizních norem. Příkladem takových norem, které se v případě smlouvy o dílo uplatní vždy, mohou být například bezpečnostní předpisy upravující provádění díla, bezpečnostní, technické a jiné normy upravující dílo samotné, případná cenová regulace atd. V závislosti na druhu vztahu pak nelze vyloučit ani použití ustanovení občanského zákoníku (§ 52 - § 65), který upravuje tzv. spotřebitelské smlouvy. ■

MATĚJ KLIMAN
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Oddlužení: nový fenomén úpadkového práva

V SOUVISLOSTI S PŘIJETÍM ZÁKONA Č. 182/2006 SB., O ÚPADKU A ZPŮSOBECH JEHO ŘEŠENÍ V PLATNÉM ZNĚNÍ (DÁLE JEN INSOLVENČNÍ ZÁKON) VSTUPUJE DO TUZEMSKÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY ZCELA NOVÝ ZPŮSOB ŘEŠENÍ ÚPADKU DLUŽNÍKA – ODDLUŽENÍ.

ODDLUŽENÍ PŘEDSTAVUJE NOVÝ NÁSTROJ ÚPADKOVÉHO PRÁVA, JEHOŽ CÍLEM NENÍ POUHÉ POMĚRNÉ A CO NEJVYŠŠÍ USPOKOJENÍ VĚŘITELŮ DLUŽNÍKA, ALE ROVNĚŽ „EKONOMICKÉ OZDRAVENÍ“ DLUŽNÍKA SPOJENÉ S KONSOLIDACÍ JEHO EKONOMICKÉ SITUACE.

Oddlužení je v § 4 odst. 1 insolvenčního zákona uvedeno jako jedna z možných forem řešení úpadku nebo hrozícího úpadku (dále jen úpadek dlužníka) dlužníka, v rámci insolvenčního řízení. Jako specifický způsob řešení úpadku dlužníka by mělo klást mnohem větší důraz na sociální a ekonomické zájmy dlužníka a umožnit mu „nový začátek“ poté, co je, po úspěšném splnění oddlužení, očištěn od zbývajících závazků.

Návrh na povolení oddlužení

Návrh na oddlužení může podat, na rozdíl od ostatních způsobů řešení úpadku, v souladu s § 389 insolvenčního zákona, pouze dlužník. Osoba odlišná od dlužníka návrh na oddlužení není oprávněna podat. Pokud se jedná o tzv. „samodlužnický“ insolvenční návrh, musí být návrh na povolení oddlužení dlužníkem podán současně s insolvenčním návrhem. Podá-li insolvenční návrh jiná osoba, než dlužník, může návrh na povolení oddlužení dlužník podat ve lhůtě 30 dnů od data, kdy mu byl doručen insolvenční návrh. Dlužník musí být o možnosti podat návrh na oddlužení výslovně poučen soudem a to při doručení insolvenčního návrhu věřiteli v souladu s § 103 odst. 4 insolvenčního zákona.

Oddlužení je, vedle své sanační povahy, charakteristické rovněž tím, že aktivní legitimaci k podání návrhu na jeho povolení má pouze osoba, která je dlužníkem a současně není podnikatelem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník v platném znění. Oddlužení lze tedy povolit u fyzické osoby, která není podnikatelem, ale rovněž u právnické osoby, která nebyla založena za účelem uskuteč-

ňování podnikatelské činnosti např. u nadace, spolku a podobně. Vztáhnout oddlužení na právnické osoby, které nejsou podnikateli určitě nebylo záměrem zákonodárce, ale stalo se tak důsledkem nevhodně zvoleného vymezení osoby aktivně legitimované k podání návrhu na oddlužení.

Návrh na povolení oddlužení tedy nemůže podat fyzická ani právnická osoba, která je podnikatelem. Tento stav jako podmínku řízení je insolvenční soud povinen zkoumat ke dni podání návrhu na oddlužení. V praxi může nastat situace, kdy podnikatel, který se bude blížit stavu úpadku, ukončí svou podnikatelskou činnost a bude se pokoušet využít výhod, které nabízí oddlužení. Insolvenční zákon sice stanoví, že návrh na povolení oddlužení může podat pouze osoba, která není podnikatelem, což v tomto případě je jednoznačně splněno, ale zároveň je insolvenční soud při zvažování okolností, které je nutné zohlednit při posuzování otázky, zda povolí oddlužení nebo návrh na jeho povolení zamítne, povinen zvážit, dle § 395 odst. 1 písm. a)

insolvenčního zákona, záměr, za kterým je návrh na oddlužení dlužníkem podáván. V případě, že se dlužník bude chtít tímto způsobem zbavit závazků, které v převážně většině vznikly při jeho podnikání, které by řádným způsobem měly být vypořádány v rámci konkursu, bude nutné předpokládat, že záměr dlužníka není poctivý a návrh na oddlužení bude insolvenční soud nucen zamítnout.

Na druhou stranu, v případě, že naprostá většina závazků dlužníka pochází z jeho „soukromého života“ a z předchozího podnikání zůstaly dlužníkovi pouze minimální závazky, není důvod automaticky zamítnout návrh dlužníka na povolení oddlužení.

Návrh na oddlužení může podat, na rozdíl od ostatních způsobů řešení úpadku, v souladu s § 389 insolvenčního zákona, pouze dlužník.

lení oddlužení pro nepoctivý záměr. Vzhledem k tomu, že tuto otázku insolvenční zákon výslovně neupravuje, bude vždy záležet na zvážení insolvenčního soudu, jak uvedenou otázku posoudí.

Zároveň nic nebrání dlužníkovi, aby v průběhu již schváleného oddlužení zahájil podnikatelskou činnost, protože hledisko „nepodnikání“ insolvenční soud posuzuje pouze v okamžiku návrhu na povolení oddlužení a pro další průběh insolvenčního řízení nemá dále význam. Provozování podnikatelské činnosti může být naopak žádoucí, pokud tímto krokem dlužník zvýší své příjmy a přispěje tak k vyššímu a rychlejšímu uspokojení svých věřitelů v rámci oddlužení.

Jak z výše uvedeného vyplývá, o návrhu na povolení oddlužení rozhoduje výlučně soud bez ohledu na stanovisko věřitelů dlužníka. Insolvenční soud může návrh na oddlužení odmítnout, zamítnout nebo oddlužení povolit.

Odmítnout návrh na povolení oddlužení může insolvenční soud, pokud bude návrh na oddlužení podán opožděně.

Opožděně je návrh na povolení oddlužení podán tehdy, pokud jej dlužník nepodal současně s insolvenčním návrhem, který sám podal, nebo jej nepodal v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů, která počíná běžet ode dne, kdy byl dlužníkovi doručen insolvenční

návrh podaný některým z jeho věřitelů. Insolvenční soud návrh na povolení oddlužení rovněž odmítne, pokud byl tento podán osobou, která k tomu není oprávněna. Neoprávněnou osobou k podání návrhu na povolení oddlužení může být osoba, která v daném insolvenčním řízení nevystupuje jako dlužník. Insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne rovněž v případě, že návrh není přes výzvu dlužníku doplněn nebo opraven tak, aby vyhovoval podmínkám stanoveným v § 391 a 392 insolvenčního zákona. Odmítnout bude muset insolvenční soud rovněž návrh na povolení oddlužení podaný fyzickou osobou, která je podnikatelem, přestože by tato osoba v rámci oddlužení zamýšlela řešit pouze své závazky, které jí vznikly mimo podnikatelskou činnost.

Odmítnout návrh na povolení oddlužení může insolvenční soud, pokud bude návrh na oddlužení podán opožděně.

Zamítnout návrh na povolení oddlužení je insolvenční soud oprávněn dle § 395 insolvenčního zákona, jak už bylo výše uvedeno, především v případech, že dlužník tímto návrhem sleduje nepoctivý záměr. Vedle skutečnosti, že podaným návrhem na povolení oddlužení chce dlužník řešit své závazky, které v převážné míře pocházejí z podnikání, lze na nepoctivý záměr dlužníka usuzovat zejména tehdy, jestliže ohledně dlužníka, jeho zákonného zástupce, jeho statutárního orgánu nebo člena jeho statutárního orgánu v posledních 5 letech probíhalo insolvenční řízení nebo jiné řízení řešící úpadek takové osoby, a to v závislosti na výsledku tohoto řízení. Zamítnout návrh na povolení oddlužení je insolvenční soud rovněž oprávněn, protože jím dlužník sleduje nepoctivý záměr, pokud podle výpisu z rejstříku trestů v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního řízení proběhlo dlužníka, jeho zákonného zástupce, jeho statutárního orgánu nebo člena jeho statutárního orgánu ohledně trestní řízení, které skončilo pravomocným odsouzením pro trestný čin majetkové nebo hospodářské povahy.

Uvedené důvody pro zamítnutí návrhu na povolení oddlužení jsou nastaveny jako vyvratitelné právní domněnky, kdy důkazní břemeno leží na dlužníkovi, který je insolvenčnímu soudu povinen prokázat, že přes existenci

uvedených skutečností nesleduje návrhem na oddlužení nepoctivý záměr. Dlužník má tedy možnost prokázat, že přes existenci výše uvedených skutečností nesleduje návrhem na povolení oddlužení nepoctivý záměr a není tedy důvod pro zamítnutí jeho návrhu insolvenčním soudem.

Jednou ze základních podmínek oddlužení je, že pohledávky nezajištěných věřitelů by v průběhu oddlužení měly být uspokojeny minimálně ve výši 30 % své hodnoty, pokud tito věřitelé výslovně nesouhlasí s uspokojením nižším. Zamítnout návrh na oddlužení může proto insolvenční soud rovněž v případě, že lze důvodně očekávat, že pohledávky nezajištěných věřitelů nebudou v průběhu oddlužení uspokojeny alespoň ve výši 30 %, pokud tito věřitelé nesouhlasí s nižší mírou uspokojení.

Insolvenční soud návrh na oddlužení rovněž zamítne, dle § 395 odst. 2 insolvenčního zákona, pokud jej znovu podala osoba, o jejímž návrhu na oddlužení bylo již dříve rozhodnuto nebo dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyšlný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v průběhu insolvenčního řízení. Zde je nutné důrazně odlišit lehkomyšlný a nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení a lehkomyšlný přístup ke své životní situaci. Zde by soud neměl posuzovat, z jakého důvodu se dlužník do stavu úpadku dostal, např. gamblerství, alkoholismus apod., ale skutečně pouze to, jakým způsobem plní své povinnosti v rámci insolvenčního řízení.

Zvláštním způsobem rozhodnutí insolvenčního soudu o návrhu na oddlužení je zetí na vědomí jeho zpětvzetí dluž-

níkem. Dlužník může svůj návrh na oddlužení vzít zpět, dokud insolvenční soud nerozhodne o schválení oddlužení. Dlužník může tedy návrh na povolení oddlužení vzít zpět i poté, kdy insolvenční soud rozhodl o povolení oddlužení, pokud však ještě nerozhodl o schválení oddlužení. Vzal-li dlužník svůj návrh na oddlužení zpět, má to pro něj ten důsledek, že nemůže návrh na oddlužení v tomto insolvenčním řízení podat znovu. Pokud tak dlužník učiní, je insolvenční soud povinen takový návrh dle § 395 odst. 2 písm.a) insolvenčního zákona zamítnout. Dlužník si však musí uvědomit, že v okamžiku, kdy podal návrh na povolení oddlužení, není pro něj z insolvenčního řízení cesta zpět. Vezme-li zpět svůj návrh na povolení oddlužení, je insolvenční soud povinen rozhodnout o tom, že jeho úpadek bude řešen konkursem.

Pokud tedy insolvenční soud návrh na oddlužení neodmítne, nezamítne ani nevezme na vědomí jeho zpětvzetí, povolí oddlužení.

Skutečnost, že věřitelé nejsou oprávněni zasáhnout přímo do procesu povolování oddlužení, je kompenzována nároky, které jsou kladeny na návrh na povolení oddlužení, který je dlužník povinen k insolvenčnímu soudu podat. Návrh na povolení oddlužení musí dle § 391 a 392 insolvenčního zákona obsahovat, vedle označení dlužníka a osob oprávněných za něj jednat, údaje o očekávaných příjmech dlužníka v následujících 5 letech a údaje o příjmech dlužníka za poslední tři roky, rovněž seznam závazků dlužníka a především seznam jeho majetku, ve kterém uvede údaj o době pořízení majetku, o jeho pořizovací ceně a odhad obvyklé ceny majetku a to ke dni pořízení seznamu. V případě, že je v seznamu uvedena nemovitost nebo majetek, který slouží k zajištění pohledávky věřitele, vyžaduje insolvenční zákon, aby tento majetek byl oceněn znalcem.

Vzhledem k tomu, že návrh na oddlužení budou v převážné míře podávat osoby práva neznalé, vyžaduje se jeho podání na formuláři, který bude stanoven prováděcím předpisem. Pokud je návrh na povolení oddlužení neúplný, resp. nejsou k němu připojeny všechny zákonem požadované přílohy, vzniká insolvenčnímu soudu povinnost vyzvat dlužníka k doplnění tohoto návrhu s tím, že ve výzvě dlužníka výslovně poučí jak má opravu provést.

Dlužník si musí uvědomit, že návrh na povolení oddlužení je jiným podáním k insolvenčnímu soudu než samotný insolvenční návrh. Zatímco v případě návrhu na povolení oddlužení má insolvenční soud povinnost vyzvat dlužníka k opravě vad tohoto podání, v případě insolvenčního návrhu nikoliv. Dlužník by proto měl dbát na to, aby vedle řádného a úplného návrhu na povolení oddlužení podal i řádný a úplný insolvenční návrh. Pokud dlužník nepodá řádný a úplný insolvenční návrh, hrozí mu riziko, že insolvenční soud tento návrh v souladu s § 128 odst. 1 insolvenčního zákona odmítne.

Návrh na povolení oddlužení bude muset obsahovat tyto náležitosti

- a) označení „Návrh na povolení oddlužení“,
 - b) označení insolvenčního soudu a spisovou značku, pod níž je insolvenční řízení vedeno, je-li návrh podáván po zahájení insolvenčního řízení,
 - c) označení dlužníka,
 - d) je-li návrh na oddlužení podáván spolu s insolvenčním návrhem, údaje o tom, zda je návrh podáván pro úpadek nebo hrozící úpadek, včetně podrobného popisu skutečností, které toto osvědčují,
 - e) údaje o insolvenčních řízeních či jiných řízeních řešících úpadek dlužníka, jeho zákonného zástupce, jeho statutárního orgánu nebo člena jeho kolektivního statutárního orgánu, vedených v posledních 5 letech,
 - f) údaje o nezaházených pravomocných odsouzeních dlužníka, jeho zákonného zástupce, jeho statutárního orgánu nebo člena jeho kolektivního statutárního orgánu pro trestný čin majetkové nebo hospodářské povahy,
 - g) údaje o všech dlužníkových příjmech (příjem z pracovního poměru, příjem z činnosti právnické osoby, příjem z ukončeného podnikání, příjem z kapitálového majetku, příjem z pronájmu movitého a nemovitého majetku, autorské odměny atd.) za poslední 3 roky a údaje o všech příjmech, které dlužník očekává v následujících 5 letech,
 - h) popis veškerého majetku dlužníka; majetek dlužníka, který je předmětem zajišťovacích práv, musí být uveden zvlášť,
 - i) popis všech závazků dlužníka; závazky dlužníka vůči věřitelům, kteří mají právo na uspokojení ze zajištění, vykonatelné závazky je třeba uvést zvlášť,
 - j) podrobný popis okolností, z nichž lze usuzovat na výši hodnoty plnění, které při oddlužení obdrží nezajištění věřitelé dlužníka,
 - k) navrhovaný způsob oddlužení nebo informace, že dlužník nenavrhuje konkrétní způsob oddlužení,
 - l) souhlas dlužníkovy manžela v případech předpokládáných insolvenčním zákonem,
 - m) prohlášení dlužníka, že není podnikatelem a že údaje uvedené v návrhu na povolení oddlužení a v jeho přílohách jsou pravdivé,
 - n) seznam příloh,
 - o) údaje o osobě, která návrh na oddlužení podepsala, jde-li o osobu odlišnou od dlužníka,
 - p) datum,
 - q) úředně ověřený podpis osoby, která návrh podepsala, a dalších osob, které jsou povinny návrh na povolení oddlužení spolupodepsat.
- Návrh na povolení oddlužení pak bude muset obsahovat rovněž následující přílohy
- a) listiny dokládající existenci dlužníka – právnické osoby (výpis z obchodního rejstříku nebo obdobného registru),
 - b) seznam majetku, v němž se označí jednotlivě veškerý dlužníkův majetek, který je předmětem zajišťovacích práv sloužících k uspokojení věřitelů, a veškerý jeho ostatní majetek; majetek, který je předmětem zajišťovacích práv sloužících k uspokojení věřitelů se uvádí zvlášť,

c) seznam závazků, v němž se označí jednotlivě veškeré závazky dlužníka vůči věřitelům, kteří mají právo na uspokojení ze zajištění a veškeré jeho ostatní závazky. Pokud je některý ze závazků vykonatelný, vyznačí se tato skutečnost v seznamu závazků a přiloží se příslušné rozhodnutí či notářský nebo exekutorský zápis. U každého závazku vůči věřiteli, který má právo na uspokojení ze zajištění, se označí odkazem na příslušnou položku seznamu majetku, popř. odkazem na údaj o očekávaných příjmech, majetek sloužící k zajištění příslušné pohledávky.

d) listiny dokládající dlužníkovy příjmy za poslední 3 roky (např. kopie potvrzení o příjmech z pracovního poměru, kopie daňových priznání, výpisy z bankovních účtů),

e) výpis z rejstříku trestů dlužníka, jeho zákonného zástupce, jeho statutárního orgánu nebo člena jeho kolektivního statutárního orgánu, ne starší než 3 měsíce,

f) písemný souhlas nezajištěného věřitele, který se na tom s dlužníkem dohodl s tím, že hodnota plnění, které při oddlužení obdrží, bude nižší než 30 % jeho pohledávky. Zároveň musí být uvedeno, jaká bude nejnižší hodnota plnění, na kterém se s dlužníkem dohodl; podpis věřitele musí být úředně ověřen,

g) listiny, kterých se návrh na povolení oddlužení dovolává a listiny, které prokazují v návrhu na povolení oddlužení tvrzené skutečnosti,

h) listiny, z nichž vyplývá spoludlužnictví nebo ručení osob, které spolupodepisují návrh na povolení oddlužení,

i) pokud je dlužník zastoupen na základě plné moci, musí být k návrhu na povolení oddlužení přiložena plná moc udělená dlužníkem zmocněnci.

Způsob provedení oddlužení

Zatímco o povolení oddlužení rozhoduje výlučně insolvenční soud, o samotném způsobu provedení oddlužení pak rozhodují pouze nezajištění věřitelé. Jak vyplývá z dalšího textu, týká se oddlužení pouze nezajištěných věřitelů, protože věřitelé zajištění jsou v průběhu insolvenčního řízení vždy uspokojováni pouze z majetku dlužníka, který slouží k zajištění jejich pohledávek a samotného průběhu oddlužení se přímo neúčastní a nejsou tedy oprávněni rozhodovat ani o způsobu, jakým bude oddlužení prováděno.

Za účelem hlasování o způsobu oddlužení svolá insolvenční soud schůzi věřitelů. Schůzi věřitelů není insolvenční soud povinen svolat, pokud věřitelé o způsobu provedení oddlužení hlasovali mimo schůzi věřitelů prostřednictvím hlasovacích lístků. V případě, že část věřitelů dlužníka hlasovala o způsobu oddlužení prostřednictvím hlasovacích lístků mimo schůzi věřitelů a část nikoliv, svolá insolvenční soud schůzi věřitelů, kde budou hlasy získané prostřednictvím hlasovacích lístků přičteny k hlasům dosaženým na schůzi věřitelů.

Oddlužení lze dle § 398 insolvenčního zákona provést dvěma způsoby. Prvním způsobem oddlužení je jeho provedení formou zpeněžení majetkové podstaty, jejíž realizace se příli-

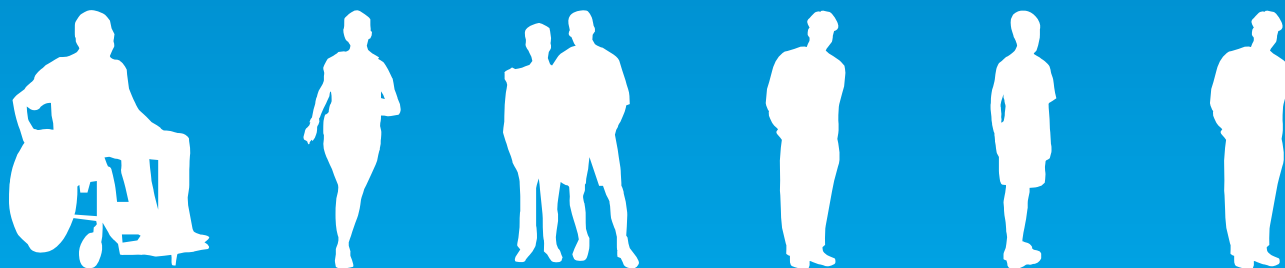
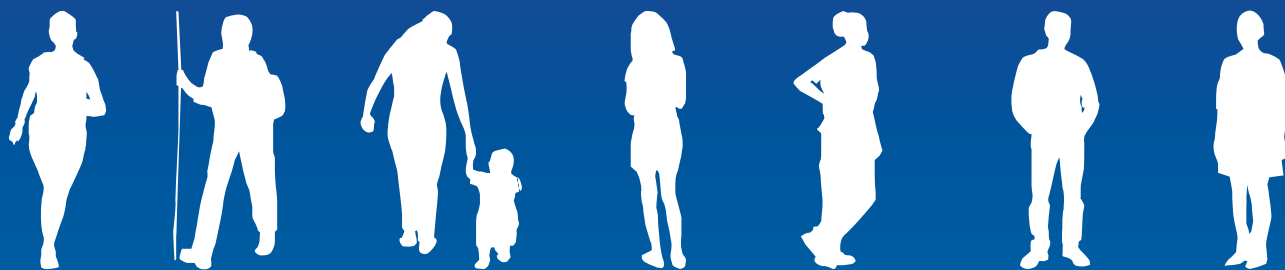
neliší od zpeněžení majetkové podstaty v rámci konkursu. Výjimkou je pouze to, že do majetku náležejícího do majetkové podstaty nenáleží majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky schválení oddlužení. Účinky schválení oddlužení nastávají dle § 407 odst. 1 insolvenčního zákona okamžikem zveřejnění rozhodnutí o schválení oddlužení v insolvenčním rejstříku.

Druhým způsobem, kterým lze oddlužení provést, je plnění formou splátkového kalendáře. V tomto případě je dlužník povinen nezajištěným věřitelům po dobu 5 let měsíčně splácet podle poměru jejich pohledávek částky ze svého příjmu. Část příjmu, která bude sloužit k úhradám pohledávek nezajištěných věřitelů, je stanovena v rozsahu, v jakém z příjmu dlužníka mohou být při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojeny přednostní pohledávky. Jedná se tedy o tu část příjmu, která může být dlužníkovi stržena postupem podle § 279 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen o.s.ř.).

Hlasovat o způsobu oddlužení mohou pouze nezajištění věřitelé. Zajištění věřitelé, tedy věřitelé jejichž pohledávka je zajištěna majetkem, který náleží do majetkové podstaty a to zástavním právem, zadržovacím právem, omezením převodu nemovitosti, zajišťovacím převodem práva nebo postoupením pohledávky k zajištění anebo obdobným právem podle zahraniční právní úpravy, hlasovat o způsobu oddlužení nemohou. Celý systém oddlužení je nastaven tak, že zajištění věřitelé budou v rámci oddlužení uspokojeni z výtěžku zpeněžení zajištění. Postup při zpeněžení je obdobný jako v případě zpeněžení majetku, jímž byla zajištěna pohledávka věřitele v průběhu konkursu. Zajištěnému věřiteli bude vydána, po odečtení nákladů na správu a zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která sloužila k zajištění pohledávky věřitele, celá částka dosažená zpeněžením. Zajištění věřitelé nejsou o způsobu provedení oddlužení oprávněni hlasovat ani v rozsahu, ve kterém je podle znaleckého posudku vypracovaného v insolvenčním řízení, po rozhodnutí o úpadku, hodnota zajištění nižší než výše zajištěné pohledávky. Zajištění věřitelé nejsou oddlužením dotčeni v takovém rozsahu, jako nezajištění věřitelé, a proto právo rozhodnout o způsobu oddlužení je ponecháno pouze nezajištěným věřitelům.

O způsobu oddlužení se rozhodne na schůzi věřitelů nebo o něm rozhodnou věřitelé prostřednictvím hlasovacích lístků, a to prostou většinou hlasů nezajištěných věřitelů počítanou podle výše jejich pohledávek. Jestliže se nezajištění věřitelé neshodnou prostou většinou hlasů na způsobu oddlužení, rozhodne o způsobu oddlužení insolvenční soud.

Nepříjemným důsledkem, které je v oddlužení pro dlužníka skryto je, že vždy, pokud vážne na jeho obydlí zajišťovací právo ve prospěch jeho věřitele, o toto obydlí přijde, ať už je v oddlužení řešeno kterýmkoliv ze způsobů. Tato skutečnost může značně zkomplikovat situaci dlužníka poté, kdy je oddlužení schváleno a začíná být realizováno. Tento důsledek schválení oddlužení není dlužníkům příliš zdůrazňován

... čteme je s vámi!

Vechte si nadělit klidné vánoce!

Listopad – stromy se ještě nestihly zbavit barevného listí a my cítíme, že je čas začít přemýšlet o vánočních dárkách. Vydali jsme se hledat inspiraci do centra Prahy s úmyslem najít něco skutečně originálního.

Úmyslně jsme se vyhnuli obchodním centrům a zaměřili jsme do starého města. V jedné z uliček nedaleko Staroměstského náměstí nás zaujal obchod, jehož výlohy nás lákaly k návštěvě slibnými nápisy „Stolování ve stylu“ a „Inspirace na dárky“. Už při pohledu z ulice nás zaujalo zajímavé uspořádání obchodu. Jídelní servisy, kávové a čajové soupravy nebyly naskládány v policích, ale prostřené na stolech, ke kterým jsme mohli usednout a vyzkoušet, jaké by to bylo...mít něco tak krásného doma. Stylů jsme našli hned několik - tradiční anglické vzory porcelánu s růžemi, moderní, čistě bílý servis nebo designové nádoby. Dozvěděli jsme se, že obchod spoléhá pouze na anglické dodavatele s dlouholetou tradicí, osvědčenou kvalitou, různorodostí nabídky a především schopností reagovat na požadavky náročných zákazníků.

K našemu překvapení a velké radosti zde lze nakupovat vše v libovolném množství. Od jednotlivých hrníčků a talířků, přes samostatné příbory až po servisy pro 12 a více osob. Chcete sadu příborů pro 6 osob a k tomu 2 nože navíc pro případ, že by manželka zase napadlo používat nůž místo šroubováku? Bez problémů!

A zde je několik nápadů pro inspiraci:

Pro ty nejmenší - dětský příbor s mořskými motivy, 3-dílná jídelní sada v kufříku s obrázky, talířky a hrníčky s medvídkem Pú nebo sada pro malé kuchaře od Sophie Conran.

Něco pro pány? Co třeba sada grilovacího náčiní v golfovém stylu nebo nože z Sheffieldské oceli v dřevěném či nerezovém stojanu, steakové nože v několika designech...a obzvlášť inspirativní hrnky se zahradní tematikou.

Ženy jistě zaujme kolekce slavné britské módní návrhářky Zandry Rhodes. Talíře, šálky, vázy, misky, vše s motivem motýla.

Pro celou rodinu - příborové sady od firmy Robert Welch nás opravdu okouzly. Nejen svým tvarem, ergonomií a dokonalým vyvážením, ale rovněž svojí variabilitou. U každého designu můžete volit mezi lesklou a matnou úpravou. K základní sadě pak můžete dokoupit v libovolném množství a kombinacích rybí příbor, steakové nože, předkrmové příbory, dětský příbor, servírovací a překládací příbor, naběračku a pod. Všechny příbory značky Robert Welch se honosí doživotní zárukou a neublíží jim ani myčka na nádobí.

Dárek na poslední chvíli. Pod anglickým názvem „Tea for one“ se skrývá konvička usazená na čajovém šálku s podšálkem a to celé v dárkovém balení. ...nebo snad jen kvalitní hrníček z kostního porcelánu v elegantní oválné krabičce? **Za nás bych doporučil** kolekci renomovaného šéfkuchaře Gordona Ramsaye, který nedávno otevřel v Praze svou první restauraci. Tuto kolekci jídelního a varného nádobí navrhl pro značku Royal Doulton, jenž v Británii dodává rovněž na královské stoly. Nejenom na vánoce se hodí cokoli z kolekce Sophie Conran for Portmeirion. Jde o designový porcelán, od slavné britské autorky kuchařek. Každý kus je samostatně zabalen ve vkusné dárkové krabičce. Jak se píše v katalogu a jak je patrné i z celé kolekce, Sophie byla celý svůj život obklopena dobrým jídlem a dokonalým designem. Na její kolekci je vidět, že stejně jako kuchař musí „milovat“ své ingredience, dotýkat se jich při přípravě, cítit je a do každého jídla vložit kousek své duše, tak stejně povznášejícím způsobem se ona realizovala při navrhování své kolekce nádobí.

VYZKOUŠEJTE SI STOLOVÁNÍ VE STYLU

Máte rádi starou Anglii? Old Country Roses, porcelán s tradičním vzorem a zlatým zdobením Vás potěší nejen při čaji o páte.

Patříte k těm náročnějším? Objednají pro Vás některou z luxusních kolekcí Mintonu, vyráběnou na zakázku, ručně zdobenou 24k. zlatem.

Nejste z Prahy? Ani to nevádi! Internetové stránky www.stonebridge.cz Vám

dovolí nejen nahlédnout do interiéru prodejny, ale naleznete zde poměrně rozsáhlý e-shop se spoustou kvalitních obrázků. Objednané zboží Vám bude doručeno zdarma po celé ČR a v Praze dokonce přivezeno osobně. Zboží je s ohledem na jeho křehkost důkladně zabalen a samozřejmě pojištěno. **Nejste si jistí, zda vyberete správně?** Využijte tedy dárkových poukazů! Nevím jak Vy, ale my máme vybráno a zbývá nám jen poslat Vás na správnou adresu.

STONEBRIDGE – Fine Tableware

Showroom, Věžeňská 3, Praha 1

NOVĚ! OC Palladium, nám. Republiky 1, Praha 1

www.stonebridge.cz

a zůstává poněkud ve skrytu všech dalších výhod, které oddlužení přináší.

Schválení oddlužení

Přestože o povolení oddlužení rozhoduje výlučně insolvenční soud, mají jak insolvenční správce, tak i nezajištění věřitelé, právo iniciovat tzv. námitkové řízení. Insolvenční správce má právo upozornit věřitele dlužníka na to, že zde existují skutečnosti odůvodňující zamítnutí návrhu na povolení oddlužení a tyto skutečnosti jsou pak nezajištění věřitelé oprávněni uplatnit u insolvenčního soudu prostřednictvím námitek. Podání těchto námitek je časově omezeno. Nezajištění věřitelé mohou podat námitky nejpozději do skončení schůze věřitelů, na které bylo hlasováno o způsobu oddlužení nebo do 10 dnů po zveřejnění výsledků hlasování o způsobu oddlužení v insolvenčním rejstříku v případě, že o způsobu oddlužení bylo hlasováno mimo schůzi věřitelů prostřednictvím hlasovacích lístků.

O těchto námitkách rozhodne insolvenční soud na jednání, které předchází vydání rozhodnutí o schválení oddlužení. Insolvenční soud oddlužení neschválí, pokud v insolvenčním řízení, tedy v době od rozhodnutí o povolení oddlužení do vydání rozhodnutí jímž má být oddlužení schváleno, vyšly najevo skutečnosti, které by již při posuzování návrhu na povolení oddlužení odůvodňovaly zamítnutí tohoto návrhu. Nezajištění věřitelé však nemají právo domáhat se zamítnutí návrhu na povolení oddlužení pouze z důvodu, že s oddlužením nesouhlasí, přestože všechny ostatní podmínky pro povolení oddlužení jsou splněny.

Pokud insolvenční soud neshledá důvody pro to, aby oddlužení neschválil, vydá rozhodnutí, jímž se oddlužení schvaluje.

Insolvenční zákon klade poměrně přesné nároky na rozhodnutí, kterým insolvenční soud schvaluje oddlužení.

Pokud bylo hlasováním nezajištěných věřitelů dohodnuto, že oddlužení bude probíhat formou zpeněžení majetkové podstaty, musí rozhodnutí o schválení oddlužení obsahovat, mimo ostatní náležitosti předepsané zákonem, rovněž informaci o tom, kdo vykonává činnost insolvenčního správce, rozhodnutí o tom, jak bude v rámci oddlužení uspokojena dosavadní odměna a hotové výdaje insolvenčního správce, informace o majetku, který ke dni vydání rozhodnutí o schválení oddlužení náleží do majetkové podstaty a v případě, že někteří z nezajištěných věřitelů souhlasili s uspokojením svých pohledávek v míře nižší než je 30 % a uvede nejnižší hodnotu plnění, na které se tyto věřitelé s dlužníkem dohodli.

V případě, že se věřitelé shodli na tom, že oddlužení bude probíhat formou splátkového kalendáře, je insolvenční soud v rozhodnutí o schválení oddlužení povinen dlužníkovi uložit, aby po dobu 5 let platil svým nezajištěným věřitelům, vždy ke každému 1. dni v měsíci z příjmů, které získá po

schválení oddlužení, částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojeny přednostní pohledávky dle § 279 o.s.ř., a to podle poměru jejich pohledávek určeného v tomto rozhodnutí. Insolvenční soud v tomto rozhodnutí dále označí příjmy, ze kterých by dlužník podle stavu ke dni vydání rozhodnutí měl uhradit první splátku nezajištěným věřitelům, a současně uvede způsob výpočtu částky, která z těchto příjmů zůstane dlužníkovi. Insolvenční soud v rozhodnutí o schválení oddlužení, stejně jako v případě, že oddlužení bude řešeno formou zpeněžení majetkové podstaty, rovněž označí nezajištěné věřitele, se kterými se dlužník dohodl na tom, že jejich pohledávka bude uspokojena v míře nižší než je 30 % a uvede nej-

nižší míru uspokojení pohledávky, na které se věřitelé s dlužníkem dohodli.

Způsob výpočtu částky, která z příjmů dlužníka, z nichž má být uhrazena první splátka, zůstane dlužníkovi, by měl být formulován tak, aby dle tohoto postupu byl dlužník schopen vypočítat i kte-

roukoliv následující splátku. Samotný výpočet této splátky je poměrně komplikovaný a rozhodně dlužníkovi v průběhu oddlužení, které bude plněno splátkovým kalendářem, nijak neulehčuje jeho situaci.

Dlužník při výpočtu této částky musí postupovat následujícím způsobem:

Dlužník nejprve stanoví základní částku, tj. částku, která mu nesmí být v žádném případě sražena z čisté měsíční mzdy. Základní částka je rovna úhrnu dvou třetin součtu částky životního minima jednotlivce (§ 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu) a částky normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu pro byt užívaný na základě nájemní smlouvy v obci od 50 000 do 99 999 obyvatel (§ 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře) - dále jen nezabavitelná částka - a jedné čtvrtiny nezabavitelné částky na každou osobu, které je dlužník povinen poskytovat výživné (Nařízení vlády č. 595/2006 Sb., o nezabavitelných částkách ve znění účinném ke dni účinnosti tohoto usnesení). Od čisté mzdy pak dlužník odečte základní částku, výsledek zaokrouhlí směrem dolů na částku dělitelnou třemi a vyjádřenou v celých korunách. Tento výsledek vydělí třemi. Tento výsledek pak připočte k základní částce, která mu nesmí být v žádném případě sražena z čisté mzdy.

Zvláštním rysem oddlužení je, že popření pohledávky nezajištěného věřitele, učiněné dlužníkem po schválení oddlužení formou splátkového kalendáře, má stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem. Konalo-li se přezkumné jednání před schválením oddlužení, nastávají účinky popření pohledávky dnem, kdy nastaly účinky rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře. Z tohoto vymezení vyplývá, že uvedené účinky popření

O těchto námitkách rozhodne insolvenční soud na jednání, které předchází vydání rozhodnutí o schválení oddlužení.

pohledávky nezajištěného věřitele nenastanou, pokud byla nezajištěnými věřiteli, jako způsob provádění oddlužení, zvolena forma zpeněžení majetkové podstaty dlužníka. Toto právo dlužníka souvisí s tím, že schválením oddlužení formou splátkového kalendáře nepřechází dispoziční právo k majetku a příjmům dlužníka na insolvenčního správce, ale zůstává plně v dispozici samotného dlužníka. Výjimku z tohoto pravidla tvoří majetek, který slouží k zajištění, u něhož má v obou formách oddlužení dispoziční právo výlučně insolvenční správce a naopak majetek, který nabyt dlužník po schválení oddlužení, k němuž má i v případě, že oddlužení bude řešeno formou zpeněžení majetkové podstaty, dispoziční právo dlužník.

Byla-li některá z pohledávek nezajištěného věřitele popřena, má dlužník povinnost, v případě, že oddlužení probíhá formou splátkového kalendáře, složit částku připadající na tuto pohledávku k rukám insolvenčního správce, který ji neprodleně poté, co bude pohledávka nezajištěného věřitele zjištěna, věřiteli vyplatí.

Pokud nebude popřena pohledávka nezajištěného věřitele zjištěna, rozdělí insolvenční správce peněžní částku mezi ostatní věřitele jako mimořádnou splátku, a to poměrně podle výše jejich pohledávek.

Průběh oddlužení

Zatímco oddlužení formou zpeněžení majetkové podstaty dlužníka probíhá více méně bez přímé účasti dlužníka, protože samotné zpeněžování majetkové podstaty je plně v dispozici insolvenčního správce, v případě řešení oddlužení formou splátkového kalendáře lpí na dlužníkovi mnoho povinností, na jejichž plnění závisí úspěšný průběh oddlužení.

Také zde hraje významnou roli insolvenční správce, který v průběhu oddlužení formou plnění splátkového kalendáře provádí vedle zpeněžení majetku, který slouží k zajištění, rovněž dohled nad tím, jak dlužník plní své povinnosti vyplývající ze schváleného způsobu oddlužení. O výkonu své dohlédací činnosti je insolvenční správce povinen pravidelně informovat insolvenční soud a věřitelský výbor nebo zástupce věřitelů.

V průběhu řešení oddlužení formou plnění splátkového kalendáře musí dlužník především usilovat o to, aby řádným způsobem plnil závazky vůči věřitelům vyplývající ze splátkového kalendáře.

Pokud se dlužník v průběhu oddlužení dopustí porušení svých povinností, insolvenční soud, dle § 418 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona schválené oddlužení zruší a prohlásí na majetek dlužníka konkurs. Insolvenční soud je oprávněn zrušit schválené oddlužení pouze tehdy, pokud dojde ze strany dlužníka k porušení podstatné povinnosti vyplývající ze

schváleného způsobu oddlužení. Insolvenční soud by proto měl dobře zvážit, zdali se v případě porušení povinností ze strany dlužníka jedná o porušení podstatných povinností, protože jeho rozhodnutí bude mít na dlužníkovu situaci závažné dopady.

Dlužník je v průběhu oddlužení, které je řešeno formou splátkového kalendáře, především povinen vykonávat přiměřenou výdělečnou činnost, ze které získává příjmy, jejichž část následně využívá k placení splátek pohledávek stanovených ve splátkovém kalendáři. Vzhledem k tomu, že v rámci rozhodnutí o schválení oddlužení, které bude prováděno

splátkovým kalendářem, není určena pevná částka, kterou má dlužník věřitelům platit, ale pouze poměrná část, která na příslušného věřitele přísluší z příjmů dlužníka, které podléhají rozdělení podle splátkového kalendáře, není nezbytným porušením povinností, když dlužník přijde v průběhu oddlužení o zaměstnání. Insolvenční soud je oprávněn posoudit, zda se tak stalo jeho zaviněním, např. závažným

porušením pracovní kázně, nebo na této skutečnosti nenese dlužník svou vinu, např. v případě ukončení činnosti zaměstnavatele. Pokud insolvenční soud nastalou skutečnost posoudí tak, že na ní dlužník nenese svou vinu, pak není povinen schválené oddlužení zrušit, současně však musí být zřejmé, že dlužník usiluje o získání nového zaměstnání. V tomto případě je tedy insolvenčním zákonem vyžadován aktivní přístup dlužníka k nastalé situaci a jeho zřejmá snaha tuto situaci řešit.

Pokud v průběhu oddlužení formou splátkového kalendáře získá dlužník majetkové hodnoty na základě dědictví nebo daru, je povinen je zpeněžit a jejich výtěžek, stejně jako jiné své mimořádné příjmy, např. výhry v loterii, použít k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře. Finanční prostředky získané darem, dědictvím nebo jako mimořádný příjem je dlužník povinen rozdělit mezi nezajištěné věřitele v poměru s ohledem na výši jejich pohledávek. Odmítnout přijetí dědictví nebo daru může dlužník v průběhu oddlužení formou splátkového kalendáře pouze se souhlasem insolvenčního správce. Pokud tento souhlas dlužník neobdrží, je právní úkon dlužníka, kterým se vzdal dědictví nebo daru, neplatný. Neplatný je rovněž právní úkon, kterým dlužník, bez souhlasu insolvenčního správce, uzavřel dohodu o vypořádání dědictví, podle které má z dědictví obdržet méně, než činí jeho dědický podíl.

Dlužníkovi je také stanovena informační povinnost vůči insolvenčnímu soudu, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru nebo zástupci věřitelů, která se týká případné změny jeho bydliště nebo sídla resp. případné změny zaměstnání.

Pokud v průběhu oddlužení formou splátkového kalendáře získá dlužník majetkové hodnoty na základě dědictví nebo daru, je povinen je zpeněžit a jejich výtěžek použít k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře.

Dlužník je rovněž povinen 2krát do roka, a to vždy k 15. lednu a 15. červenci kalendářního roku, předložit insolvenčnímu soudu, insolvenčnímu správci, věřitelskému výboru nebo zástupci věřitelů přehled svých příjmů za uplynulých 6 kalendářních měsíců.

Jednou z nejdůležitějších povinností dlužníka, která mu vyplývá v průběhu oddlužení formou splátkového kalendáře z insolvenčního zákona je, že dlužník nesmí zatajovat žádný ze svých příjmů. Dlužník má povinnost, na žádost insolvenčního soudu, insolvenčního správce, věřitelského výboru nebo zástupce věřitelů, předložit svá daňová přiznání za dobu trvání oddlužení. Zákonodárce tím chce zamezit skutečnosti, aby se dlužník pohyboval ve sféře tzv. „šedé ekonomiky“. Pokud insolvenční soud v průběhu oddlužení zjistí, že dlužník část svých příjmů zatajuje, např. protože dostává „výplatu na ruku“, je to jednoznačný důvod pro okamžité zrušení schválení oddlužení a překlopení oddlužení do konkursu, kde dlužník přijde o veškeré výhody spočívající v oddlužení.

Dlužníkovi je v průběhu oddlužení formou plnění splátkového kalendáře rovněž zakázáno, pod hrozbou překlopení oddlužení do konkursu, poskytovat kterémukoliv z věřitelů zvláštní výhody. Za zvláštní výhodu poskytnutou některému z věřitelů by insolvenční soud musel nutně posoudit, pokud by dlužník hradil některému z věřitelů svou pohledávku mimo rámec stanovený splátkovým kalendářem. Dlužníkovi je rovněž zapovězeno brát na sebe v průběhu oddlužení nové závazky, které by nebyl schopen v době jejich splatnosti splnit. I porušení této povinnosti ze strany dlužníka je důvodem proto, aby insolvenční soud zrušil schválení oddlužení a prohlásil na majetek dlužníka konkurs.

Za porušení podstatných povinností vyplývajících ze schváleného způsobu oddlužení, na jejichž základě je insolvenční soud oprávněn dle § 418 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona zrušit schválené oddlužení a prohlásit na majetek dlužníka konkurs.

Za porušení podstatných povinností vyplývajících ze schváleného způsobu oddlužení, na jejichž základě je insolvenční soud oprávněn dle § 418 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona zrušit schválené oddlužení a prohlásit na majetek dlužníka konkurs, lze určitě považovat především zatajování příjmů a úmyslné vyhýbání se možnosti získání zaměstnání, pokud je dlužník nezaměstnan. Porušení ostatních povinností je nutné posoudit ve vztahu ke konkrétnímu případu a důsledkům, které porušení povinnosti mělo na splnění plánu oddlužení.

Pokud dlužník dostojí všem svým závazkům vyplývajícím z oddlužení, vezme insolvenční soud tuto skutečnost na vědomí rozhodnutím. Nabytím právní moci tohoto rozhodnutí insolvenční řízení končí.

Kdykoliv v průběhu oddlužení má insolvenční soud právo zrušit schválené oddlužení a prohlásit na majetek dlužníka konkurs. Vedle již zmíněného porušení podstatných povinností vyplývajících ze schváleného způsobu oddlužení ze strany dlužníka tak insolvenční soud může učinit, pokud se v průběhu oddlužení ukáže, že dlužník nebude schopen splnit podstatnou část splátkového kalendáře, v důsledku zaviněného jednání vznikl dlužníkovi po schválení plánu oddlužení peněžité závazek, který je po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Insolvenční soud může schválené oddlužení zrušit také na návrh samotného dlužníka.

Osvobození od placení pohledávek

Pokud dlužník splnil řádně a včas všechny své povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, vydá insolvenční soud, na návrh dlužníka, rozhodnutí, jímž dlužníka osvobodí od placení té části pohledávek, které byly uspokojovány v rámci oddlužení, a to ve výši, ve které nebyly v průběhu oddlužení uspokojeny. Toto osvobození se vztahuje rovněž na věřitele, k jejichž pohledávkám se při oddlužení nepřihlíželo

a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili.

Toto osvobození je nejvýznamnější výhodou vyplývajících z oddlužení a má být hlavním motivem proto, aby se dlužníci snažili dostát všem svým povin-

nostem vyplývajícím ze schváleného způsobu oddlužení. Důsledkem osvobození od placení zbylých pohledávek je, že dlužník vychází z insolvenčního řízení zproštěn všech svých závazků, které vznikly před insolvenčním řízením a je mu umožněno začít „nový život“ nezatížený závazky z minulosti. Povinnost vydat toto rozhodnutí má insolvenční soud vždy, pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky. Tímto rozhodnutím nedochází k zániku těchto pohledávek, ale věřitelům je zabráněno domáhat se jejich uhrazení.

Základním hlediskem pro posouzení otázky, jestli dlužník splnil své povinnosti v průběhu oddlužení řádně a včas, a má tedy nárok na osvobození od zbylých závazků, je to, zda nezajištění věřitelé obdrželi v průběhu oddlužení minimálně 30 % svých uplatněných pohledávek, případně alespoň hodnotu, na které se s dlužníkem dohodli, pokud souhlasili s tím, že jejich pohledávka bude uhrazena v míře nižší než je 30 %.

Posouzení této otázky leží výlučně na insolvenčním soudu. Je zřejmé, že dlužník není vždy schopen ovlivnit v plném rozsahu částku, kterou jeho věřitelé v průběhu oddlužení obdrželi. Zejména v případě, že je oddlužení prováděno formou zpeněžením majetku náležejícím do majetkové podstaty, nemůže dlužník výši zpeněžení ovlivnit, protože tuto činnost provádí insolvenční správce. Dlužník není, do jisté míry, rovněž schopen ovlivnit výši příjmů plynoucí mu ze zaměstnání, pokud o toto zaměstnání, ne vlastní vinou, v průběhu oddlužení přišel a nepodařilo se mu sehnat, a to s využitím všech dostupných prostředků, odpovídající náhradu.

Bylo by tedy vůči dlužníkovi značně nespravedlivé, kdyby na základě těchto okolností, které není schopen sám ovlivnit, přišel o výhody plynoucí z oddlužení. Insolvenční soud je proto oprávněn přiznat dlužníkovi osvobození od zbývajících závazků i pokud nesplní řádně a včas své závazky plynoucí ze schváleného způsobu oddlužení. Insolvenční soud tak učiní,

pokud dlužník prokáže, že požadované hodnoty plnění nebylo dosaženo v důsledku okolností, které nezavinil a zároveň, že částka, kterou nezajištění věřitelé obdrželi na uspokojení svých pohledávek není nižší, než kterou by obdrželi v případě, že by dlužníkův úpadek byl řešen konkursem.

Insolvenční soud je oprávněn ve lhůtě 3 let od nabytí právní moci rozhodnutí o osvobození od placení zbylých částí pohledávek rozhodnout o tom, že toto osvobození dlužníkovi odjímá, pokud na návrh některého z dotčených věřitelů vyjde najevo, že ke schválení oddlužení nebo přiznání osvobození došlo na základě podvodného jednání dlužníka, nebo že dlužník poskytl zvláštní výhody některému z věřitelů. Tyto skutečnosti jsou rozhodné pro odejmutí osvobození, pokud se jich dlužník dopustil v průběhu oddlužení. Nelze proto odejmout osvobození na základě toho, že dlužník některému z věřitelů po skončení insolvenčního řízení poskytl platby, od nichž byl na základě rozhodnutí insolvenčního soudu osvobozen.

Věřitel může tyto námitky uplatnit v tříleté lhůtě pouze tehdy, pokud o této situaci nevěděl již před rozhodnutím o přiznání osvobození.

Přiznané osvobození rovněž zanikne v případě, že dlužník bude ve lhůtě tří let od právní moci rozhodnutí o osvobození pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, kterým podstatně ovlivnil schválení nebo provedení oddlužení anebo přiznání osvobození, případně, kterým jinak poškodil věřitele.

Osvobození od placení zbylých částí pohledávek bude i nadále trvat vůči pohledávkám věřitelů, kteří se spolu s dlužníkem účastnili podvodných jednání nebo jim byly dlužníkem poskytnuty nedovolené výhody. ■

MGR. LUKÁŠ PACHL
ASISTENT SOUDCE, BRNO
MGR. LUKÁŠ PACHL

Smlouvy uzavírané v mezinárodním obchodě

NAŠE SPOLEČNOST PŮSOBÍCÍ NA ČESKÉM TRHU PRAVDĚPODOBNĚ ZÍSKÁ PRVNÍ VĚTŠÍ ZAKÁZKU NA DODÁVKU ZBOŽÍ A SLUŽEB PRO ZAHRANIČNÍHO KLIENTA, MŮŽEME PRO TUTO ZAKÁZKU POUŽÍT NAŠE STANDARDNÍ SMLUVNÍ VZORY? NA CO JE POTŘEBA SI PŘI UZAVÍRÁNÍ SMLUV V MEZINÁRODNÍM OBCHODĚ DÁVAT POZOR?

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA
& PARTNEŘI

Smlouvy uzavírané v mezinárodním obchodě zakládají zpravidla (z hlediska českého práva) právní vztahy s tzv. „mezinárodním prvkem“. Problematika těchto smluv je poměrně složitá a proto se v praxi téměř vždy vyplatí svěřit přípravu smlouvy v mezinárodním obchodě právníkovi se zkušenostmi v tomto

oboru. Obecně lze upozornit zejména na vhodnost doplnění smlouvy o výslovnou úpravu volby práva, kterým se mají řídit právní vztahy týkající se realizace obchodního případu ve smlouvě neupravené, jakož i příslušnosti (rozhodčího) soudu k rozhodování případných sporů z takové smlouvy.

Problematičnost právních vztahů s mezinárodním prvkem spočívá zejména v tom, že na ně zpravidla dopadá vícero různých právních řádů, mnohdy i mezinárodních smluv a v Evropské

unii pak v poslední době i nařízení, a ne vždy je zcela jisté, podle jakého práva se bude daný právní vztah nakonec posuzovat. Mnohdy bude záležet na tom, o jaký druh právního vztahu se jedná (například životní pojištění, koupě automobilu), vystupuje-li na jedné straně spotřebitel nebo jde o vztah dvou podnikatelů, z jaké země pochází druhá smluvní strana. V důsledku toho potom nemusí být vždy zcela jasné, jaký je vůbec obsah vzájemných práv a povinností v daném právním vztahu. Proto je vhodné dohodnout se ve smlouvě na volbě práva, které se na daný právní vztah bude vztahovat. Tím se obvykle vymezí prostor pro interpretaci práv a závazků smluvních stran, zejména pro případ vzniku sporu, a posílí tak žádoucí právní jistota. Formulaci příslušného ustanovení o volbě práva ve smlouvě je proto žádoucí věnovat pozornost. Obecně platí, že ve vztahu s mezinárodním prvkem (především, jde-li o vztah obchodní) je možné zvolit si jakýkoliv platný právní řád, případně i jeho část. Co se rozumí mezinárodním prvkem, není českým právem výslovně definováno, ale výkladem ustanovení zákona 97/1963 Sb. lze dovodit, že tento bude zpravidla dán, pokud je alespoň jeden z účastníků právního vztahu příslušníkem cizího státu nebo zahraniční právnická osoba, popřípadě tehdy, má-li účastník právního vztahu (byť s českou státní příslušností) bydliště v cizině, dále v případech, kdy předmětem právního vztahu je movitá nebo nemovitá věc v zahraničí nebo v případech, kdy ke vzniku, změně nebo zániku právního vztahu došlo v zahraničí. Možnost zvolit si cizí právo je třeba posuzovat nejen z pohledu českého práva, ale též z pohledu právního řádu zbylých účastníků smlouvy. V praxi je vhodné zvolit si právní řád, který obě strany znají, případně zvolit si takový právní řád, který má k charakteristickému plnění smlouvy silnější vztah. Je třeba mít na paměti, že v řadě států včetně České republiky je volba cizího práva částečně (pro určité případy) omezena. V České republice například neaplikuje český soud takové ustanovení zvoleného cizího právního řádu, které je v rozporu s tzv. „veřejným pořádkem“, tj. se základními zásadami českého právního řádu (lidská práva, základní zásady demokratického právního státu atd...). Rovněž existuje skupi-

na tzv. imperativních norem, které aplikuje příslušný soud vždy, bez ohledu na volbu práva. Takovou imperativní normou může být např. řada zákazů a omezení pro tuzemce i cizozemce v oblasti devizové nebo při ochraně spotřebitele. Je proto rovněž vhodné koncipovat volbu práva i samotnou smlouvu tak, aby byla v souladu s těmito typy právních norem.

Pro českého účastníka bude zpravidla výhodnější prosazovat do smlouvy české právo, zejména pak, má-li docházet k charakteristickému plnění v Čechách. Prosazování českého práva může ovšem narazit na neochotu druhé smluvní strany, přičemž argumenty proti volbě českého práva nemusí mít vždy iracionální podtext, uvážíme-li rozsah a četnost změn, kterými prošlo české právo za posledních 18 let.

Dalším důležitým aspektem, na který je dobré pamatovat, je pravomoc (rozhodčího) soudu pro rozhodování případných sporů ze smlouvy. Nejistota o tom, jaký soud bude případný spor ze smlouvy řešit, totiž dále prohlubuje i nejistotu o tom, jakým právem se bude daný právní vztah řešit. Každý soud bude zpravidla inklinovat k aplikaci jeho domácího práva (a podle domácího práva posuzuje například přípustnost volby práva). Zpravidla lze doporučit dohodnout si rozhodčí doložkou příslušnost rozhodčího soudu. Obvykle je přípustná dohoda nejen o tom, který rozhodčí soud (či rozhodce) bude povolán k tomu, aby spor autoritativně rozhodl, ale též podle jakých procesních pravidel má být spor veden, v jakém místě se bude konat či v jakém jazyku bude řízení probíhat. Při formulaci rozhodčí doložky lze vycházet ze vzorových rozhodčích doložek, které rozhodčí soudy často zveřejňují, například na svých webových stránkách a dle potřeby si upravit také některá specifika řízení. Důležitým momentem v této souvislosti bude zpravidla též renomé příslušného rozhodčího soudu, náklady spojené s řízením, jeho obvyklá délka, jakož i možnosti vykonat rozhodčí nález v případě, kdy jej strana, která ve sporu podlehne, odmítne dobrovolně splnit. ■

MATĚJ KLIMAN
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Při restrukturalizacích pozor na řetězení!

V POSLEDNÍCH DNECH NABÝVÁ PRAKTICKÉ PODOBY, DELŠÍ DOBU SE ODEHRÁVAJÍCÍ, VÍCE MĚNĚ TEORETICKÁ PRÁVNICKÁ DISPUTACE O PŘESHraničNÍ APLIKACI TZV. ZÁKAZU ŘETĚZENÍ JEDNOOSOBNÍCH SPOLEČNOSTÍ S RUČENÍM OMEZENÝM. O CO SE JEDNÁ?

WEINHOLD LEGAL

Dle ustanovení § 105 odst. 2 obchodního zákoníku v platném znění nemůže být společnost s ručením omezeným s jediným společníkem jediným zakladatelem nebo jediným společníkem jiné společnosti s ručením omezeným. Toto pravidlo bez jakékoli pochyby platí pro české společnosti s ručením omezeným. Zatímco však jedna část odborné právníkové veřejnosti zastává názor, že uvedené pravidlo se nevztahuje na zahraniční právníkové osoby, jejichž právní forma odpovídá české společnosti s ručením omezeným, stanovisko druhé části právníků (teoretiků i praktiků) je přesně opačné. Argumentů ve prospěch i proti oběma přístupům lze předložit celou řadu. Doposud však v této otázce chyběla rozhodovací praxe soudů, která i přes to, že není formálním pramenem českého práva, hraje velmi důležitou roli při výkladu právních norem, obchodní zákoník nevyjímaje.

Cílem tohoto příspěvku není vyřešit výše uvedený spor, ani předkládat argumenty ve prospěch jednoho či druhého názoru, ale poukázat na aktuální přístup některých českých rejstříkových soudů v této otázce. Oproti předchozí praxi začal například pražský rejstříkový soud v rámci řízení o zápis převodu obchodních podílů ve společnostech s ručením omezeným do obchodního rejstříku zkoumat otázku řetězení nejen na národní úrovni, ale aplikoval předmětné ustanovení obchodního zákoníku rovněž na zahraniční společnosti. Výsledkem tohoto přístupu je, že rejstříkový soud zpravidla v rámci řízení o zápis převodu obchodního podílu v české společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku vyzve navrhovatele, aby prokázal, že nabyvatel 100% obchodního podílu (je-li jím zahraniční právníková osoba obdobná české s. r. o.) splňuje předpoklady stanovené obchodním zákoníkem, tedy, že není společností s jediným společníkem.

S ohledem na skutečnost, že řada zahraničních obchodních rejstříků (nebo obdobných registrů) neobsahuje informace o společnících právníkové osoby, je pak nutno výzvě soudu vyhovět například předložením společenské smlouvy, ze které je struktura společníků jasně patrná. To s sebou nese nejen další náklady spojené s obstaráním daného dokumentu v podobě akceptovatelné rejstříkovým soudem (tedy originálu

či úředně ověřené kopie, včetně legalizační doložky, pokud se vyžaduje, a úředního překladu do českého jazyka), ale mnohdy i významnou časovou prodlevu. Přestože je zápis převodu obchodního podílu do obchodního rejstříku pouze deklaratorní (tj. právní účinky převodu obchodního podílu nastávají mezi stranami dnem účinnosti převodní smlouvy), je nutno počítat i s výše uvedenými aspekty.

V případech, že by výše uvedené nebylo prokázáno (např. proto, že nabyvatel, který se stal jediným společníkem české s. r. o., je právníkou osobou s obdobnou právní formou s jediným společníkem), lze se domnívat, že rejstříkový soud by zápis převodu zřejmě zamítl z důvodu neplatnosti převodu obchodního podílu pro rozpor se zákonem.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že i v případě, že zahraniční právníková osoba s rysy společnosti s ručením omezeným (tedy například německá či rakouská G.m.b.H., nizozemská B.V. nebo francouzská či lucemburská S.à.r.l.), která má jako jediný zakladatel založit anebo v rámci jakékoli transakce (včetně vícenásobných převodů a dalších obdobných restrukturalizací) být i jen na okamžik nabyt 100% obchodní podíl v české společnosti s ručením omezeným, je nutné věnovat otázce řetězení zvýšenou pozornost. Lze si tak ušetřit mnohé nepříjemnosti vyplývající z potenciálně neplatných převodů. Bude zajímavé sledovat, kam se bude soudní praxe v této otázce dále vyvíjet. ■

JAN TUREK
WEINHOLD LEGAL

Oprávnění člena zastupitelstva obce nahlížet do dokumentace týkající se

- 1) zadávání veřejných zakázek dle zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“)
- 2) koncesních řízení dle zák. č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (dále též „KZ“), dalších kontrolních mechanismů

PŘI APLIKACI USTANOVENÍ ZVZ A KZ VZNIKÁ OTÁZKA, ZA JAKÝCH OKOLNOSTÍ A JAKÝ OKRUH OSOB MÁ PŘÍSTUP K INFORMACÍM TÝKAJÍCÍM SE NABÍDEK UCHAZEČŮ.

V případě veřejných zakázek se totiž střetávají protichůdné požadavky na maximální transparentnost procesu dispozice s veřejnými zdroji, vyjádřeném především v § 6 ZVZ, tedy zásady maximální transparentnosti postupu zadavatele a z ní vyplývající zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace a zásady důvěrnosti nabídek, tedy požadavky na uchování citlivých obchodních informací poskytovaných uchazeči, neboť právě taková specifikta nabídky mohou představovat rozhodující konkurenční výhodu v soutěži.

Kompetence orgánů zadavatele veřejné zakázky

V rámci struktury orgánů obce, jakožto zadavatele dle ZVZ a ZK (viz níže), je určující rozhodnutí zastupitelstva obce v souladu s § 84 odst. (4) v návaznosti na § 102 odst. (2) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích (dále též „ZoO“), neboť dle tohoto ustanovení je zastupitelstvo oprávněno vyhradit si „další pravomoci“ v samostatné působnosti. Pokud tak neučiní, v rámci tzv. „zbytkové kompetence“ spadá agenda dle ZVZ a ZK do rozhodování rady obce (dále též „rada“), tj. rada v tomto případě jedná jménem zadavatele.

V takovém případě rada též sestavuje v případě procedury dle § 74 (s výhradou odst. (2)) ZVZ hodnotící komisi (dále též „komise“), dle pravidel skladby komise podle odst. (4) a (7) téhož ustanovení. Dle ustanovení § 74 odst. (2) ZVZ pak platí, že úkony komise ve vztahu k dodavateli jsou úkony zadavatele.

Pravidla dle ZVZ

Jednání komise (zadavatele) pak podléhá obecným principům dle § 6 ZVZ a dále v souladu s § 75 odst. (6) ZVZ jsou

členové komise povinni zachovávat mlčenlivost v souvislosti se svou účastí v hodnotící komisi, a dále též dle ustanovení § 152 ZVZ je zadavatel „povinen zachovávat mlčenlivost ve všech informacích či dokladech poskytnutých dodavatelem, pokud byly při jejich poskytnutí označeny za důvěrné, tím není dotčena ochrana podle jiných předpisů.“ Zadavatel je podle tohoto ustanovení oprávněn jakékoliv informace poskytnuté dodavatelem použít, je-li to nezbytné pro postup podle tohoto zákona či pokud to vyplývá z účelu tohoto zákona či pokud si možnost tohoto použití vyhradil v zadávacích podmínkách. Při jakémkoliv nakládání s informacemi či doklady dodavatele je zadavatel povinen vždy respektovat práva dodavatele.

Subsidiárně je v této souvislosti možno použít též ustanovení § 17 a § 271 zák.č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. V návaznosti na výše uvedená pravidla je též nutno aplikovat odpovídající ustanovení zák. č. 101/2000 o ochraně osobních údajů a dále zák. č. 148/1998, o ochraně utajovaných skutečností a bezpečnostní způsobilosti.

V rámci vnitřní kontroly může každý zadavatel pověřit své vlastní kontrolní orgány, aby prověřily mimo jiné i zadávání veřejných zakázek.

Dle § 117 odst. (1) ZoO zastupitelstvo obce zřizuje své poradní a kontrolní orgány (výbory), obligatorně pak dle § 117 odst. (2) ZoO zřizuje výbor finanční a kontrolní. § 119 odst. (3) písm. c) ZoO umožňuje zastupitelstvu obce pověřit kontrolní výbor „dalšími úkoly“. ZVZ v žádném ze svých ustanovení nevyklučuje, aby zastupitelstvo v rámci své působnosti, v souladu s výše uvedenými předpisy, pověřilo kontrolní výbor prováděním vnitřního auditu procesů dle ZVZ a KZ. Kontrolní výbor je povinen zachovávat při nakládání s informacemi, které se v souvislosti se svou kontrolní činností dozvěděl, výše uvedená pravidla. Zastupitelstvo obce je tedy oprávněno pověřit kontrolní výbor provedením kontroly zadávání veřejných zakázek a na jeho výkon lze v procesu zadávání veřejných zakázek pohlížet jako na interní audit dle § 23 zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě.

Schvalovací proces

Dle § 23 KZ podléhá uzavření koncesní smlouvy schválení, v případě dle odst. (1) písm. c) schválení zastupitelstva, a to pod sankcí neplatnosti.

Stejná pravidla platí dle § 1 odst. (2) KZ pro smlouvy, na jejichž základě se realizují nadlimitní veřejné zakázky podle ZVZ, za kumulativního splnění podmínek 1) smlouva je uzavřena na dobu určitou a to nejméně na dobu 5 ti let, 2) dodavatel nese některá ekonomická rizika, spojená s realizací této veřejné zakázky, která obvykle nese zadavatel.

Kromě toho je dále dle § 30 KZ nutno vyžádat pro uzavření či změnu smlouvy dle KZ či smlouvy dle předchozího odstavce stanovisko Ministerstva financí, jež je též podmínkou platnosti předmětných smluv.

Vnější kontrolní mechanismy

Dle § 2 odst. (2) písm. c) zákona ZVZ a § 2 odst. (1) písm. c) KZ je obec jako samosprávný celek veřejným zadavatelem a je povinna postupovat při zadávání veřejných zakázek v souladu s těmito předpisy.

Podle § 112 odst. ZVZ vykonává dohled nad dodržováním tohoto zákona Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též "UOHS"). Úřad je dle ZVZ jediným státním orgánem, jemuž je svěřena pravomoc zasahovat do průběhu procesu zadávání veřejných zakázek, konat správní řízení podle § 113 ZVZ a § 24 KZ, ukládat sankce či realizovat jiná opatření. Působnost jiných orgánů vykonávajících kontrolu podle zvláštních právních předpisů (srov. § 112 odst. 2 písm. e) ZVZ např. Nejvyšší kontrolní úřad tím není dotčena. Pravidla pro nakládání s informacemi získanými při kontrolní činnosti UOHS jsou obsažena v § 122 ZVZ.

Nejvyšší kontrolní úřad (dále též „NKÚ“) je koncipován jako nezávislý kontrolní úřad se všeobecnou působností v oblasti nakládání s prostředky ze státního rozpočtu (pravomoc NKÚ je omezena na kontrolu nad státními zakázkami nikoliv na zakázky zadávané územní samosprávou). Pravomoci NKÚ jsou vymezeny v čl. 97 Ústavy ČR a v zák. č. 166/1993 o Nejvyšším kontrolním úřadu, dle kterého vykonává kontrolu nad hospodařením se státním majetkem, státními finančními prostředky a dále též kontrolu nad zadáváním státních zakázek, tedy zakázek zadávaných za stát příslušnými organizačními složkami či státními příspěvkovými organizacemi (pravomoc NKÚ je omezena na kontrolu nad státními zakázkami, nikoliv na zakázky zadávané územní samosprávou). V rámci této kontrolní kompetence NKÚ zveřejňuje ve Věstníku svá podezření, na jejichž základě pak ÚOHS zahajuje řízení z vlastního podnětu.

Další možnost auditu představuje postup v souladu se zák. č. 420/2004 Sb., o přezkoumávání hospodaření územních samosprávných celků a dobrovolných svazků obcí, konkrétně na základě zmocnění § 2 odst. (2), s výjimkou úkonů a postupů přezkoumaných orgánem dohledu (UOHS).

Správa informací týkajících se veřejných zakázek a koncesního řízení

Dle § 32 KZ ministerstvo pro místní rozvoj zajišťuje vedení rejstříku koncesních smluv, který je veřejně přístupný a je součástí informačního systému o veřejných zakázkách, jehož obsahem jsou taxativně vyjmenované základní charakteristiky uzavřených koncesních smluv.

Dále je zadavatel dle § 33 KZ povinen uchovávat dokumentaci koncesního řízení po dobu 5 let od ukončení účinnosti koncesní smlouvy nebo ode dne jejího zrušení. Dokumentaci podle tohoto ustanovení tvoří soubor dat, jejichž pořízení vyžaduje zákon v průběhu koncesního řízení včetně úplného znění nabídek všech dodavatelů, koncesní smlouvy a všech jejích změn. Stejnou povinnost stanoví ZVZ v § 155.

Veřejná kontrola dle zák. č. 106/1990 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „SPKl“)

Dle § 2 odst. (1) v návaznosti na § 5 SPKl je každý oprávněn žádat negativně vymezený okruh informací (§ 12), tedy informací s výhradou omezení týkajících se např. utajovaných informací (§ 7), ochrany obchodního tajemství (§ 9), ochrany majetkových poměrů (§ 10), případů dle § 11 v návaznosti na § 12 SPKl.

Závěr

Dle výše popsaných ustanovení neexistují explicitní pravidla pro stanovení jednoznačného okruhu oprávněných osob, které by měly na základě určitých ustanovení nárok na nahlížení do dokumentace dle ZVZ a KZ, pokud nejsou členem pověřených či kontrolních orgánů (viz výše). Vzhledem k veřejnoprávní povaze předmětných ustanovení zde platí zlaté pravidlo dle § 6 ZVZ transparentnosti postupu zadavatele.

V některých případech by dokonce bylo zcela protismyslné, kdyby bylo např. zastupitelstvu obce zamezeno v přístupu k informacím dle ZVZ a KZ, neboť KZ a ve specifických případech (viz. výše) i smlouvy dle ZVZ podléhají schvalovací proceduře, která je dokonce podmínkou jejich platnosti. Určité interpretační potíže může činit pojem „schválit“, neboť schválení invokes spíše určitý konfirmační akt, spíše než proces výběru. Dále též taxativní výčet údajů zveřejňovaných podle ZK působí též spíše restriktivně ve vztahu k možné šíři poskytovaných údajů. Z konstrukce kontrolních mechanismů pak jednoznačně vyplývá snaha chránit informace různého stupně citlivosti dle ustanovení výše, např. skrze stanovení užšího okruhu osob, které se do styku s takovými informacemi dostanou a na něž pak jednotlivá ustanovení kladou různou míru povinností tyto informace nešířit a uchovávat. ■

MGR. DANIEL BARTOŠ
ROWAN LEGAL, SDRUŽENÍ ADVOKÁTŮ

Nejvyšší soud sjednotil soudní praxi v otázce odůvodňování předběžných opatření

JEDNÍM Z ÚKOLŮ NEJVYŠŠÍHO SOUDU ČR JE DLE USTANOVENÍ ZÁKONA O SOUDECH A SOUDCÍCH SLEDOVAT A VYHODNOCOVAT PRÁVOMOCNÁ ROZHODNUTÍ SOUDŮ V OBČANSKÉM SOUDNÍM ŘÍZENÍ A V TRESTNÍM ŘÍZENÍ A NA JEJICH ZÁKLADĚ V ZÁJMU JEDNOTNÉHO ROZHODOVÁNÍ SOUDŮ ZAUJÍMAT STANOVISKA K ROZHODOVACÍ ČINNOSTI SOUDŮ VE VĚCECH URČITÉHO DRUHU.

WEINHOLD LEGAL

Při výkonu výše uvedené pravomoci zjistil Nejvyšší soud, že soudy rozhodující v občanském soudním řízení postupují rozdílně při posuzování otázky, zda písemné vyhotovení usnesení soudu prvního stupně o nařízení předběžného opatření musí obsahovat odůvodnění.

Nestejná praxe obecných soudů ohledně rozhodování o předběžných opatřeních spočívala v jejich rozdílné interpretaci ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), jenž stanoví, že: „*Písemné vyhotovení usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu, jemuž nikdo neodporoval, nebo usnesení, které se týká vedení řízení, anebo usnesení podle § 104a nemusí obsahovat odůvodnění.*“

Z výše uvedeného důvodu zaujalo občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu stanovisko následujícího znění: „*Písemné vyhotovení usnesení, kterým soud prvního stupně vyhověl návrhu na nařízení předběžného opatření v plném rozsahu a nařídil navrhovatelem požadované předběžné opatření bez slyšení ostatních účastníků řízení nebo sice po jejich slyšení, přičemž žádný z nich nevyslovil před rozhodnutím soudu s navrženým předběžným opatřením nesouhlas, nemusí obsahovat odůvodnění.*“ (Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. června 2007, č.j. Cpjn 19/2006).

Spojená kolegia Nejvyššího soudu se přiklonila k názoru, že v případě rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření se jedná o rozhodování o návrhu, jemuž nikdo neodporoval a z tohoto důvodu je na něj třeba aplikovat ustanovení § 169 odst. 2 o.s.ř.

Nejvyšší soud především uvedl, že rozhodnutí o předběžném opatření nespočívá na výsledcích dokazování, na závěru o skutkovém stavu, ani na právním posouzení věci.

Nepředstavuje samo o sobě výsledek procesu, není zvláštním druhem nalézacího řízení, předběžné opatření představuje pouze prozatímní a dočasnou úpravu práv a povinností účastníků.

Nejvyšší soud dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že občanskému soudnímu řízení je cizí přepjatý formalismus, není třeba trvat na tom, aby rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření ve výše uvedených případech bylo odůvodněno, neboť by toto nemohlo přispět k naplnění účelu a smyslu občanského soudního řízení, s ohledem na to, že soud rozhodující ve věci, může při svém rozhodnutí vycházet stejně pouze z informací a údajů poskytnutých mu navrhovatelem.

Nejvyšší soud dále argumentoval analogií s rozhodováním o nařízení výkonu rozhodnutí, kde ustálená soudní praxe

zastává názor, že rozhodnutí o nařízení výkonu rozhodnutí, jímž bylo vyhověno návrhu, nemusí být odůvodněno, pokud zákon nestanoví jinak.

Ve svém stanovisku Nejvyšší soud oponoval názoru, že v absenci odůvodnění ve výše uvedených případech rozhodnutí o nařízení předběžného opatření lze spatřovat porušení ústavních principů řádného a spravedlivého

procesu. Naopak uvádí, že trvat na tom, aby každé rozhodnutí soudu prvního stupně o nařízení předběžného opatření obsahovalo odůvodnění, by znamenalo přepjatý formalismus, který by byl v rozporu jak s článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tak se zásadami vyjádřenými v ustanovení § 1 o.s.ř. Takový postup podle Nejvyššího soudu způsobuje neodůvodněné průtahy v občanském soudním řízení.

Nejvyšší soud dále připomněl, že účastník řízení, který s rozhodnutím soudu o předběžném opatření nesouhlasí, může proti tomuto usnesení podat odvolání a rozhodnutí o tomto odvolání již musí být řádně odůvodněno. Navíc je

Nestejná praxe obecných soudů ohledně rozhodování o předběžných opatřeních spočívala v jejich rozdílné interpretaci ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

účastník, jemuž byla předběžným opatřením uložena povinnost, chráněn pravidlem, podle něhož je mu navrhovatel za splnění zákonem stanovených podmínek povinen nahradit škodu nebo jinou újmu, která vznikla jako následek předběžného opatření.

Nejvyšší soud též odmítl argument o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nařízení předběžného opatření, které neobsahuje odůvodnění s tím, že důvody rozhodnutí o nařízení předběžného opatření se podávají z obsahu spisu.

Na závěr Nejvyšší soud popřel argumentaci některých krajských soudů o tom, že odůvodnění rozhodnutí o předběžném opatření je jeho nedílnou součástí, vzhledem k tomu, že se předběžným opatřením „zásadně zasahuje do práv a chráně-

ných zájmů účastníků“. Nejvyšší soud uvedl, že stejně tak tomu je i v případě rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí, u něhož ustálená soudní praxe odůvodnění nevyžaduje.

Nejvyšší soud ve svém (podle informací na internetu) zatím jediném letošním stanovisku zaujal neformální výklad ustanovení 169 odst. 2 o.s.ř se zřetelným záměrem snížit částečně formálnost občanského soudního řízení. Zda bude důsledkem přijetí jeho, v tomto článku komentovaného stanoviska, i zkrácení některých řízení a snížení zahlcení některých soudů, to ukáže teprve čas. ■

ZBYŠEK KORDAČ
WEINHOLD LEGAL

Rizika a odpovědnost jednatele

V PRAXI NENÍ VÝJIMKOU SE SETKAT S JEDNATELI SPOLEČNOSTÍ S RUČENÍM OMEZENÝM, KTEŘÍ POJÍMAJÍ SVOU FUNKCI JAKO NEOMEZENOU VLÁDU NAD SVĚŘENOU SPOLEČNOSTÍ. NĚKTEŘÍ Z NICH NEJEN TAKTO SMÝŠLEJÍ, ALE TÍMTO ZPŮSOBEM SE I CHOVAJÍ, COŽ JE DLOUHODOBĚ MOŽNÉ TEHDY, KDYŽ JSOU

SOUČASNĚ JEDINÝMI MAJITELI OBCHODNÍHO PODÍLU V DANÉ SPOLEČNOSTI.

Havel & Holásek
advokátní kancelář

Tento postoj jednatele může být značně problematický, pokud je jejich společnost součástí koncernu, pokud se společnost ocitne ve finanční krizi nebo pokud nejsou současně jedinými majiteli společnosti a ostatní společníci se začínají domáhat vysvětlení ohledně osudu majetku společnosti, která je takovými jednatelem vedena.

Autoři už v rámci své praxe museli řešit několik situací popsaných výše. Obvyklé řešení vede přes veškerou snahu zabránit konfliktu k více či méně rychlému odchodu jednatele ze společnosti, přičemž rychlost odchodu je obvykle nepřiměřená velikosti jeho případného podílu na společnosti. Odchod jednatele ze společnosti je také často příležitostí k důkladnému poučení o odpovědnosti a rizicích spojených s výkonem jeho funkce.

Právní postavení jednatele

Jednatelé jsou statutárním orgánem společnosti. Z právního hlediska je tedy jednatel oddělen od majitele obchodního podílu, a to i tehdy, když jde současně o jediného společníka. Tato nepříjemná skutečnost se projevuje hlavně v mezních situacích. Takovou mezní situaci může vyvolat především konkurz nebo exekuce, kdy jediná společníci společnosti sice mají svou odpovědnost omezenou do výše nesplaceného obchodní-

ho podílu, ale jako jednatele odpovídají za řadu nestandardních operací, které z titulu své funkce schválili. Exekutoři a konkursní správci takové jednatele mají velmi rádi, protože z hlediska výtěžku majetku resp. konkursní podstaty, nezajímavá společnost může po diskusi s jednatelem a upozorněním na implikace odpovědnosti za škodu a případného trestněprávního postihu vydat ještě mnohé skryté hodnoty.

Vztah jednatele ke společnosti by měla upravovat smlouva o výkonu funkce. Ta nezakládá pracovněprávní poměr podléhající režimu zákoníku práce, nýbrž jde o speciální obchodněprávní vztah. Ačkoliv se odborná právní veřejnost už dlouhou dobu zabývá otázkou možnosti souběhu pracovněprávního poměru ke společnosti s výkonem funkce podle obchodního zákoníku, nejvhodnější řešení stále představuje uzavření jediné smlouvy o výkonu funkce zastřešující veškerou činnost, kterou jednatel ve společnosti provozuje.

Jednatel je povinen vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře, zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu, a rovněž se musí zdržet výkonu konkurenční činnosti.

Zvláštní povinnosti

Povinnosti jednatele v rámci koncernu, tedy obchodní nebo finanční skupině podrobené jednotnému řízení, představují zvláštní kategorii. Jde zejména o povinnost jednatele těchto společností zahrnout do výroční zprávy také zprávu o vztazích, která obsahuje soupis vztahů v rámci skupiny, z důvodu posouzení, zda v rámci vztahů nedošlo k újmě jimi řízené společnosti. Mnoho jednatele tuto svou povinnost opomíjí, což může především při prodeji části skupiny nebo

v důsledku tlaku vyvíjeného minoritními společníky vést ke sporům a k následné povinnosti jednatele nahradit takto způsobenou škodu.

Stejně tak je nutno respektovat ustanovení obchodního zákoníku o poskytování půjček a zajištění mezi spřízněnými osobami. Pokud společnost zamýšlí poskytnout jednatele půjčku či má dojít k financování personálně propojené společnosti, valná hromada musí udělit k této operaci souhlas. V praxi bývá tato povinnost mnohdy porušována, což má za následek vznik značného množství půjček považovaných podle judikatury Nejvyššího soudu za neplatné.

Aniž by se autoři v souvislosti s výše uvedeným chtěli pouštět do diskuse ohledně smyslu a výkladu ustanovení § 196a Obchodního zákoníku a důsledků postupu v rozporu s těmito ustanoveními, samotná neplatnost poskytnutých půjček paradoxně není dle našeho názoru skutečnou sankcí. Bez ohledu na to, že se v praxi dá setkat s množstvím velmi kreativních konstrukcí, které mají případnou neplatnost uzavřených půjček vyřešit, půjčka ve velmi zjednodušeném pojetí znamená to, že věřitel poskytuje určitou hodnotu dlužníkovi, který ji po určitém čase vrací. Neplatnost poskytnuté půjčky pak znamená, že v rámci řešení otázky plnění z neplatného právního úkonu věřitel získává po určitém čase zpět od dlužníka určitou hodnotu. Sankce neplatnosti se v tomto případě zcela mívá svým účinkem a zůstává dokladem zbytečné regulace obchodních vztahů.

Odpovědnost jednatele

Jednatelé nesou neomezenou odpovědnost s ohledem na výši škody vzniklé porušením jejich povinností při výkonu funkce, a to společně a nerozdílně. Tuto odpovědnost nelze nijak omezit nebo vyloučit. Na této skutečnosti nic nemůže změnit ani smlouva o výkonu funkce, zakladatelská listina nebo společenská smlouva či stanovy.

V situaci, kdy odpovědný jednatel neuhradí vzniklou škodu a věřitelé společnosti nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti, ať už z důvodu její platební neschopnosti nebo z důvodu pozastavení plateb, ručí jednatelé, kteří odpovídají společnosti za škodu, za závazky společnosti společně a nerozdílně.

Shora uvedené skutečnosti nabývají na významu zejména v procesu akvizice společnosti. Jednatel, který není zároveň majitelem obchodního podílu se tak může velmi snadno dostat do nepříjemné pozice. Majitel obchodního podílu, který zároveň vykonával funkci jednatele, má alespoň možnost dohodnout se s kupujícím na tom, že získá chytře strukturovanou indemnitu řídicí se jiným než českým právem a postavenou pokud možno na závazku společností se sídlem mimo Českou republiku. V době standardizace akvizičních struktur zřizovaných v rámci kyperských holdingů by shora uvedené nemělo být zásadním problémem.

Trestněprávní odpovědnost

Právní řád České republiky dosud neobsahuje úpravu trestní odpovědnosti právnických osob. Pokud tedy společnost

svým jednáním naplní znaky skutkové podstaty některého trestného činu, jsou z tohoto jednání trestně odpovědní právě jednatelé společnosti (jako statutární zástupci), a v tomto ohledu je jejich postavení obdobné jiným statutárním zástupcům nebo členům statutárních orgánů. Většinou však půjde o ekonomické trestné činy, u kterých k trestnosti nepostačuje zavinění ve formě nedbalosti, a prokázat úmysl jednatele spáchat trestný čin bývá značně problematické.

Na rozdíl od obchodněprávní roviny, kde je riziko a odpovědnost jednatelů poměrně vysoká, je trestněprávní odpovědnost jednatelů a členů statutárních orgánů v porovnání s ostatními státy EU a USA mírnější. Téměř anekdoticky zní ve srovnání s kauzami ENRON, Siemens nebo Volkswagen/Škoda pasáže zprošťujících rozsudků v České republice. Například v kauze tajemných sponzorů ODS byl hlavní manažer zproštěn i zásluhou argumentace, že mu při podpisu daňového příznání nebylo známo, co podepisuje. Za zmínku stojí i kauza členů představenstva Komerční banky, kde bylo závažným argumentem zase to, že se schůzi představenstva, kde docházelo ke schvalování rizikových úvěrových operací, tito členové představenstva vůbec nezúčastňovali.

I přes smutný dopad shora uvedených kauz na právní jistotu a reputaci právnických profesí, resp. představu o vymahatelnosti práva ze strany veřejnosti platí, že dokud fungují instituty soukromého práva, není ingerence ze strany trestního práva do obchodních vztahů zcela žádoucí. ■

MGR. JAN HLADKÝ LL.M / MGR. IVAN RÁMEŠ
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HAVEL & HOLÁSEK S.R.O.

Oprávněné použití zbraně příslušníky Policie ČR a strážníky obecních policí

OPRÁVNĚNÍ POUŽITÍ ZBRANĚ PATŘÍ MEZI NEJVÝZNAMNĚJŠÍ OPRAVNĚNÍ PŘI VÝKONU PRAVOMOCI PŘÍSLUŠNÍKŮ POLICIE ČR (DÁLE JEN POLICISTA) A STRÁŽNÍKŮ OBECNÍ POLICIE (DÁLE JEN STRÁŽNÍK).

Každé použití zbraně je spojeno se zájmem veřejnosti a médií, ve kterých je nezdědky sugestivně popisováno, bez znalosti skutkových okolností případu i oprávnění příslušníků uvedených sborů. Cílem tohoto příspěvku je malé zamyšlení a krátké nastínění možností oprávněného použití zbraně příslušníky uvedených sborů, provést jejich srovnání a naznačit některé možné nedostatky současné právní úpravy.

Oprávněné použití zbraně patří mezi tzv. „okolnosti vylučující protiprávnost“. Pod označením „okolnosti vylučující protiprávnost“ shrnuje teorie trestního práva některé okol-

nosti, které způsobují, že čin, který se svými rysy podobá trestnému činu, není nebezpečný pro společnost a není tedy ani trestným činem. Trestní zákon výslovně uvádí nutnou obranu v ustanovení § 13, krajní nouzi v ustanovení § 14 a oprávněné použití zbraně v ustanovení § 15. Podle ustanovení § 15 tr. zákona trestný čin nespáchá, kdo použije zbraně v mezích zmocnění příslušných zákonných předpisů. Těmito příslušnými zákonnými předpisy jsou pro Policii ČR zákon č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZoPČR) a pro obecní policii zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOP).

Podle ustanovení § 39 odst. 1 ZoPČR je policista oprávněn použít zbraň:

a) aby v případě nutné obrany nebo při pomoci v nutné obraně odvrátil přímo hrozící nebo trvající útok vedený proti jeho osobě nebo útok na život nebo zdraví jiné osoby;

b) jestliže se nebezpečný pachatel, proti němuž zakročuje, na jeho výzvu nevzdá nebo se zdráhá opustit svůj úkryt;

c) nelze-li jinak překonat odpor směřující ke zmaření jeho závažného služebního zákroku;

d) aby zamezil útěku nebezpečného pachatele, jehož nemůže jiným způsobem zadržet;

e) aby odvrátil nebezpečný útok, který ohrožuje střežený nebo chráněný objekt nebo stanoviště, po marné výzvě, aby bylo upuštěno od útoku;

f) nelze-li jinak zadržet dopravní prostředek, jehož řidič bezohlednou jízdou vážně ohrožuje život a zdraví osob a na opětovnou výzvu nebo znamení dané podle zvláštního předpisu nezastaví;

g) aby v bezprostředním prostoru státních hranic přinutil k zastavení dopravní prostředek, jehož řidič na opětovnou výzvu nebo znamení dané podle zvláštních předpisů nezastaví;

h) když osoba, proti níž byl použit donucovací prostředek hrozby střelnou zbraní nebo donucovací prostředek varovný výstřel, neuposlechne pokynů policisty směřujících k zajištění bezpečnosti jeho vlastní nebo jiné osoby;

i) když je třeba zneškodnit zvěře ohrožující život nebo zdraví osob.

Oproti tomu je strážník podle ustanovení § 20 odst. 1 ZOP oprávněn použít služební zbraň:

a) za podmínek nutné obrany nebo za podmínek krajní nouze,

b) aby zamezil útěku nebezpečného pachatele, jehož nemůže jiným způsobem zadržet.

Policista má tedy zdánlivě více možností oprávněně použít zbraň než strážník. V praxi by mohlo dojít k tomu, že policista by použil zbraně v nutné obraně či krajní nouzi podle ustanovení § 13 a 14 tr. zákona, ale situaci by nešlo podřadit pod žádné ustanovení § 39 odst. 1 ZoPČR. Uvedené ustanovení totiž zákrok a použití zbraně omezuje na ochranu života a zdraví jiné osoby. Je-li ohrožena její svoboda nebo majetek, nelze použít zbraň podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) ZoPČR. Východiskem z této situace může být, že trestní zákon stanoví za podmínek § 13 tr. zákona beztrestnost. Beztrestnost však neznamená nutně, že jednání je v souladu s právním řádem. Policista se tedy nedopouští trestného činu, ale porušuje zákon o Policii ČR. Jeho jednání je protiprávní, ale nikoli trestné, mohlo by se jednat o kázeňský přeštek. Při hodnocení jeho závažnosti by bylo ovšem nezbytné uvážit fakt, že policista jednal v mezích nutné obrany. Oproti ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) ZoPČR, které podmínky nutné obrany zužuje, jdou ustanovení § 39 odst. 1

písm. b), c), d) a g) citovaného zákona nad její rámec. ZOP na rozdíl od ZoPČR umožňuje strážníkovi použít zbraně za dodržení podmínek nutné obrany a krajní nouze neomezeně.

Policista i strážník má stanoveny i určité omezující podmínky k použití zbraně. Požadavek subsidiarity je vyjádřen v ustanovení § 39 odst. 3 ZoPČR tak, že použití zbraně policistou v případech uvedených v odstavci 1 písm. a) až g) je přípustné pouze tehdy, jestliže použití donucovacích prostředků by bylo zřejmě neúčinné. Obdobně je vyjádřen v ustanovení § 20 odst. 2 ZOP, kdy použití služební zbraně strážníkem v případě uvedeném v odstavci 1 písm. b) je přípustné pouze tehdy, jestliže použití donucovacích prostředků by bylo zřejmě neúčinné. Před použitím zbraně v případech uvedených v ustanovení § 39 odstavci 1 písm. a) až e) ZoPČR je policista povinen vyzvat osobu, proti které zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání s výstrahou, že bude použito zbraně. Od výzvy s výstrahou může upustit jen v případě, že je ohrožen jeho život nebo zdraví anebo je-li ohrožen život nebo zdraví jiné osoby a služební zákrok nesnese odkladu. Obdobná úprava platí pro strážníka uvedená v ustanovení § 20 odst. 4 ZOP. Při použití zbraně je policista povinen dbát nutné opatrnosti, zejména aby nebyl ohrožen

Oprávněné použití zbraně patří mezi tzv. „okolnosti vylučující protiprávnost“.

život jiných osob, a co nejvíce šetřit život osoby, proti níž jeho zákrok směřuje. Oproti tomu strážník je při použití služební zbraně povinen dbát nutné opatrnosti, zejména aby nebyl ohrožen život jiných osob, a co nejvíce šetřit život a zdraví osoby, proti níž zákrok směřuje. Strážník tedy oproti policistovi musí mimo života šetřit i zdraví osoby, proti níž zákrok směřuje. ZOP tak paradoxně přiznává větší stupeň ochrany osobě, proti níž zákrok směřuje, oproti jiné osobě, například náhodnému kolemjdoucímu či svědku zákroku. Bylo by zřejmě vhodné obě korespondující ustanovení sjednotit tak, že by v předposlední větě ustanovení § 20 odst. 5 ZOP byla vypuštěna slova „a zdraví“.

Zákaz použití zbraně policistou je uveden v ustanovení § 41 ZoPČR, kdy při služebním zákroku proti těhotné ženě, osobě vysokého věku, osobě se zjevnou tělesnou vadou nebo chorobou a osobě mladší 15 let nesmí policista použít zbraně, vyjma případů, kdy útok těchto osob bezprostředně ohrožuje životy a zdraví policisty nebo jiných osob nebo hrozí větší škoda na majetku a nebezpečí nelze odvrátit jinak. Shodně je zákaz použití zbraně strážníkem vyjádřen v ustanovení § 22 ZOP. Další podmínky a povinnosti jsou ZoPČR stanoveny pro služební zákroky pod jednotným vedením (§ 42) a pro zásahové jednotky služby pořádkové policie a zásahovou jednotku rychlého nasazení (§§ 42a, 42b a 42c). Zakročují-li policisté pod jednotným velením, rozhoduje o použití donucovacích prostředků a zbraně za podmínek uvedených v ZoPČR velitel zakročující jednotky. O použití donucovacích prostředků a zbraně může na místě zákroku rozhodnout též nadřízený tohoto velitele, který tímto rozhodnutím přebírá velení až do ukončení zákroku. Rozhodnutí velitele zakročující jednotky a jeho nadřízené

ho o použití donucovacích prostředků a zbraně musí být zdokumentováno na zvukovém nebo písemném záznamu. Na velitele zakročující jednotky, který rozhodl o použití donucovacích prostředků či zbraně, přecházejí povinnosti policistů, které mají ve vztahu k použití těchto prostředků nebo zbraně.

Povinnosti policisty po použití donucovacích prostředků a zbraně jsou upraveny v ustanovení § 40 ZoPČR. Jestliže policista zjistí, že při použití donucovacích prostředků či zbraně došlo ke zranění osoby, je povinen, jakmile to okolnosti dovolí, poskytnout zraněné osobě první pomoc a zajistit lékařské ošetření. Dále je povinen učinit všechny neodkladné úkony, aby mohla být řádně objasněna oprávněnost použití zbraně. Podle odst. 3 každý služební zákrok, při kterém bylo použito donucovacích prostředků a zbraně, je policista povinen bezodkladně hlásit svému nadřízenému. Obdobně jsou povinnosti strážníka po použití donucovacích prostředků a služební zbraně stanoveny v ustanovení § 21 ZOP. Dojde-li při použití služební zbraně strážníkem ke zranění či usmrcení osoby anebo ke škodě nikoliv nepatrné (tj. 5 000 Kč), je podle ustanovení § 23 ZOP osoba, která řídí obecní policii, povinna neprodleně vyrozumět prokurátora a nejbližší útvar policie. Povinnost vyrozumět státního zástupce je v současné době zřejmě zcela formální. Je tomu tak proto, že prokuratura plnila v době vzniku ZOP jiné úkoly (dozor nad důsledným prováděním a zachováváním zákonů a jiných právních předpisů ministerstvy a jinými orgány státní správy, národními výbory a organizacemi i občany). Státní zastupitelství podle ustanovení § 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství podává jménem státu obžalobu v trestním řízení a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím trestní řád ukládá. Další působnost státního zastupitelství v trestním řízení stanoví trestní řád. Úloha státního zastupitelství je tedy jiná, než prokuratury. Ze zákona o státním zastupitelství ani z tr. řádu neplyne povinnost státního zástupce přezkoumávat po každém použití zbraně strážníkem jeho soulad se zákonem. Postačila by proto oznamovací povinnost vůči útvaru policie.

Při srovnání podmínek použití zbraně mezi policistou a strážníkem je třeba i zmínit rozdíl mezi definicí zbraně v ZoPČR a ZOP. Podle ustanovení § 89 odst. 5 tr. zákona se zbraní rozumí, pokud z jednotlivého ustanovení nevyplývá něco jiného, cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznější. V tomto smyslu se jedná o zbraň střelnou, sečnou, bodnou, ale může jí být jakýkoliv předmět, při jehož použití je splněna uvedená podmínka, že učiní útok proti tělu důraznější. Příkladem může být například hůl, vidle, ale i kámen či skleněný střep z rozbité lahve. Pokud se však jedná o oprávněné použití zbraně ve smyslu ustanovení § 15 tr. zákona, je třeba definovat zbraň ve vztahu k jednotlivým právním předpisům, ve kterých jsou upraveny podmínky jejího použití. V těchto předpisech je tento pojem definován odlišným způsobem. Obecně lze však říci, že za zbraň podle ustanovení § 15 tr. zákona je nutno považovat zbraň v technickém smyslu. Pojem zbraně je zde tedy užší než v ustanovení § 89 odst. 5 tr. zákona.

zoPČR v ustanovení § 39 odst. 2 uvádí, že zbraní se rozumí zbraň střelná, bodná a sečná, nejde-li o speciální zbraň podle tohoto zákona. Podle ustanovení § 39a odst. 3 citovaného zákona je speciální zbraní odstřelovací puška, broková zbraň, zbraň s tlumičem zvuku, zbraň se zařízením na osvětlení cíle, mechanická střelná zbraň, speciálně upravená střelná zbraň, výbušnina, speciální výbušný předmět a speciální náloživo. Speciální zbraně jsou svojí povahou zvlášť nebezpečné pro život a zdraví, neboť mají zpravidla vyšší účinnost a palebnou sílu. K jejich používání se předpokládá zvláštní výcvik. Vzhledem k tomu, že jak zbraň s tlumičem zvuku, tak i zbraň se zařízením na osvětlení cíle patří ve smyslu ustanovení § 3 a ustanovení § 4 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, mezi zbraně zakázané, představuje toto ustanovení zákonné zmocnění, na jehož základě je mohou příslušníci Policie ČR používat.

ZOP uvádí v § 20 odst. 3: „Služební zbraní se rozumí střelná zbraň, jejímž držitelem je podle zvláštních předpisů obec“. Strážník musí být držitel zbrojního průkazu příslušné skupiny. Není tedy možné, aby strážník jako služební zbraň v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 ZOP použil zbraň bodnou, či sečnou, nebo speciální zbraň, jako to umožňuje ZoPČR policistovi.

ZoPČR i ZOP uvádí pojem „nebezpečný pachatel“, neobsahuje však jeho definici. Obsah tohoto pojmu je tak v současné době dovozován za pomoci příslušných komentářů. Bylo by vhodné, aby výklad pojmu byl součástí přímo zákona. ZoPČR obsahuje podobných neurčitých právních pojmů několik (např. „závažný služební zákrok“ a „nebezpečný útok“).

Na závěr je možno uvést, že každé použití zbraně je vždy závažným zásahem do práv občanů. Je proto nezbytné, aby každý policista i strážník byl kvalitně připraven jak po stránce teoretické, tak i po stránce praktického použití zbraně. Jistota policisty i strážníka při oprávněném použití zbraně v praxi je pak klíčem nejen k tomu, že služební zákrok bude proveden profesionálně a v souladu se zákonem. Policista či strážník bude budít v osobách, proti nimž může potenciálně použít zbraň, respekt a v očích veřejnosti, jejíž životy, majetek, zdraví a svobodu má chránit, se bude těšit důvěře. ■

BC. TOMÁŠ KRÁSNÝ

Poznámky

1) NOVOTNÝ, O. a kol. Trestní právo hmotné – 1

Obecná část, 4. přeprac. vyd. Praha: Aspi Publishing, 2003, s. 186

2) HRAZDÍRA, L., KOVÁRNÍK, L., NOVOTNÝ, F. Použití zbraně a zákon. 1. vydání. Praha: Eurounion, 1999. str. 403 – 404

3) ustanovení § 38 odst. 1 ZoPČR

4) ustanovení § 18 odst. 1 ZOP

5) ustanovení § 39 odst. 5 ZoPČR a § 20 odst. 5 ZOP

6) § 89 odst. 11 trestního zákona

7) zákon č. 60/1965 Sb., o prokuratuře, ve znění pozdějších předpisů, zrušen k 1. 1. 1994 zákonem č. 283/1993

Sb., o státním zastupitelství

8) ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C.H. Beck, 2003, str. 129

9) MATEŠ, P. a kol. Policejní právo. 2. vydání. Praha: Linde, 2004, str. 111

10) viz zákon č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu

Peripetie spojené s vlastnictvím účelových a místních komunikací

V PRAXI SE NĚKDY OBJEVUJÍ SITUACE, VE KTERÝCH JE SPORNÉ, ZDA VÝSLEDKEM URČITÉ STAVEBNÍ ČINNOSTI NA POZEMKU VZNIKLA NOVÁ SAMOSTATNÁ VĚC Z POHLEDU PRÁVA, KTEROU LZE SAMOSTATNĚ A NEZÁVISLE NA POZEMKU DISPONOVAT, A NEBO ZDA TENTO VÝSLEDEK STAVEBNÍ ČINNOSTI JE STAVEBNÍ ÚPRAVOU POZEMKU, A PROTO MUSÍ JAKO JEHO SOUČÁST BEZE ZBYTKU SDÍLET JEHO PRÁVNÍ OSUD. TENTO PROBLÉM VYPLÝVÁ Z TOHO, ŽE NA STRANĚ JEDNÉ JE TU ZÁKLADNÍ PRÁVNÍ POSTULÁT, ŽE STAVBA NENÍ SOUČÁSTÍ POZEMKU A TVOŘÍ SAMOSTATNÝ DRUH NEMOVITOSTI, A NA DRUHÉ STRANĚ CHYBÍ JASNÉ A OBEČNĚ POUŽITELNÉ PRAVIDLO, PODLE KTERÉHO LZE URČIT, OD KDY MLUVÍME O NOVÉ SAMOSTATNÉ NEMOVITOSTI, STAVBĚ, A KDY SE JEŠTĚ JEDNÁ JEN O ÚPRAVU STÁVAJÍCÍ NEMOVITOSTI V PODOBĚ POZEMKU.

WEINHOLD LEGAL

Jednou z praktických situací, kdy se soudy s touto spornou situací musely vypořádat, jsou i účelové a místní komunikace. Klíčovým pro tuto otázku prozatím bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 52/2002 ze dne 31. 1. 2002, podle kterého „místní“ a „účelová“ komunikace představují určitou kvalitu pozemku, jsou názvy pro druh pozemku a představují určité ztvárnění či zpracování jeho povrchu. Nemohou tedy být současně pozemkem a současně stavbou ve smyslu občanskoprávním jako dvě rozdílné věci, které by mohly mít rozdílný právní režim či osud; nelze je od pozemku oddělovat, např. samostatně (odděleně jednu od druhé) převádět.“ Nejvyšší soud našel oporu pro tento výklad v katastrálních předpisech (jmenovitě ve vyhlášce č. 190/1996 Sb.), ve kterých jsou jako druhy pozemků – ostatní plochy uvedeny také ostatní komunikace, které jsou pak blíže charakterizovány jako místní a účelové komunikace. I když letos byla klíčová katastrální vyhláška č. 190/1996 nahrazena vyhláškou č. 26/2007 Sb., tato konkrétní úprava byla do nové katastrální vyhlášky převzata beze změny.

Problémem tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu ovšem je, že jeho závěr je v určitých ohledech v rozporu s některými ustanoveními zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění. Podle tohoto zákona je místní komunikací veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce, a jejím vlastníkem je obec, na jejímž území se místní komunikace nachází. Mezi vlastnictvím pozemku a místní komunikace výslovně rozlišuje § 17 odst. 2 tohoto zákona, podle kterého, jestliže byla zřízena stavba místní komunikace na cizím pozemku a vlastníku této stavby se prokazatelně nepodařilo dosáhnout majetkového vypořádání s vlastníkem pozemku, je příslušný speciální stavební úřad oprávněn na návrh vlastníka stavby zřídit věcné břemeno, které je nezbytné pro výkon vlastnického práva ke stavbě.

S vědomím tohoto rozporu a i s výslovným odkazem na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích se podle nedávno publikovaného rozhodnutí Nejvyšší soud (rozsudek sp. zn. 31 Cdo 691/2005 ze dne 11. 10. 2006) odhodlal

k revizi kategorického závěru, že z pohledu občanského práva je místní komunikace jen úpravou pozemku, na kterém se nachází. Nejvyšší soud nyní uzavřel, že místní komunikace může být samostatnou věcí odlišnou od pozemku, na němž se nachází, v případě, že je stavbou ve smyslu občanského práva, tj. stavbou ve smyslu § 119 občanského zákoníku, která jako samostatný předmět vlastnictví může být předmětem občanskoprávních vztahů. Ve stejném rozsudku ovšem Nejvyšší soud zákon č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích výslovně vykládá tak, že tento zákon nerozlišuje (na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací) mezi vlastnictvím pozemku a vlastnictvím účelové komunikace, a tím „drží“ dřívější závěr, že účelová komunikace je vždy součástí pozemku, na kterém se nachází.

Účelová komunikace je definována zákonem č. 13/1997 o pozemních komunikacích jako pozemní komunikace, která buďto slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby

jejich vlastníků, pro spojení těchto nemovitostí s ostatními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků a nebo se jedná o pozemní komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele tohoto uzavřeného prostoru nebo objektu. Způsobem provedení může být mezi účelovými komunikacemi veliký rozdíl, a to proto, že rozhodujícím pro zařazení určité cesty mezi účelové komunikace je pouze její „účel“. Proto se v praxi stává, že účelová komunikace vypadá stavebně-technicky na první pohled stejně jako komunikace místní. V této souvislosti se mi nejvíce přišlo štastné, že výsledek stavební činnosti, který má obdobný nebo stejný způsob provedení, může být v jedné situaci samostatnou věcí, stavbou, a v druhé situaci jen úpravou a zpracováním pozemku.

MARKÉTA JANÁČKOVÁ
WEINHOLD LEGAL

Aktuální legislativní vývoj v oblasti veřejných zakázek

VYDÁNÍM NOVÝCH SMĚRNIC EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ, KTERÉ UPRAVUJÍ ZADÁVÁNÍ VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK, (TZV. LEGISLATIVNÍ BALÍČEK „VEŘEJNÉ ZAKÁZKY“ – SMĚRNICE 2004/17/ES A 2004/18/ES) A NAVAZUJÍCÍM PŘIJETÍM NOVE VNITROSTÁTNÍ PRÁVNÍ ÚPRAVY (ZÁKON Č. 137/2006 SB., O VEŘEJNÝCH ZAKÁZKÁCH, A ZÁKON Č. 139/2006 SB., O KONCESNÍCH SMLOUVÁCH A KONCESNÍM ŘÍZENÍ (KONCESNÍ ZÁKON)) BYLO ÚSPĚŠNĚ ZAVRŠENO NĚKOLIKALETÉ LEGISLATIVNÍ ÚSILÍ S CÍLEM PŘIJMOUT MODERNÍ A FLEXIBILNĚJŠÍ PRÁVNÍ ÚPRAVU ZADÁVÁNÍ VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK (VČETNĚ KONCESÍ A PROJEKTŮ PPP).

Nepochybně kladně lze hodnotit skutečnost, že oba výše citované zákony nebyly po dobu více než jednoho roku od jejich publikace ve Sbírce zákonů novelizovány (pro srovnání – předchozí zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, byl za dobu své krátké účinnosti novelizován osmkrát).

První novela zákona č. 137/2006 Sb. nabyla účinnosti až k 1. červnu 2007. Jedná se o zákon č. 110/2007 Sb., o některých opatřeních v soustavě ústředních orgánů státní správy, souvisejících se zrušením Ministerstva informatiky a o změně některých zákonů. Jak je zřejmé, jde pouze o technickou úpravu, kterou se převáděly kompetence Ministerstva informatiky v oblasti atestace elektronických nástrojů využívaných v zadávacích řízeních na Ministerstvo vnitra. Koncesní zákon dosud novelizován nebyl.

Výše uvedené však neznamená, že by v současnosti v oblasti veřejného zadávání neprobíhaly žádné činnosti legislativního charakteru. Cílem tohoto článku je proto poskytnout

stručný přehled aktuálního vývoje v Evropské unii a České republice.

Evropská unie

Na úrovni Evropských společenství jsou v současné době připravovány či zvažovány následující legislativní návrhy:

- novelizace přezkumných směrnic 89/665/EHS a 92/13/EHS;

- samostatná směrnice pro udělování koncesí a

- samostatná směrnice pro veřejné zakázky v oblasti obrany.

Návrh směrnice, kterou se novelizují směrnice 89/665/EHS a 92/13/EHS, které upravují problematiku opravných prostředků při zadávání veřejných zakázek, byl předložen Evropskou komisí v květnu loňského roku. V červnu 2007 s návrhem vyslovil v prvním čtení souhlas Evropský parlament. Schválení směrnice se předpokládá do konce letošního roku.

Hlavním cílem novelizace je zvýšit ochranu uchazečů o veřejné zakázky tím, že bude zavedeno povinné období tzv. pozastavení mezi rozhodnutím o přidělení veřejné zakázky

**Přejeme Vám, aby se sladké okamžiky
vánočních dnů protáhly co nejdéle
i do nadcházejícího roku!**

**Mnoho úspěchů i osobního štěstí v roce 2008
přeje Česká spořitelna.**

**ČESKÁ S
SPŮRITELNA**

Member of Erste Group

Rádi bychom Vám při příležitosti vstupu do nového roku přislíbili, že i nadále budeme usilovat o to, aby pro naše klienty z řad právnických profesí byl kontakt s naší bankou vždy důvěryhodný, vstřícný a bezstarostný. Těšíme se, že slavnostní večer u příležitosti vyhlášení ceny Právník roku 2007 bude opět milou příležitostí k osobnímu setkání světa financí a práva.

Česká spořitelna – hlavní finanční partner projektu Právník roku 2007.

vyhláší 3. ročník
prestižní celojustiční soutěže

právník roku 2007

Partneři soutěže:

Notářská komora ČR, Exekutorská komora ČR, Soudcovská unie ČR,
Unie státních zástupců ČR, Unie podnikových právníků ČR
Záštitu nad soutěží tradičně přebírá ministr spravedlnosti ČR

Stálé kategorie Právníka roku 2007

- Občanské právo (hmotné, procesní)
- Obchodní právo
- Rodinné právo (včetně opatrovnické agendy)
- Pracovní právo
- Trestní právo (hmotné, procesní)
- Právo duševního vlastnictví
- Obor občanských (lidských) práv a svobod včetně ústavního práva

Stálé kategorie se zvláštními kritérii

- Právnická síň slávy (za výjimečný celoživotní přínos právu)
- Talent roku (pro mladé začínající právníky do 33 let věku)
- Právník roku volený laickou veřejností

Zvláštní kategorie Právníka roku 2007

- Finanční a bankovní právo

Cenu sv. Yva může získat v jednotlivých kategoriích příslušník kterékoli právnické profese, pokud v oblasti svého působení dosáhne v letošním roce (výjma Právnické síně slávy – jde o ocenění za celoživotní dílo) mimořádných výsledků. Nominovat kandidáty může veškerá odborná veřejnost, veřejnost laická pak hlasuje v kategorii Právník roku volený laickou veřejností.

Nominace jsou přijímány na www.pravnikroku.cz od 1. 5. 2007 do 15. 12. 2007. Záleží jen na vás, kdo prestižní ocenění získá!

Ceny sv. Yva budou předány na slavnostním galavečeru se společenským programem 25. ledna 2008 v hotelovém komplexu BOBYCENTRUM v Brně. Bližší informace ke galavečeru budou v průběhu roku pravidelně přinášet časopisy a webové stránky organizátorů a partnerů soutěže Právník roku 2007.

Generální partner

Mercedes-Benz

Hlavní finanční partner

Hlavní mediální partneři

Významní partneři

Cestovní kancelář FISCHER

Hlavní partneři

Pojišťovna právní ochrany, a.s.

BANG & OLUFSEN

Vše Představ, Naše Budoucnost

*„Společně zakládáme
tradici, kterou si
právnícký svět
zaslouží!“*

a uzavřením smlouvy, v němž budou mít neúspěšní uchazeči možnost řízení napadnout. Nutno poznamenat, že z vnitrostátního hlediska nebude mít novelizace zásadní vliv, protože obdobná úprava byla obsažena již v zákoně č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Jediná změna tak nastane v případě jednacího řízení bez uveřejnění, kde tento princip dosud neplatil. Zadavatelé budou muset výsledkem jednacího řízení bez uveřejnění před podpisem smlouvy rovněž uveřejnit, aby se o něm ostatní dodavatelé mohli včas dozvědět a případně učinit další kroky.

V dalších dvou oblastech je situace dosud nejasná. Evropská komise vede již delší dobu konzultace s členskými státy, jejichž cílem je vyřešit otázku, zda je vhodné přijmout samostatnou právní úpravu, která by řešila udělování koncesí (případně v širší míře veřejně soukromá partnerství – PPP), a samostatnou směrnicí, která by flexibilnějším způsobem upravovala zadávání veřejných zakázek v oblasti obrany a vnitřní bezpečnosti (těch veřejných zakázek, na které se nevztahuje výjimka podle čl. 296 Smlouvy o ES).

Česká republika

Rovněž na úrovni České republiky probíhá v oblasti veřejných zakázek určitý legislativní vývoj. Vedle již výše zmíněné novely zákona č. 137/2006 Sb. provedené zákonem č. 110/2007 Sb. je v současné době připravována Ministerstvem pro místní rozvoj tzv. technická novela obou zákonů. Hlavním důvodem pro její přípravu je očekávaná změna finančních limitů pro nadlimitní veřejné zakázky a nadlimitní koncese na stavební práce, která v souladu s pravidly stanovenými v zadávacích směrnících nabude účinnosti 1. ledna 2008. Vzhledem k tomu, že finanční limity jsou stanoveny přímo v zákoně, je nutné provést jejich novelizaci. Novelou však bude navržena změna tohoto nepříliš praktického systému (nové hodnoty limitů jsou publikovány standardně pouhé dva měsíce před jejich účinností). V případě schválení tohoto návrhu by pak byly finanční limity stanovovány nařízením vlády (jak ostatně předpokládal původní vládní návrh zákona o veřejných zakázkách). Technickými novelami by měly být zároveň opraveny zřejmé nesprávnosti v obou zákonech (např. špatné odkazy), neměly by se však provádět žádné věcné změny.

Dne 23. května 2007 přijala vláda ČR usnesení č. 536 k Analýze pilotních projektů Partnerství veřejného a soukromého sektoru, kterým mimo jiné uložila Ministerstvu pro místní rozvoj provést ve spolupráci s Ministerstvem financí do 31. prosince 2007 analýzu zákona o veřejných zakázkách

a koncesního zákona s cílem navrhnout jejich úpravy, které by zajistily snazší realizaci projektů veřejně soukromých partnerství. Rozsah případné novelizace nelze předem odhadnout, můžeme se však domnívat, že se návrhy budou týkat institutu tzv. kvazikoncesí, možnosti zadávání veřejných

zakázek a koncesí projektovým společenstvem (SPV) a nelze vyloučit ani otevření otázky existence samostatného koncesního zákona.

Poněkud nejasný zůstává osud usnesení předešlé vlády č. 1199 ze dne 25. října 2006 o Strategii vlády v boji proti korupci na období let 2006 až 2011, kterým bylo uloženo Ministerstvu pro místní rozvoj zpracovat do 30. června 2008 věcný záměr nového zákona o veřejných zakázkách, kterým by mělo být zadávání veřejných zakázek významně zjednodušeno a zprůhledněno. Dílčími cíli je zpřísnění ustanovení o střetu zájmů a možnosti vyloučení určitých dodavatelů z účasti v zadávacích

řízení, a to zejména z důvodu korupčního jednání (tzv. blacklisty). Zatímco s dílčími cíli lze nepochybně souhlasit, je záměr vytvářet další právní úpravu v krátkém čase velmi diskutabilní, zejména když je daných cílů možno dosáhnout pouhou novelizací stávajícího zákona.

Z dalších, drobnějších legislativních počínů lze uvést:

- novelu zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, kterou by měla být stanovena správním orgánům povinnost opatřovat si pro účely správního řízení samostatně výpisy z evidence Rejstříku trestů prostřednictvím dálkového přístupu do evidence (má se týkat zápisu do Seznamu kvalifikovaných dodavatelů); návrh byl schválen vládou v červenci tohoto roku;
- novelu zákona o veřejných zakázkách v souvislosti se zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon); nový insolvenční zákon vyžaduje provedení formulační změny v § 23 (jeden z důvodů pro použití jednacího řízení bez uveřejnění) a v § 53 zákona o veřejných zakázkách (změna jednoho ze základních kvalifikačních předpokladů);
- sněmovní tisk č. 205/2007 – jednalo se o poslanecký návrh na vložení nového důvodu pro použití jednacího řízení bez uveřejnění z důvodu zachování jednotné výzbroje a techniky v ozbrojených silách ČR; navrhovaná novela však nebyla v souladu s právem Evropských společenství a proto byla po nesouhlasném vyjádření vlády vzata zpět. ■

MGR. DAVID DVOŘÁK
ROWAN LEGAL, SDRUŽENÍ ADVOKÁTŮ

Teoretické problémy a historické vnímání práva vlastnit majetek v zrcadle 20. století.¹

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod byla přijata 4. listopadu 1950. První „novela“ – Dodatkový protokol č. 1, kterým se zajišťuje i ochrana vlastnického práva, byl přijat již dva roky poté, dne 20. března 1952. Ochrana práva vlastnit majetek byla zvažována již při přípravě původní Úmluvy, ale členské státy Rady Evropy se nemohly shodnout na znění textu. Úmluva měla nejdříve převzít znění článku 17 Všeobecné deklarace lidských práv, schválené OSN dne 10. 12. 1948, který zní:

„1. Každý má právo vlastnit majetek jak sám, tak spolu s jinými.

2. Nikdo nesmí být svévolně zbaven svého majetku.“

Tohoto ostrého znění se státy Rady Evropy zalekly. I v západní Evropě byly myšlenky socialismu živé a úvahy o kolektivizaci a znárodnování majetku státem se zdály být legitimní. Otázka proporcionality mezi ochranou soukromého vlastnictví a možností tento majetek soukromému vlastníkovi odebrat byla vykládána tak zvanou teorií „veřejných statků“. Podle ní mohl stát vlastnictví omezit. Do jaké míry je k tomuto omezení stát oprávněn, bylo velkou právní otázkou první poloviny dvacátého století.² V právní teorii se otázka liberálního konceptu vlastnictví traduje již od doby Johna Locka.³ V již zmíněné první polovině dvacátého století se však tato teorie dostala do konfrontace s legislativní praxí, která začala tvrdit, že přerozdělování statků v zájmu veřejného blaha je nejen ospravedlnitelné, ale přímo nutné. Byl to americký plán Nového údělu presidenta D. Roosevelta, který rozhodl, že je v zájmu ekonomicky znevýhodněných stran, aby určité statky byly redistribuovány. Tato ekonomická teorie našla svoje legislativní vyjádření v řadě amerických zákonů jak na federální, tak na státní úrovni. Tyto zákony ovšem narazily na mimořádně tuhý odpor amerických soudů, obhajujících právě liberalistickou koncepci vlastnictví jako výrazu filosofie laissez-faire.⁴ Vlastnictví majetku bylo totiž soudci původního Nejvyššího soudu USA ztotožněno s uchováním politických svobod.⁵ Tento tuhý odpor Nejvyššího soudu USA byl zlomen až tím, že se prezidentovi podařilo zvýšit zákonem stanovený počet soudců Nejvyššího soudu a takto získaná místa „politicky ošetřit“.

Spojené státy americké byly založeny na myšlence soukromého vlastnictví a na jeho absolutní ochraně. Zakladatelé USA vycházeli z toho, že je to právě vlastnictví, co umožňuje jednotlivcům a organizacím vykonávat jejich další práva a využívat svobodu, kterou majetek nabízí.⁶ Již zmíněný Nový úděl

přinesl nesmírné množství restrikcí, různých „povolovacích režimů“, jejichž efektem bylo, že vlastníci mohli začít užívat svůj majetek, jen pokud jim to bylo povoleno vládou. Státu byla dána ohromná a často svévolná moc a bylo na vlastníčích, aby se pomocí řady nákladných procesů opětovně domohli plného užívání svých vlastnických práv. Tento proces obnovy plného vlastnictví stále není u konce. Omezení v nakládání s majetkem se týkala především majetku nemovitého. I v současné době americká vláda podporuje faktické vyvlastňování – i když za náhradu – v těch případech, kdy soukromý majetek překáží tak zvanému „veřejnému zájmu“, tedy, když má být realizován projekt, který má přinést vytvoření nových pracovních míst a tím i nové daňové příjmy.

S dědictvím amerického Nového údělu se musela vyrovnat i poválečná Evropa a dlužno říci, že ve formě judikatury Evropského soudu pro lidská práva se s tímto dědictvím vyrovnává dodnes.

Právo na ochranu majetku, respektive na pokojné užívání majetku, je v Úmluvě charakterizováno naprosto jinak než jakákoliv jiná práva. U ostatních práv, jak jsou na příklad definována v čl. 3 – zákazu nelidského zacházení a práva na život, je zřejmé, že každý má garantováno alespoň minimum těchto práv. Právo pokojně užívat majetek negarantuje žádné osobě, že je oprávněna vůbec něco vlastnit nebo že musí vlastnit alespoň něco: je jí zaručováno, že pokud něco vlastní, tak je jejímu vlastnictví přiznána alespoň jistá minimální ochrana. Vlastnické právo, jak je zakotveno v Úmluvě, tedy není žádným sociálním právem tak, jak to interpretují zejména levicově orientovaní právníci, kterým je myšlenka Nového údělu a dalších právních tradic, založených na zásadách státu do práv jednotlivce, blížká.

Ideje různé míry ochrany vlastnictví majetku jsou stále živé i dnes. Fundamentálním dílem je z tohoto hlediska rozdělení vlastnictví dle ochrany, která má být dle názoru autora této teorie vlastnictví udělena, do čtyř kategorií. Stalo se tak v zásadním článku H. Schemerse, který je ovšem dle názoru autorky práce značně poplatný době svého vzniku – roku 1988. H. Schemers rozdělil vlastnictví do těchto kategorií:⁷

a) Vlastnictví nutné k uspokojení soukromého života. Autor uvádí, že vláda v žádném případě není oprávněna zasahovat do soukromého vlastnictví, které každá osoba potřebuje k rozvoji svého soukromého života. Co je „rozvoj soukromého života“ je ovšem relativní pojem. Zatímco v evropských končí-

nách jsou lednička a televize považovány za naprostou nezbytnost, v některých afrických zemích se takovéto vybavení může jevit jako luxus a takovému vlastnictví může být ochrana přiznána či odejmuta.

b) Výdělek a úspory pocházející z práce. Lidé, kteří omezují svoji současnou spotřebu pro zajištění stáří a pro svou budoucí spotřebu, nemají být státem za svoje odpovědné jednání penalizováni. Tato část jejich vlastnictví má rovněž požívat absolutní ochrany.

c) Dědictví je lidským právem testátora nakládat svým majetkem dle jeho přání. Zde dle autora studie neexistuje důvod, proč by právo dědiců na dědictví mělo být základním lidským právem. Dědictví bývá obvykle tak zdaněno, že můžeme mluvit o jeho částečné nacionalizaci. Toto jednání vlády je dle autora plně legitimní právě proto, že se nejedná o základní lidské právo.

d) Příjem a úspory pocházející z kapitálu, takže nejsou přímo spojeny s prací. Takovémuto majetku může být ochrana vlastnictví odepřena.

Jak je vidět, ještě v druhé polovině osmdesátých let 20. století je v Evropě plně konformní výklad vlastnických práv v tom smyslu, že majetek pocházející z jiných zdrojů než pokud možno z fyzické práce je zavrženíhodný. V tomto směru bylo velmi zajímavé zhodnotit, jaký posun do vnímání vlastnictví a jeho ochrany přinesly zejména informační technologie začátku 21. století, u nichž se o „vlastnictví“ ve smyslu vlastnictví fyzické věci dá hovořit jen velmi zřídka. Zdá se, že na posun vnímání, co je a co není vlastnictví a které vlastnictví je a které není hodno ochrany, zareagoval i Evropský soud pro lidská práva. O tom svědčí například i jeho judikatura ve směru problematiky vlastnictví nemovitostí a vyváženosti vlastnických práv vlastníků domů a nájemníků.

I v této judikatuře se však pochyby ohledně toho, zda právo vlastnit majetek je lidským právem, objevují. V případě Marie Hutten – Czapské proti Polské republice připojil pouze jediný soudce svoje nesouhlasné stanovisko k hodnocení případu Velkým senátem Soudu. Velký Senát dovodil, že každý vlastník má právo na to, aby mu z majetku plynul přiměřený zisk. Svoje stanovisko odůvodnil soudce s minoritním názorem V.Zagrebelky takto:

„.....Na otázku, zda z „pokojného užívání svého majetku“ vyplývá „nárok na dosahování zisku ze svého majetku“, je nutno odpovědět negativně. Není zde prostor pro řešení „společenské funkce vlastnictví“, ačkoli ustanovení v tomto smyslu je

nedílnou součástí mnoha moderních ústav. Stačí konstatovat, že čistý zisk vlastníka – jinými slovy, příjem získaný nikoli za jím poskytnuté služby – je pro nájemce nevyhnutelně platba, za kterou neobdrží žádnou protihodnotu. Jak může tedy být pronajímatelovým lidským právem?“

S tímto názorem soudce lze obsáhle diskutovat, zejména s ohledem na jeho tvrzení, že nájemce neobdrží žádné protiplnění za to, že platí nájemné. Užívání cizího majetku a omezení vlastního vlastnického práva ve prospěch nájemce (neboť ten vlastník, který svůj majetek pronajme, jej již nemůže užívat sám) je dle názoru autorky klasickým protiplněním. Ke generování zisku z vlastněného majetku třeba říci, že pokud by mělo dojít k popření této úlohy majetku, došlo by k popření úlohy majetku jako takového.

Jestliže se podíváme na dnešní spory o ochranu majetku a o oprávnění státu inherovat do vlastnického práva tak, tomu je na příklad ve sporu majitelů domů a nájemníků, je zřejmé, že se jedná o zásadní ideologický rozpor, který je posledním dozvukem velkých sociálních reforem a z toho vyplývajících pokusů o reformy právní. I když zdaleka ne všechny sociální reformy je možno považovat za neúspěšné, zásahy do vlastnického práva přinesly ve 20. století tristní následky – ekonomie, založené na znárodnění a dalších restrikcích, skončily ekonomickým fiaskem provázeným často vzestupem totalitního režimu. Z tohoto úhlu pohledu je potřeba pohlížet i na současné spory ohledně míry regulace vlastnického práva a u vědomí historické zkušenosti je třeba je pojmenovat skutečnými jmény: regulace, a to zejména regulace smluvních vztahů, je krokem do minulosti. Odklon od regulace vlastnictví – ovšem při přísném zachování všech atributů právního státu – je krokem do budoucna. I toto může být poučením z nedávno silně medializované tak zvané „Křišťálové noci“, při níž došlo k masovým vraždám Židů v nacistickém Německu. Média svorně zapoměla na to, že skutečným důvodem masových vražd nebyly uměle implantované rasové předsudky, ale především fakt, že ani předchozí rozsáhlé „židovské daně“ nebyly schopny udržet krachující ekonomiku Velkoněmecké říše nad vodou, takže bylo nutno přistoupit k úplnému fyzickému vyhlazení vlastníků tak, aby skutečná nacionalizace, rozuměj přesun vlastnického práva ze soukromých rukou do státních rukou, byla dokončena. ■

JUDR. KLÁRA VESELÁ SAMKOVÁ
ADVOKÁTKA
KLARA.VESEL@LAWYERS.CZ

Poznámky

1) Článek vychází z disertační práce autorky, obhajované na katedře Právní teorie PF MU Brno, na téma „Obhajoba lidských práv“, v akademickém roce 2007/2008.

2) Tuto otázku masivně zpracoval a rozvinul ve svou teorii práva vlastnit majetek jako nezadatelného lidského práva Henry David Thoreau (1817 – 1860). Aplikací teorie přirozených práv člověka dospěl k názoru, že vláda nemá žádnou vyšší autoritu nad životem a majetkem lidí. In: Šíma, J. – editor, Právo a obrana jako zboží na trhu, Liberální institut, Praha 1999, str. 34 a násl., a zde citova-

né dílo Thoreau, H.D., On the duty of Civil Disobedience.

3) Locke, J. Second treatise on Government, 1968, in: Rook., D. Property Law and Human Rights, Blackstone Press, London 2001, str. 3.

4) Rook., D. Property Law and Human Rights, Blackstone Press, London 2001, str. 3.

5) Ely, J.W., The Guardian of Every Other Rights. A Constitutional History of Property Rights, New York, Oxford University Press, 1998, str. 17

6) Eagle, J.S. – Zrození hnutí za vlastnická práva – viz:

http://www.cato.org/pub_display.php?pub_id=5245 (www.cato.org. – publications – policy studies – policy analysis – no 558), navštíveno 20. 8. 2007

7) Schemers, H. „The international protection or the right of property in Manchester, F. and Petzold, H. (eds), „Protecting Human Rights: The European dimension, Köln, Varle Heymanns Verlag KG, 1988, p. 565 – 580, převzato z Rokos, D. Property law and Human Rights, Blackstone’s Human Rights Series, Blackstone Press, London 2001, str. 7 a násl.

Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

Plný text judikátu naleznete na www.epravo.cz/judikatura/ číslo (číslo každého judikátu je uvedeno u jeho nadpisu)

50967 Vyloučení přednostního práva akcionářů, aniž byla valné hromadě předložena písemná zpráva podle § 204a odst. 5 obch. zák.

Při posuzování splnění podmínek vyloučení přednostního práva musí soud zkoumat, nakolik je vyloučení přednostního práva způsobitelné tvrzený důležitý zájem společnosti naplnit a nakolik je pro naplnění tohoto zájmu nezbytné, nebude-li navrhované opatření schváleno. Kromě existence důležitého zájmu společnosti a nezbytnosti zásahu do práva akcionářů, aby tento zájem mohl být naplněn, je třeba, aby míra důležitosti identifikovaného důležitého zájmu společnosti nebyla zjevně nepřiměřená významu práva, do něhož má navrhované opatření zasáhnout, a intenzitě tohoto zásahu.

50966 Společnost v postavení jediného společníka

Společnost v postavení jediného společníka může rozhodnout o prodeji obchodního podílu podle ustanovení § 113 odst. 5 obch. zák. přesto, že jí ustanovení § 120 odst. 2 obch. zák. (obecně) zakazuje pro případ nabytí obchodního podílu vykonávat práva společníka.

50965 Snížení výše smluvní pokuty

Při posuzování soudu, kam až (v jakém rozsahu) nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu sníží, je tento ze zákona povinen přihlídnout k hodnotě a významu zajišťované povinnosti, přičemž možnost soudu snížit smluvní pokutu není neomezená – věřitel má vždy právo na pokutu alespoň ve výši vzniklé škody.

50960 Povinnost podat jménem dlužníka návrh na prohlášení konkursu

Závěr, že osoba uvedená v § 3 odst. 2 ZKV porušila povinnost podat jménem dlužníka označeného v § 3 odst. 1 ZKV návrh na prohlášení konkursu nebo návrh na vyrovnání včas, má smysl činit jen tehdy, byl-li dlužníkův úpadek osvědčen (byť i na základě návrhu podaného některým z dlužnických věřitelů) alespoň později. Skutečnou škodou (a nikoli ušlým ziskem), jež věřitelům může vzniknout tím, že nebyl podán návrh na prohlášení konkursu, ač se tak mělo stát dle § 3 ZKV, se rozumí rozdíl mezi částkou, jíž by se věřitelům dostalo na úhradu jejich pohledávek v konkursu, kdyby návrh byl podán včas a částkou, kterou nakonec na úhradu svých pohledávek obdrželi.

50964 Převzetí díla

Ustanovení § 650 odst. 1 obč. zák. je kogentního charakteru, od jehož znění se smluvní strany nemohou pod sankcí neplatnosti odchýlit. Z hlediska § 650 obč. zák. se k účinkům převzetí díla nevyžaduje vyhotovení zápisu o jeho předání a převzetí.

50963 Převod obchodního jmění na akcionáře

Určuje-li smlouva o převodu obchodního jmění na akcionáře, že se o přezkoumání přiměřenosti výše vypořádání bude rozhodovat v rozhodčím řízení, zavazuje toto ujednání i akcionáře zrušované společnosti.

50962 Přejedání práva ze směnečného platebního rozkazu

Na majitele směnky, jenž právo k ní prokázal způsobem stanoveným v Čl. I. § 16 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. a jenž je osobou odlišnou od osoby oprávněné ze směnečného platebního rozkazu, vydaného na základě směnky, jež byla indosována, nepřechází právo z takového směnečného platebního rozkazu.

50961 Předmět nájmu

Byla-li předmětem nájmu věc hromadná, nelze dovodit, že smlouva je neplatná, jestliže nebyla stanovena výše nájmu zvlášť pro pronajímané nebytové prostory a zvlášť pro parkovací místa.

50959 Nesprávná realizace důkazního řízení

Nesprávná realizace důkazního řízení má za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulatů spravedlivého procesu v případě opomenutých důkazů, důkazů získaných nepřipustným způsobem a případech, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé resp. v případech, kdy v soudním rozhodnutí jsou učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.

50958 Neplatnost smlouvy

Vada v označení osoby, která je účastníkem smlouvy, nezpůsobuje sama o sobě neplatnost této smlouvy, pokud lze z celého obsahu právního úkonu jeho výkladem (§ 35 odst. 2 obč. zák.), popřípadě objasněním skutkových okolností, za nichž byl právní úkon učiněn, zjistit, kdo byl účastníkem smlouvy.

50957 Bezúplatný převod bytové jednotky do vlastnictví člena bytového družstva

Smlouva o bezúplatném převodu bytové jednotky ve vlastnictví bytového družstva do vlastnictví člena bytového družstva a současného nájemce převáděného bytu není neplatná jen proto, že tento člen zmeškal lhůtu k uplatnění výzvy o převod bytu do svého vlastnictví určenou ustanovením § 23 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů.

50923 Žaloba podle zákona o sdružování občanů

Proti občanskému sdružení může jeho člen podat žalobu pouze tehdy, domáhá-li se určení, že rozhodnutí některého z orgánů sdružení, proti němu již není podle stanov opravný prostředek, je či není v souladu se zákonem nebo stanovami.

50922 Vydržení

Nabyli-li někdo na základě převodní smlouvy vlastnictví k určitému řádně označenému pozemku, nemůže si při uplatňování vydržení pozemku sousedního započítat dobu, po kterou jej měl v držbě jeho právní předchůdce, jestliže již ten sousední pozemek vydržel.

50902 Účastenství

Pokud se účastník podílí v některé z forem uvedených v § 10 odst. 1 tr. zák. na trestných činech (skutcích) různých pachatelů, nelze takové jednání posoudit jako jeden pokračující trestný čin účastenství, byť by jinak byly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák.

50875 Neoprávněný zásah do osobnostních práv

Jestliže neoprávněný zásah do osobnosti byl způsoben někým, kdo byl použit právníkem osobou (nebo jinou fyzickou osobou) k realizaci činnosti této právníkové osoby (nebo jiné fyzické osoby), kdy určujícím je existence místního, časového a věcného vztahu k plnění činnosti takové osoby, pak v těchto případech občanskoprávní sankce podle § 13 o.z. postihují samotnou právníkem (nebo jinou fyzickou) osobu ve smyslu analogie § 420 odst. 2 o.z. ve spojení s § 853 o.z.

50848 Navrácení dítěte

Termínem „sociální postavení dítěte“ ve smyslu čl. 13 věty třetí Haagské úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí je třeba rozumět celkové sociální poměry dítěte v obvyklém bydlišti, do nichž by se dítě navracelo, tedy zejména to, které osoby (instituce), a jakým způsobem by zajišťovaly péči o dítě, jeho výchovu a výživu, ale též to, jaké jsou vzájemné vztahy a vazby těchto osob a dítěte, případně širší rodiny. Pouhý slib rodiče, který se domáhá navrácení dítěte, daný českému soudu, že byla přijata vhodná opatření k ochraně dítěte po jeho navrácení, nepostačuje.

50677 Dání přednosti v jízdě

Řidič, jenž dává při jízdě křižovatkou přednost vozidlům přijíždějícím po hlavní silnici, nemusí dát přednost absolutně všem vozidlům, která v libovolné vzdálenosti od křižovatky vidí, ale pouze těm, která jsou již natolik blízko, že vjetí jím řízeného vozidla do křižovatky by u řidičů jedoucích po hlavní silnici vyvolalo nebezpečí nutnosti náhlé změny směru nebo rychlosti jízdy. Pokud však řidič na hlavní silnici jede rychlostí, která výrazně překračuje maximální povolenou rychlost a řidič přijíždějící do křižovatky po vedlejší silnici nemá důvod předpokládat takové překročení, za případnou kolizi musí nést odpovědnost řidič jedoucí po hlavní silnici.

50809 Státní podnik a poskytnutí půjčky

Státní podnik nemohl platně uzavřít smlouvu o půjčce a na základě této smlouvy poskytnout půjčku veřejné obchodní společnosti.

50783 Doručování do zahraničí v trestním řízení

Doručení písemnosti v trestním řízení osobě v cizím státě poštou je možné, jen stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

50756 Bytová náhrada

Důvodem pro odepření bytové náhrady nemusí být pouze nájemní vztah k jinému bytu na dobu neurčitou, ale též opakované sjednávání nájemní smlouvy na dobu určitou.

50676 Zpronevěra a úmysl

Nikoli každou dispozicí se svěřenou cizí věcí proti příkazu osoby, která věc svěřila, lze bez dalšího považovat za neoprávněné přisvojení si takové věci ve smyslu § 248 tr. zák. O úmyslu, vedoucím ke zmaření účelu svěřeni, může svědčit např. jednání pachatele, který i přes zákaz osoby, jež mu věc svěřila, neoprávněně ji zapůjčil jiné osobě za okolností, kdy mu bylo zřejmé, že svěřenou věc nebude moci vrátit.

50657 Záměna účastníka

Je nepřipustné, aby institut záměny účastníka byl obcházen tím, že žalobce navrhne, aby do řízení přistoupil další účastník (další žalovaný nebo další žalobce) se záměrem, že posléze (po přípustění přistoupení dalšího účastníka do řízení soudem) vezme buď zpět žalobu proti původnímu žalovanému nebo vezme zpět svou žalobu s tím, že v řízení bude pokračovat jen další žalobce.

50968 Bezdůvodné obohacení a promlčení

Institut bezdůvodného obohacení sám o sobě není „smluvním typem“ ve smyslu § 261 odst. 6 obch. zák.

50628 Vzdání se práv do budoucna

Neplatnost vzdání se budoucích práv na základě dohody podle ust. § 574 odst. 2 o. z. může nastat jen ohledně těch práv (budoucích nároků), která vzniknou na základě zákona nebo smlouvy, popřípadě jiných právních skutečností, přičemž vznik těchto práv (nároků) je založen obligatorně.

50596 Vykližení nemovitosti a § 3 odst. 1 obč. zák.

Při posouzení věci z hlediska ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. je třeba přihlídnout jak k okolnostem na straně toho, kdo se vykližení domáhá, tak také k okolnostem na straně toho, jemuž je povinnost k vykližení ukládána. Rozhodnými okolnostmi na straně toho, kdo se vykližení domáhá, jsou ty, které mohou ovlivnit odpověď na otázku, zda lze po něm jako žalobci spravedlivě požadovat, aby mu byla ochrana jeho práva (práva domáhat se vykližení nemovitosti) odepřena, resp. v daném případě odložena tím, že vykližovací povinnost

bude podmíněna zajištěním bytové náhrady. Není-li právní posouzení důvodnosti aplikace § 3 odst. 1 obč. zák. podloženo úvahou zabývající se všemi výše uvedenými okolnostmi, jde o posouzení neúplné a tedy nesprávné.

50559 Přizpůsobení rychlosti jízdy

Řidič musí přizpůsobit rychlost jízdy všem okolnostem, jež lze objektivně předpokládat a očekávat, avšak nelze po něm požadovat, aby při jízdě zohlednil i faktory nepředvídatelné.

50533 Poškozování věřitele

Předpokladem trestní odpovědnosti za trestný čin poškozování věřitele podle 256 odst. 1 písm. d) tr. zák. je takové jednání pachatele (tj. obviněného), kterým dochází k maření možnosti soudu zjistit skutečnou hodnotu dlužníkovu majetku. Není podstatné, zda pachatel trestného činu kvalifikovaného podle § 256 odst. 1 písm. d) tr. zák. svým jednáním skutečně či zdánlivě zmenšuje hodnotu dlužníkovu majetku, to pochopitelně za situace, kdy obviněný měl majetek použitelný k alespoň částečnému uspokojení jeho věřitele.

50509 Pokračování v trestném činu

Čím delší je celková doba páchaní pokračující trestné činnosti, čím větší je počet dílčích útoků během ní spáchaných, čím vyšší je způsobená škoda na cizím majetku a čím vyšší je obohacení pachatele, tím delší může být i doba mezi jednotlivými dílčími útoky.

50296 Doplátek ke mzdě podle zákona o mzdě

Skutečnost, že doplatek ke mzdě poskytuje zaměstnavatel, k němuž zaměstnanec přešel za podmínek stanovených v ustanovení § 8 odst. 2 zák. o mzdě, nepředstavuje „technické usnadnění výplaty doplatku, kterou provádí nový zaměstnavatel, jemuž doplatek uhradí odpovědný zaměstnavatel“; mzdový doplatek do výše průměrného výdělku je – stejně jako jiné doplatky a příplatky – součástí mzdy, která zaměstnanci přísluší od zaměstnavatele za vykonanou práci.

50295 Věcné břemeno

Soud nemůže bez dalšího zamítnout žalobu vlastníka stavby o zřízení věcného břemene práva cesty po přilehlém pozemku k této stavbě jen proto, že navrhovaný rozsah břemene se mu jeví nepřiměřený.

50294 Příčinný vztah mezi jednáním a následkem

Za porušení důležité povinnosti ve smyslu § 224 odst. 2 tr. zák. není možno mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, např. tím, že má za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví. Aby bylo možné uznat, že jde o porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona, musí soud zjistit, že mezi porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost.

50293 Porušení pracovní kázně

Při hodnocení stupně intenzity porušení pracovní kázně soud není vázán tím, jak zaměstnavatel ve svém pracovním řádu (nebo jiném interním předpise) hodnotí určité jednání zaměstnance.

50292 Parcela a pozemek

Vymezení parcely je jen evidenční záležitostí a nemůže nic měnit na vlastnickém právu k pozemku; proto také soud nemůže určovat, jaká je ve skutečnosti výměra parcely, neboť stanovení výměry parcely je jen věcí katastrálního úřadu, který parcely eviduje.

50291 Oprávněný držitel

Při posuzování omluvitelnosti omylu držitele se vychází z objektivních hledisek; nezkušenost držitele, resp. nižší úroveň vzdělání, kterého dosáhl, nejsou významné.

50290 Obohacení se a trestný čin podvodu

Pojem obohacení ve smyslu § 250 tr.zák. nelze zaměňovat se způsobením škody.

50289 Lehkomyslné jednání zaměstnance

Lehkomyslné jednání zaměstnance je podle ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce (č. 65/1965 Sb.) samostatným důvodem pouze pro částečné zproštění se odpovědnosti. Jedná se o případy, kdy způsob jednání zaměstnance při určitém pracovním úkonu neupravuje žádný bezpečnostní předpis, pravidlo nebo pokyn, kdy se však zaměstnavatel může zprostit částečně odpovědnosti, prokáže-li, že jednání zaměstnance lze charakterizovat jako nebezpečné riskování nebo hazardérství, kdy si zaměstnanec vzhledem ke konkrétní časové i místní situaci na pracovišti počíná způsobem, při němž vědomě podstupuje riziko hrozícího nebezpečí újmy na zdraví. Na rozdíl od běžné neopatrnosti a jednání vyplývajícího z rizika práce, o kterých zákon stanoví výslovně, že je za lehkomyslné jednání nelze považovat, se pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 191 odst. 2 písm. c) zák. práce vyžaduje tzv. kvalifikovaná lehkomyslnost (zaměstnanec věděl anebo vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem musel vědět, že si svým jednáním může přivodit úraz nebo nemoc z povolání). Přitom další podmínkou, která musí být splněna současně (i když by jednání zaměstnance bylo možno kvalifikovat jako riskantní nebo hazardní), je, aby šlo o způsob činnosti, který je v rozporu s obvyklým způsobem chování zaměstnanců, kdy tedy nejde o činnost, kterou zaměstnavatel trpí nebo toleruje.

50144 Promlčení práva na náhradu škody podle zákoníku práce

Při zkoumání, kdy se poškozený dověděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, je třeba vycházet z prokázané vědomosti poškozeného; nemusí však jít o zjištění (rozumí se jistotu v běžném slova smyslu), nýbrž postačuje, aby skutkové okol-

nosti, kterými zaměstnanec disponuje, byly způsobily takový závěr o možném vzniku škody a možné odpovědnosti zaměstnavatele učinit.

50168 Výklad obsahu právního úkonu

Obsah právního úkonu lze vykládat podle vůle toho, kdo ho učinil, jen za předpokladu, že tvrzená vůle není v rozporu s jazykovým projevem učiněným v písemné formě.

50167 Trest zákazu pobytu

Pobyt lze zakázat jen v místě nebo obvodu, kde byl trestný čin spáchán. Místo pobytu může být určeno i širěji, musí však jít o územně souvislou část republiky. Trest zákazu pobytu se nemůže vztahovat na místo, kde má pachatel trvalý pobyt, pokud zde pachatel není přihlášen jen čistě formálně.

50166 Společník společnosti s ručením omezeným

Společníkem společnosti s ručením omezeným se osoba, která podle § 143 odst. 2 a 3 učiní se souhlasem valné hromady písemné prohlášení, ve kterém přejímá závazek k novým vkladům a přistupuje ke společenské smlouvě, stává ke dni zápisu nové výše základního kapitálu společnosti do obchodního rejstříku.

50165 Rozsudek a stav v době jeho vyhlášení

Pro soud je sice ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. rozhodující stav v době jeho vyhlášení, toto ustanovení se ovšem vztahuje k otázkám skutkovým, neplatí pro použití hmotného práva.

50164 Rozpuštění sdružení

Ustanovení § 841 obč. zák. zakládá nároky účastníků rozpuštěného sdružení na vypořádání, nikoli jejich povinnost vypořádat všechny věci v podílovém spoluvlastnictví, které i při zániku sdružení trvá dál, neboť zánik podílového spoluvlastnictví se zánikem sdružení nespojuje.

49901 Uložení pořádkové pokuty

Je nepřipustné, aby orgány činné v trestním řízení po někom požadovaly pod jakoukoliv sankcí předložení důkazu, jehož může být použito proti němu samému k usvědčení ze spáchání trestného činu.

50118 Odstoupení od smlouvy a smluvní pokuta

Odstoupením od smlouvy dochází k zániku povinnosti plnit původní závazek zajištěný smluvní pokutou, nikoli však vždy i k zániku povinnosti plnit smluvní pokutu jako důsledek neplnění původního závazku.

49966 Dispozice s majetkem ve společném jmění manželů

Společné jmění manželů není spoluvlastnictvím podílovým, kde každý ze spoluvlastníků vlastní byt ideální podíl

z celku, ale každý z manželů je vlastníkem celé věci a současně je omezen stejným vlastnickým právem druhého manžela. Rozhodnutím soudu nelze nahrazovat dispoziční oprávnění se společným majetkem, tedy např. souhlas jednoho z manželů s převodem věci, neboť takovou povinnost občanský zákoník žádnému z manželů neukládá.

50025 Zástavní právo

Zástavní právo má akcesorickou povahu, kterou je třeba chápat jen ve vztahu k zajištěné pohledávce, nikoliv k osobě dlužníka. Nezaniká-li smrtí dlužníka povinnost plnit (s výjimkou případu uvedeného v ustanovení § 579 odst. 1 obč. zák.), nezaniká ani zajištění pohledávky věřitele dlužníka včetně zástavního práva.

50024 Výklad projevu vůle

Pomocí výkladu projevu vůle nelze „nahrazovat“ nebo „doplňovat“ vůli, kterou jednající účastníci v rozhodné době neměli, nebo kterou sice měli, ale kterou neprojevili.

50023 Skutkové zjištění, mající oporu v provedeném dokazování

Prohlášení zaměstnance, kterým uznává odpovědnost, ješť není důkazem, že porušil své právní povinnosti a jaký skutkový děj k tomu vedl.

50022 Propadná zástava

Protiprávní je nejen sjednání samotné tzv. propadné zástavy, ale každá smlouva, která zástavnímu věřiteli umožňuje, aby se zástavou nakládal jako s vlastní a aby zástavu za účelem uspokojení zajištěné pohledávky prodal nebo jinak zpeněžil.

49992 Neplnění povinné výživy

Úmyslným vyhýbáním se zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiné se rozumí jednání pachatele, který nejenže svoji povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného neplní, ale úmyslně podniká též kroky k tomu, aby se této povinnosti zbavil nebo aby zmařil či podstatně ztížil anebo oddálil vymáhání nároku na výživném.

49902 Výslech znalce

Soudy volají znalce k jednání zpravidla jen tam, kde vznikají pochybnosti o správnosti nebo úplnosti posudku. Soudy neprovádějí výslech znalce ve věcech, v nichž znalec nemůže danou problematiku svou výpovědí objasnit více, než se to stalo v písemném posudku.

49873 Trestný čin zvýhodňování věřitele

Trestný čin zvýhodňování věřitele spáchá ten, kdo jako dlužník, který není schopen plnit své splatné závazky, zmaří, byť i jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného věřitele. Oproti trestnému činu poškozování věřitele podle § 256 tr. zák. se u trestného činu zvýhodňování věřite-

le podle § 256a tr. zák. celkový stav majetku pachatele použitelného k uspokojení věřitelů nemění ani reálně ani fiktivně, ale majetek dlužníka je použit k uspokojení věřitelů nerovnoměrně. Pachatel tohoto trestného činu uspokojuje zvýhodněného věřitele ze svého majetku.

49856 Přípustnost trestního stíhání

Přednost zájmu na stabilitě a nezměnitelnosti rozhodnutí v případě rozhodování o stížnosti pro porušení zákona nelze dát v případech, když napadeným rozhodnutím byla zasažena ústavně garantovaná práva.

49834 Prostředek, jímž lze dosáhnout zvýšení intenzity útoku

Ovládá-li útočník určitý bojový sport či tzv. bojové umění na úrovni, aby je mohl uplatnit v praxi, pak lze jejich použití pachatelem vůči napadenému považovat za prostředek, jímž lze dosáhnout zvýšení intenzity útoku a tedy i závažnosti způsobeného následku.

49810 Projev vůle

Chybějící projev vůle nemůže být nahrazen pohnutkou jednajících účastníků ani v případě, kdyby to podle úsudku vnějšího pozorovatele odpovídalo pravidlům slušnosti a občanského soužití, neboť na základě pravidel ekvity lze za určitých podmínek odmítnout ochranu výkonu práva, nelze však právo nově konstituovat.

49785 Posudek zpracovaný znaleckým ústavem

Je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, což je třeba náležitě v usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření konkretizovat, je nutné požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, přibere se znalec jiný. Ve výjimečných zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, může policejní orgán nebo státní zástupce a v řízení před soudem předseda senátu přibrat státní orgán, vědecký ústav, vysokou školu nebo instituci specializovanou na znaleckou činnost k podání znaleckého posudku nebo přezkoumání posudku podaného znalcem.

49615 Neoprávněné nakládání s osobními údaji

Trestný čin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 178 odst. 2 tr. zák., nevykazuje charakteristické rysy trvajících trestného činu. Jde o poruchový delikt, pro nějž je příznačné způsobení protiprávního stavu, nikoliv jeho udržování.

49737 Organizační řád zaměstnavatele

Za organizační řád zaměstnavatele je třeba považovat nejen to, co je jako „organizační řád“ formálně označeno, nýbrž – z hlediska obsahového – vše, co upravuje organizační strukturu zaměstnavatele a lze z něj dovodit právní postavení jednotlivých zaměstnanců ve vztazích nadřízenosti a podřízenosti.

49715 Nevyjádření subjektivní stránky trestného činu

Vyazuje-li rozsudek soudu vady, spočívající v nevyjádření subjektivní stránky trestného činu, a vychází-li z neúplných důkazů a tím i ze skutkového stavu, který nelze považovat za odpovídající požadavkům ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a následný přezkumný postup odvolacího soudu lze označit za rozporný s ustanovením § 254 odst. 1 tr. ř., jedná se tak ze strany odvolacího soudu o porušení zákona v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení předcházejícím o porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 120 odst. 3 tr. ř.

49703 Hodnocení důkazů

Hodnocení důkazů je prvořadým právem soudu nalézacího a soudy vyšších stupňů do tohoto mohou vstupovat pouze za zákonem daných vymezených podmínek. Toto právo nalézacího soudu je zároveň spojeno s povinností rádně a přesvědčivě své hodnocení též popsat a zdůvodnit tak, aby nevzbuzovalo pochybnosti.

49656 Zánik pojištění

Od částečného zaplacení pojistného, které znamená nezaplacení pojistného, je třeba odlišovat placení pojistného ve splátkách. Jestliže je dohodnuto placení běžného pojistného za určité období, či jednorázové pojistné ve splátkách, je současně nezbytné, aby bylo dohodnuto, jaký důsledek v takovém případě bude mít nezaplacení jedné či více splátek (zda se např. ve smyslu § 565 o. z. stane splatnou celá pohledávka) a zejména jaký vliv by měla tato skutečnost na zánik pojištění pro neplacení pojistného ve smyslu ustanovení § 801 o. z. ve znění do 31. 12. 2004

49638 Výkon práva v rozporu s dobrými mravy

Jestliže žalobce nejprve své právo uplatní, následně z důvodů, jež neuvedl (ani nebyly blíže objasněny), vezme žalobu zpět, a poté stejné právo znovu uplatní, nelze v tomto jeho jednání spatřovat výkon práva, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu.

49596 Nařízení exekuce

Okolnosti významné pro závěr, že je podkladové rozhodnutí vykonatelné (případně, že nikoliv), zjišťuje soud i v případě, že je opatřeno doložkou vykonatelnosti, je-li její správnost účastníkem zpochybněna.

49536 Úmysl splnit dluh

Je-li dlužníku známo, že účet, na který plní svůj dluh vůči třetí osobě, je již postižen exekucí ve prospěch jeho vlastní pohledávky za majitelem účtu a že tedy plnění, které na účet skládá, bude z účtu postupem peněžního ústavu podle § 307 odst. 3 o.s.ř. okamžitě odepsáno na úhradu jeho pohledávky, nelze o jeho skutečném úmyslu, splnit dluh, hovořit; nadto

se může jednat o dlužníkovu snahu docílit neoprávněně faktického započtení jeho pohledávky vůči majiteli účtu proti pohledávce třetí osoby vůči dlužníku.

49759 Podjatost

K řádnému posouzení otázky podjatosti je nezbytné vždy přihlížet k rozdílům v procesním postavení jednotlivých osob, na něž by podjatost mohla dopadat.

49584 Maření úkolu veřejného činitele – povolení nezajišťovat celní dluh

Má-li být z hlediska právního posouzení, zda jde o trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák., posouzen skutek spočívající v tom, že obviněný nekonal správní řízení o odnětí povolení nezajišťovat celní dluh a nevydal rozhodnutí o odnětí tohoto povolení, je pro toto posouzení významné zjištění, od kdy obviněný disponoval takovými informacemi, z nichž se dalo usuzovat, že předmětný subjekt nesplňuje podmínky, aby nadále toto povolení měl. Povolení nezajišťovat celní dluh nelze považovat za způsob zajištění celního dluhu. Zaplacení dlužného cla není podmínkou propuštění zboží do volného oběhu, ale jednou ze složek obsahu tohoto celního režimu.

49559 Vydědění a zájem, projevovaný potomkem

Zájem, který by potomek měl o zůstavitele projevovat, je třeba posuzovat s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu; je-li skutečnost, že potomek trvale neprojevuje o zůstavitele opravdový zájem, důsledkem toho, že zůstavitel neprojevuje zájem o potomka, nelze bez dalšího dovodit, že by neprojevení tohoto zájmu potomkem mohlo být důvodem k jeho vydědění. Skutečnosti odůvodňující závěr, že potomek o zůstavitele trvale neprojevuje opravdový zájem, který by jako potomek projevovat měl, mohou spočívat jak v pasivitě (nezájmu) potomka ve vztahu k zůstaviteli, tak také v chování, kterým potomek sice o zůstavitele zájem projevuje, ovšem způsobem neodpovídajícím řádnému chování potomka k rodiči (prarodiči atd.), tj. například způsobem trvale překračujícím zásady společenské slušnosti. ■

The image shows a screenshot of the epravo.cz website. At the top, there is a navigation menu with links like 'Aktuality', 'Právní komentáře', 'Právní poradna online', 'Právní slovník', 'Právní otázky', 'Právní fórum', 'Právní slovník', 'Právní otázky', 'Právní fórum'. Below the menu, there is a search bar and a list of articles. One article is titled 'Výkon práva v rozporu s dobrými mravy' and is dated 15. 12. 2011. The article text is partially visible, mentioning 'Okolnosti významné pro závěr, že je podkladové rozhodnutí vykonatelné...'. Below the article list, there is a search form with fields for 'Výkon práva v rozporu s dobrými mravy' and 'Výkon práva v rozporu s dobrými mravy'. The search form also includes a 'Hledat' button and a 'Výkon práva v rozporu s dobrými mravy' button. At the bottom of the page, there is a footer with the text 'www.epravo.cz' and '99'.

Anotace knihy

Rovnost v odměňování žen a mužů

To, že ženy vydělávají méně než muži, je všeobecně známý fakt. Podle statistik dosáhla v České republice v roce 2005 průměrná výše měsíčního výdělku žen jen tří čtvrtin výdělku mužů. Tento rozdíl lze jen zčásti vysvětlit produktivními charakteristikami zaměstnankyň, charakteristikami zaměstnavatelů či segregací trhu práce. Velkou část rozdílu v odměňování mezi ženami a muži lze připsat diskriminaci v zacházení či odměňování z důvodu pohlaví.

Publikace předkládá právní analýzu institutu rovného odměňování tak, jak ji koncipuje český právní řád a právo Evropské unie, zejména judikatura Evropského soudního dvora. Snaží se přitom poskytnout návod pro poškozenou zaměstnankyni, jak postupovat v případě podezření na diskriminaci v odměňování a současně upozornit zaměstnavatele na vhodné kroky k prevenci dis-

kriminace. V případě, kdy se zdá být vhodnou jiná právní úprava, jsou činěna doporučení de lege ferenda.

Vzhledem k aktuálnosti tématu, jehož zpracování na našem trhu zatím nemá obdoby, byla publikace knihy podpořena prostředky Evropské unie, Open Society Fund a Poradny pro občanství/občanská a lidská práva. Předmluvou knihu opatřil také český eurokomisař zodpovědný za zaměstnanost, sociální věci a rovné příležitosti, Vladimír Špidla, jenž v knize uvádí: „Rovnost žen a mužů a nediskriminace jsou základními zásadami Evropské unie. Přesto v roce 2005 byly v Evropské unii rozdíly v odměňování žen a mužů stále odhadovány průměrně na 15 % a až na 25 % v soukromém sektoru. Zatímco míra zaměstnanosti žen nepřetržitě stoupá, za posledních deset let bylo zaznamenáno pouze velmi slabé zlepšení v rozdílu odměňování. Jak je možné, že tento rozdíl přetrvává, ačkoliv ženy představují 59 % vysokoškolských absolventů? Jak je možné, že rozdíl stoupá s věkem a postupující kariérou? Je normální, aby ženy, které byly na mateřské dovolené, nesly s sebou dopady na kariéru a plat ještě za 20 let anebo až do důchodu? Přetrvávání rozdílu v odměňování žen a mužů ukazuje, že ženy jsou i nadále vystavovány přímé a nepřímé diskriminaci na trhu práce. To považuji v současné moderní společnosti za nepřijatelné nejen z hlediska lidsko-právního, ale i z hlediska plnohodnotného využití lidského kapitálu, zejména s ohledem na demografické změny a očekávané snížení aktivní populace.

Pro Evropskou komisi, a pro mě osobně jako Evropského komisaře zodpovědného za rovné postavení žen a mužů, je odstranění rozdílu v odměňování žen a mužů politickou prioritou. Proto jsem v červenci tohoto roku předložil zvláštní sdělení, které analyzuje příčiny tohoto rozdílu a navrhuje opatření na jeho snížení. Rozdíl v odměňování je také nedílnou součástí Plánu pro dosažení rovného postavení žen a mužů na období 2006 – 2010 a Evropské strategie pro růst a zaměstnanost, tzv. Lisabonské strategie, jejímž cílem je maximalizovat do roku 2010 ekonomickou konkurenceschopnost Evropské unie.

Ukazuje se, že rozdíl v odměňování je i nadále komplexní a často nesprávně pochopený fenomén. Proto vítám vydání této publikace, která se zabývá jednou z hlavních priorit Evropské unie v oblasti rovnosti žen a mužů a účelně přispívá k zvýšení povědomí a podněcení debaty o dané problematice v České republice.“ ■

BLIŽŠÍ INFORMACE O KNIZE NALEZNETE NA
WWW.AUDITORIUM.CZ/ROVNOST-ODMENOVANI

WEINHOLD LEGAL

Weinhold Legal, v.o.s.
Charles Square Center
Karlovo náměstí 10
120 00 Praha 2
Česká republika

Tel: +420 225 385 333
Fax: +420 225 385 444
E-mail: wl@weinholdlegal.com
www.weinholdlegal.com

Profil advokátní kanceláře

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ WEINHOLD LEGAL PŮSOBÍ V ČESKÉ REPUBLICCE OD ROKU 1996 A NA SLOVENSKU OD ROKU 1998. V SOUČASNÉ DOBĚ MÁ TÝM VÍCE NEŽ ČTYŘICETI ČESKÝCH, SLOVENSKÝCH A ZAHRA NIČNÍCH PRÁVNÍKŮ, COŽ UMOŽŇUJE ÚSPĚŠNĚ KOMBINO VAT MEZINÁRODNÍ KNOW-HOW S DETAILNÍ ZNALOŠTÍ DOMÁCÍHO PROSTŘEDÍ. WEINHOLD LEGAL MÁ KANCELÁŘE V PRAZE A V BRATISLAVĚ.

Weinhold Legal je schopna zajišťovat na vysoké úrovni právní služby pro své mezinárodní klienty ve více než 20 zahraničních jurisdikcích. Tato schopnost spolu se silným postavením kanceláře na českém trhu vedla k tomu, že mezi klienty Weinhold Legal patří nejvýznamnější tuzemské i zahraniční společnosti. Mezi klienty kanceláře se řadí **více než třetina z českých 100 nejlepších, kancelář pracovala pro dvě pětiny ze stovky největších světových korporací podle Forbes**, zastupuje nejen velké mezinárodní a české korporace, ale i český stát.

Vysoká kvalita služeb vychází z **úzké spolupráce s předními odborníky v oblasti daní, účetnictví a podnikových financí**. Historicky byla tato spolupráce, a díky ní nabytá schopnost vnímat právní problematiku v širších ekonomických souvislostech, klíčovým faktorem pro úspěch kanceláře na českém trhu. Díky tomu nabízí Weinhold Legal svým klientům komplexní řešení otázek spojených s jejich podnikáním a poskytování podpory při řízení, vyjednávání a uzavírání složitých transakcí, které vyžadují zapojení právních, daňových, účetních a finančních poradců.

Jednou z hlavních předností právní kanceláře Weinhold

Legal je schopnost **kombinovat mezinárodní a tuzemské znalosti a zkušenosti**. Na základě těchto znalostí a zkušeností, nabízí inovativní a praktická řešení pro své klienty. Kancelář Weinhold Legal je schopna zajistit poskytnutí dobře koordinovaných právních služeb i v zahraničí zejména v Belgii, Bulharsku, Číně/Hongkongu, Dánsku, Dubaji, Estonsku, Francii, Holandsku, Itálii, Indii, Litvě, Lotyšsku, Maďarsku, Německu, Polsku, Rakousku, Rumunsku, Rusku/SNS, Řecku, Singapuru, Spojených státech amerických, Španělsku, Švédsku, Švýcarsku, Turecku, Velké Británii.

Weinhold Legal poskytuje poradenské služby v širokém okruhu záležitostí tuzemským i zahraničním společnostem, které patří mezi nejúspěšnější ve svém oboru; rovněž se podílela na **nejvýznamnějších fúzích, akvizicích a rozsáhlých privatizačních projektech**, které se uskutečnily v České republice a na Slovensku.

Mezi nejdůležitější privatizační projekty, při kterých kancelář Weinhold Legal poskytla komplexní podporu, patří např. podpora vítězným nebo nejdále postoupivším účastníkům privatizace slovenské energetiky (Slovenské elektrárny – ENEL), české energetiky (ČEZ, ČEPS a regionální distribuční

společnosti – ENEL a Iberdrola), největší české vodárenské společnosti (Pražské vodovody a kanalizace – Vivendi), Unipetrolu v r. 2002, Sokolovské uhelné, Jan Becher- Karlovarské Becherovky a dalších společností. Weinhold Legal také poskytl rozsáhlé služby Ministerstvu obrany ČR, např. v souvislosti s celým procesem pořízení letounů Gripen v r.2002 i v r.2004, modernizace tanku T-72, refinancování a zajištění pozáruční podpory letounů L 159 po privatizaci Aero Vodochody, a u řady dalších projektů v resortu obrany. Kancelář rovněž zastupuje český stát (Ministerstvo financí ČR) ve třech rozhodcích řízeních zahájených zahraničními investory podle dohod o mezi-

národní ochraně investic, celkem v hodnotě v řádech miliard Kč. Další nedávne významné projekty zahrnují např. vstup indického investora do AVIA Letňany, revitalizace pražského Hlavního nádraží a dvou dalších nádraží společností Grandi Stazioni, právní služby při velmi významných projektech např. pro Českou poštu, Siemens, E.On, CME a řadu dalších. Kancelář Weinhold Legal rovněž pravidelně pracuje pro nejvýznamnější banky i úvěrované instituce při projektech financování či dluhopisových projektech v řádech miliard či stovek milionů Kč – např. pro Citibank, Commerzbank, Českou spořitelnu, ČSOB, HVB/Unicredit, Komerční banku a mnoho dalších.

Oblasti služeb Weinhold Legal

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ WEINHOLD LEGAL POSKYTUJE PORADENSKÉ SLUŽBY V ŠIROKÉ ŘADĚ OBLASTÍ. AŽ JDE O JEDNOTLIVÉ TRANSAKCE, ŘÍZENÍ KONKRÉTNÍ ZÁLEŽITOSTI NEBO POMOC PŘI IMPLEMENTACI FIREMNÍ STRATEGIE, JE SCHOPNA DODÁVAT KOMPLEXNÍ ŘEŠENÍ V NÁSLEDUJÍCÍCH OBLASTECH:

Korporátní záležitosti/Fúze a akvizice

- Akvizice/divestice
- Privatizace
- Joint ventures
- Reorganizace
- Restrukturalizace dluhu
- Private equity
- Správa a řízení společnosti
- Přeměny společnosti

Bankovníctví, pojišťovnictví a finanční služby

- Akviziční financování
- Syndikované úvěry
- Finanční služby a trhy
- Emise cenných papírů
- Financování v oblasti nemovitostí
- Restrukturalizace dluhu
- Leasing a asset backed finance
- Poradenství v oblasti dozoru a regulace
- Právní problematika pojišťovnictví

Duševní vlastnictví/ Informační technologie

- Patenty, ochranné známky a další průmyslová práva
- Ochrana doménových jmen
- Práva v oblasti vývoje softwaru a databází
- Ochrana soukromí

Pracovněprávní záležitosti

- Pracovní právo a právní poradenství v oblasti řízení lidských zdrojů
- Odměňování zaměstnanců
- Vysílání zaměstnanců
- Opční a akciové plány
- Ukončování pracovního poměru a hromadné propouštění
- Kolektivní vyjednávání

Nemovitosti

- Akvizice/dispozice s nemovitostmi

- Komerční leasing nemovitostí
- Strukturování transakcí
- Právní podpora developerských projektů
- Financování nemovitostí
- Stavební řízení

Soudní a rozhodčí řízení

- Řešení soudních sporů
- Řešení sporů cestou rozhodčího řízení
- Zprostředkování mezi spornými stranami a jmenování znalců

Hospodářská soutěž

- Kartelové právo
- Spojování soutěžitelů
- Ochrana spotřebitele
- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora a dotace
- Regulační záležitosti

Členové týmu Weinhold Legal se rovněž aktivně podílejí na **tvorbě legislativy**, a to zejména v oblasti obchodního práva a finančních služeb, a účastní se i na práci nejvýznamnějších profesních organizací působících v oblasti kapitálového trhu. Odborníci kanceláře Weinhold Legal jsou **autory četných odborných publikací** a přednášejí a pravidelně se účastní **konferencí a profesních školení**.

Právníci Weinhold Legal jsou vysoce respektováni nejen díky rozsáhlým odborným znalostem, ale i pro schopnost zohlednit ekonomické a obchodní aspekty řešených otázek. Kancelář nadále pokračuje v růstu, rozšiřuje svůj tým o další vysoce kvalifikované odborníky a je tak schopna flexibilně reagovat na požadavky svých domácích i zahraničních klientů. Weinhold Legal je jedi-

nou advokátní kanceláři působící v České republice, která disponuje oprávněním seznamovat se s utajovanými skutečnostmi na základě **bezpečnostní prověrky** Národního bezpečnostního úřadu. Tato skutečnost

svědčí o pečlivém přístupu k důvěrnosti informací a schopnosti realizovat významné projekty ve veřejném sektoru.

Reference

NĚKOLIK KOMENTÁŘŮ O SPOLEČNOSTI WEINHOLD LEGAL ZVEŘEJNĚNÝCH V ODBORNÉM PRÁVNÍM TISKU A V RENOMOVANÝCH PRÁVNÍCH PRŮVODCÍCH EVROPSKÝMI I MEZINÁRODNÍMI ADVOKÁTNÍMI KANCELÁŘEMI:

V prestižní publikaci *Book of Lists 2005* (publikována týdeníkem *Czech Business Weekly* ve spolupráci s časopisem *Profit*) advokátní kancelář Weinhold Legal zaujala první místo na seznamu mezinárodních advokátních kanceláří seřazených podle velikosti.

Doporučena v oblastech bankovníctví a finančnictví, korporálního práva, nemovitostí, řešení sporů, soutěžního práva, pracovního práva, fúzí a akvizic, outsourcingu, private equity a rizikového kapitálu. Partneři Pav Younis, Milan Polák a Daniel Weinhold doporučeni jako odborníci na právní problematiku v oblasti korporálního práva, nemovitostí, pracovního práva, bankovníctví a finančnictví.

– PLC WHICH LAWYER? –

Hodnocena jako jedna z předních advokátních kanceláří v oblasti bankovníctví, finančnictví a kapitálových trhů, korporátních a obchodních záležitostí, fúzí a akvizic, nemovitostí a výstavby, řešení sporů, technologií, médií a telekomunikací. „Weinhold Legal, v. o. s. pracuje pro řadu velmi dobře známých mezinárodních bank a klíčovou aktivitou kanceláře je poskytování poradenství při úvěrových smlouvách. Advokáti Weinhold Legal jsou chváleni za svou 'velkou orientaci na klienty'.“

– THE EUROPEAN LEGAL 500 –

„...jedna z nejdynamičtější se rozvíjejících advokátních kanceláří v této zemi.“

– ČASOPIS EUROPEAN COUNSEL –

Doporučena v oblasti korporálního práva/fúzí a akvizic, bankovníctví & financí, řešení sporů a v oblasti nemovitostí. „Klienti firmu doporučují pro její přístup orientovaný na využití jejich podnikatelských příležitostí. I nadále představuje vysoce váženého pomocníka mezinárodních firem, které potřebují poradit s domácími investicemi... Tato kancelář si zaslouží doporučení vzhledem k skvělému seznamu transakcí za poslední rok ... Firma stále posiluje své vedoucí postavení a byla úspěšně činná při dvou, pro trh zásadních transakcích, v České republice a na Slovensku.“

– CHAMBERS EUROPE –

Partneři Daniel Weinhold a Pav Younis a advokátka Věra Filkuková jsou vysoce hodnoceni v oblasti bankovníctví a finančnictví (DW, VF), v oblasti korporátních a obchodních záležitostí (DW, PY) a zastupování v soudním a rozhodčím řízení (PY, DW).

– EUROPEAN LEGAL EXPERTS –

Partner Daniel Weinhold doporučen jako odborník v oblasti bankovníctví a Weinhold Legal v oblasti bankovníctví, kapitálových trhů, insolvence a restrukturalizace, a fúzí a akvizic. „Weinhold Legal má velký tým pro fúze a akvizice, který poskytuje dobré služby a zkušenosti. Klienti říkají, že právníci tohoto týmu jsou velmi profesionální a znají mezinárodní legislativu.“

– IFLR 1000 –

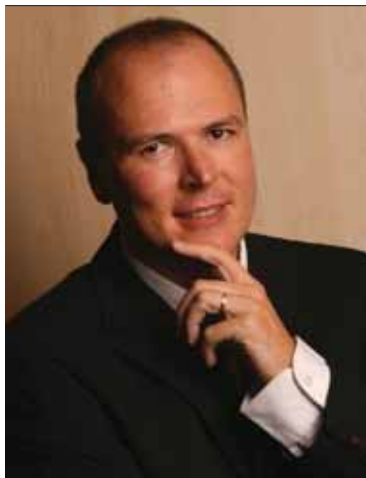
Kontakty

Weinhold Legal, v. o. s.
Charles Square Center
Karlovo náměstí 10
120 00 Praha 2
Česká republika
Tel: 420 225 385 333
Fax: 420 225 385 444
E-mail: wl@weinholdlegal.com

www.weinholdlegal.com

Weinhold Legal, v. o. s.
organizační složka Bratislava
Zochova 6 – 8
811 03 Bratislava
Slovenská republika
Tel: 421 2 3322 1100
Fax: 421 2 3322 1122
E-mail: wlsk@weinholdlegal.com

Partneři a zkušenosti advokáti právního týmu Weinhold Legal:

JUDr. Daniel Weinhold,
Ph.D.

Daniel Weinhold je vedoucím partnerem advokátní kanceláře Weinhold Legal. Má zkušenosti jak na poli tuzemského, tak i mezinárodního obchodního práva. Vedle všeobecné obchodněprávní praxe se Daniel Weinhold zaměřuje zejména na poskytování právních služeb v oblastech fúzí a akvizic, bankovníctví a finančních služeb. Daniel Weinhold má rovněž rozsáhlé zkušenosti v oblasti restrukturalizace a transformace společností a v zastupování v soudním a rozhodčím řízení především v obchodněprávních, investičních a daňových záležitostech.

Daniel Weinhold poskytoval právní služby řadě významných nadnárodních českých a slovenských finančních institucí a společností, mezi něž patří například ENEL, Vivendi/Veolia, Sociétés Générales/KB, ChevronTexaco, General Electric, Hachette, CME, Skanska, Agip, Coca-Cola, Vinci/Eurovia, News Corporation, ČS/Erste Bank a české Ministerstvo obrany a Ministerstvo financí.

Daniel Weinhold pravidelně publikuje články v českých právních časopisech. Je autorem knihy „Promlčení a prekluze v obchodních závazkových vztazích“, která byla vydána nakladatelstvím C. H. Beck, Praha, 2000 (2. vydání 2002), a kromě toho, že přednáší na různá témata obchodního práva, též pravidelně publikuje v odborném a podnikatelském tisku. Byl členem Panelu pro převzetí

Komise pro cenné papíry a podílel se na různých legislativních iniciativách v oblasti kapitálových trhů a obchodního práva. Hovoří vedle češtiny plynule anglicky.

Daniel Weinhold byl vyhlášen jako druhý v kategorii Bankovníctví i v kategorii Finančníctví v soutěži Právník roku 2005 organizované epravo.cz pod patronací České advokátní komory, rovněž doporučen PLC 2007 pro Bankovníctví a finance. Je hodnocen IFLR 1000 a www.expertguides.com jako expertní právník v oblasti bankovníctví a je hodnocen v publikaci European Legal Experts v oblasti bankovníctví&finance, obchodní právo a soudní řízení/rozhodčí řízení.

Daniel Weinhold absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze (JUDr.) a po dalším studiu získal rovněž titul Ph.D. Je advokátem zapsaným v seznamu advokátů České advokátní komory a je také členem Slovenské advokátní komory. Je držitelem bezpečnostní prověrky Národního bezpečnostního úřadu, která mu umožňuje přístup k utajovaným informacím.

Pav Younis, LLB.

Pav Younis je partnerem advokátní kanceláře Weinhold Legal, kde pracuje od roku 1998. Před příchodem do Weinhold Legal pracoval Pav Younis v Londýně a v Hongkongu a v letech 1995 – 1998 byl společníkem anglické advokátní kanceláře ze sítě Andersen Legal, Andersen Legal Garretts, kde se specializoval na zastupování jak mezinárodních, tak domácích klientů při soudních a rozhodčích řízeních v oblasti obchodního práva.

V Praze se Pav Younis specializuje na poskytování poradenských služeb v oblasti nemovitostí, fúzí a akvizic pro nadnárodní klienty z Velké Británie, USA a západní Evropy, kteří investují v České republice. Projekty, na kterých se Pav Younis podílel, zahrnují akvizice a prodej, privatizace, obchodní pronájem, rozvoj nemovitostí a otázky zajištění bank v souvislosti s úvěrováním nemovitostí.

K jeho klientům patří: Lighthouse Vltava Waterfront Towers (Nemovitosti), Red Group, Bank of Scotland (Ireland) Limited, Anglo-Irish Bank plc, McKechnie Group, Tyco International a ORCO Group.

Pav Younis je doporučen v publikaci PLC 2007 pro oblasti: nemovitostí, korporátní fúze a akvizice, a je vysoce hodnocen v publikaci European Legal

Experts v oblasti korporátních a obchodních záležitostí a zastupování v soudním a rozhodčím řízení.

Pav Younis dokončil studium práva na Bristol University v roce 1985 a od roku 1990 je anglickým kvalifikovaným advokátem. Je členem České advokátní komory, v níž získal v roce 1998 mezinárodní akreditaci.

JUDr. Thilo Hoffmann

Thilo Hoffmann je partnerem v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Specializuje se na restrukturalizace a sloučení obchodních společností, koupě společností pro německé a rakouské investory a dále pro mezinárodní společnosti v České republice a na Slovensku. Do advokátní kanceláře Weinhold Legal nastoupil v roce 2001 a nese vedoucí zodpovědnost za služby poskytované německým klientům.

Thilo Hoffmann absolvoval v roce 1991 univerzitu ve Freiburgu, obor ekonomie (Diplom-Volkswirt). V roce 1994 absolvoval v oboru právo na univerzitě v Heidelbergu. Po složení advokátských zkoušek v roce 1996 byl T. Hoffmann přijat jako advokát k soudnímu dvoru ve Stuttgartu. V roce 2000 získal hodnost JUDr. na bratislavské univerzitě a v roce 2001 mezinárodní akreditaci České advokátní komory.

Od roku 1994 pracoval Thilo Hoffmann nejprve v Evropském parlamentu jako právní poradce pro Evropský parlament. V letech 1997 až 2001 pracoval pro Delegaci Evropské komise pro střední a východní Evropu, kde byl zodpovědný za projekty v oblasti aproximace práva, soudní reformy, restrukturalizace finančního sektoru a privatizace. Spolu s odborníky ze Světové banky byl

zodpovědný za vytvoření mechanismu pro kontrolu řízení klasifikovaných úvěrů a privatizaci dvou hlavních slovenských bank.

Mezinárodní zázemí Thilo Hoffmanna spolu se zkušenostmi, které získal ve střední a východní Evropě, jsou dobrým předpokladem úspěchů při poskytování poradenských služeb v souvislosti s investičními transakcemi jak německým, tak dalším mezinárodním klientům. Mezi jeho klienty patří Siemens, Škoda Auto, Robert Bosch, Allianz, Hella, Daimler Chrysler Bank, Behr, Bayer, Gardena, E.ON, RWE Systems, EnBW, Spar and PLUS Discount a celá řada dalších mezinárodních klientů, kteří investují v České republice a na Slovensku.

Doporučen jako odborník ve vydání PLC 2007 pro Outsourcing.

Kromě rodné němčiny hovoří Thilo Hoffmann plynule anglicky a francouzsky a domluví se španělsky.

Mgr. Milan Polák

Milan Polák je partnerem v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Specializuje se na právo obchodních společností a odpovídá též za právní poradenství při soudních a rozhodčích řízeních.

Milan Polák působí v advokátní kanceláři Weinhold Legal od roku 1998. Předtím pracoval v kanceláři Hottner v Ambergu a v advokátní kanceláři Kaiser & Partner v Praze.

Milan Polák se podílel na celé řadě projektů pro přední mezinárodní a české společnosti, jako jsou např. AHI Group, Aral, Argus Capital, COLAS, Europa Möbel, Gardena, Gramofonové závody, OMV, Park Lane, Pioneer, Plzeňská energetika, Shell, Plzeňský Prazdroj, Wagon Automotive and Winslow Partners.

Doporučen jako odborník ve vydání PLC 2007 pro oblast pracovního práva.

Milan Polák vystudoval právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a má titul Mgr. Je zapsán v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou a také v listině rozhodců vedené Rozhodčím soudem při Hospodářské a Agrární komoře České republiky, kde rozhoduje spory tuzemské i mezinárodní, a to jak dle procesních pravidel místního soudu

tak i dle mezinárodně uznávaných procesních pravidel UNCITRAL a ICC. Milan Polák přispěl též do knihy „Aus- und Absonderungsrechte in der Insolvenz“ vydané v roce 1999 v Berlíně nakladatelstvím Verlag für Rechts- und Anwaltspraxis. Pravidelně publikuje v odborných právnických časopisech. Kromě češtiny hovoří německy a anglicky.

JUDr. Ing.
Ondřej Havránek

Ondřej Havránek je advokát se specializací především na fúze, akvizice a restrukturalizace společností v České republice. Zaměřuje se též na poskytování poradenských služeb německým klientům advokátní kanceláře Weinhold Legal.

Ondřej Havránek začal pracovat v advokátní kanceláři Weinhold Legal v březnu 1999 a od té doby se účastnil různých právních projektů, včetně fúzí a akvizic a všeobecného právního poradenství v oblasti práva obchodních společností (Plzeňský Prazdroj, ProLogis, Bohemia Sekt, Aral ČR, Colas, CMC, GZ Digital Media, Wagon Automotive, Select Appointments, Siemens, Unipetrol, OMV, Shell, Gardena).

Ondřej Havránek se rovněž specializuje na oblast soudního a rozhodčího řízení (zastupování ČR v mezinárodních rozhodčích řízeních o ochraně a podpoře investic, zastupování řady významných českých společností v soudních sporech s minoritními akcionáři atd.) a poskytuje rovněž právní poradenství klientům Weinhold Legal v oblasti akvizic nemovitostí.

Ondřej Havránek absolvoval v roce 1997 Vysokou školu ekonomickou v Praze a v roce 1999 Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, kde složil v roce 2002 rigorózní zkoušku a obdržel doktorský titul (JUDr.). Ondřej Havránek je advokát zapsaný v České advokátní komoře. Hovoří plynně anglicky a německy.

Mgr. Ivan Sagál

Ivan Sagál je advokátem v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Specializuje se na bankovní a finanční právo, právo nemovitostí, fúze a akvizice. Má rovněž rozsáhlé zkušenosti v oblasti práva obchodních společností, obchodního a správního práva.

Ivan Sagál působí u Weinhold Legal od roku 1996. Účastnil se řady zakázek, k nimž patřilo mimo jiné poradenství v oblasti akvizic (Holcim, Enel, ICL/Fujitsu, EnBW, SIG), bankovníctví a finančních služeb (ČSOB, ING/Nationale-Nederlanden Group, Erste Bank, Allied Irish Banks), práva nemovitostí (Lighthouse, Red Group, Bank of Scotland, Anglo-Irish Bank) a práva obchodních společností obecně (Ford, Hanson, Eurovia/Vinci Group, Schneider Electric, Vitana, IVAX, ChevronTexaco).

Ivan Sagál absolvoval právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 1996 a od roku 1999 je členem České advokátní komory. Aktivně se účastnil činnosti pracovních skupin Asociace pro kapitálové trhy a rovněž získal významné mezinárodní zkušenosti při svém působení v oddělení bankovních a finančních služeb přední skotské právní kanceláře Dundas & Wilson. Kromě rodné slovenštiny mluví Ivan Sagál plynně česky a anglicky.

Mgr. Dušan Kmoch

Dušan Kmoch je advokátem advokátní kanceláře Weinhold Legal. Před příchodem do Weinhold Legal pracoval v advokátní kanceláři Glatzová & Co. Specializuje se zejména na obchodní a společenstevní právo se zaměřením na mezinárodní transakce. Zároveň je členem týmu, který poskytuje právní poradenské služby v oblasti fúzí a akvizic.

V advokátní kanceláři Weinhold Legal pracuje od roku 1999 a v témže roce složil advokátní zkoušky. Dušan Kmoch absolvoval právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 1995 a studoval rovněž na The College of Law v Londýně, kde mu byl v roce 1998 udělen Diplom s vyznamenáním z anglického obchodního práva. Mezinárodní zkušenosti z oblasti obchodního práva získal v průběhu stáže v londýnské advokátní kanceláři Cameron McKenna.

Právní služby poskytoval řadě mezinárodních a českých společností, mezi něž patří například E.ON, Siemens, ESSO, Vivendi Group, UniCredito Italiano, Ministerstvo obrany České republiky, Esselte, Fromagerie Bel, Ashok Leyland, Harry's, Connex, Amazon.com, Severomoravská plynárenská, MERO ČR. Podílel se na projektech souvisejících zejména s fúzemi, prodejem a akvizicí podniků, privatizací, významnými nákupy pro českou armádu, zakládáním společných podniků

(„joint ventures“), právem z oblasti nemovitostí, vstupem nadnárodních společností na český trh a ostatní obchodně-právní a společenstevní agendou. Dušan Kmoch hovoří kromě češtiny také plynně anglicky.

JUDr. Beatrix Debnárová
LL. M.

Debnárová získala doktorát práv na Právnické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě a titul LL.M. na Katolické univerzitě v belgické Lovani. Je členkou České advokátní komory, hovoří kromě slovenštiny plyně česky a anglicky.

Beatrix Debnárová je advokátkou v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Před příchodem do Weinhold Legal působila jako advokátka v advokátní kanceláři Hogan & Hartson.

Beatrix Debnárová se zabývá poskytováním širokého spektra právního poradenství v oblasti českého a slovenského práva obchodních společností, obchodního práva, soutěžního práva a záležitostí týkajících se nemovitostí. Podílela se na sjednávání různých typů obchodních transakcí, mj. fúzí a akvizic, společných podniků se zahraniční účastí a investičních projektů a poskytovala poradenství ohledně práva obchodních společností v četných odvětvích, mj. v oboru telekomunikací, výroby autosoučástek, leteckém a chemickém průmyslu, šlechtitelství a energetice. Beatrix Debnárová má rovněž praxi v otázkách správního práva v oboru potravinářství a spotřebního zboží, spojování soutěžitelů a zastupovala klienty v několika soudních sporech.

Beatrix Debnárová působila pět let jako soudkyně obchodní sekce Krajského soudu v Bratislavě, kde rozhodovala o veškerých aspektech slovenského obchodního práva. Dva roky rovněž působila jako advokát pražské a bratislavské kanceláře mezinárodní advokátní firmy se sídlem v New Yorku, kde poskytovala poradenství klientům ohledně jejich podnikání v České a ve Slovenské republice. Beatrix

Mgr. Věra Filkuková

Věra Filkuková je advokátkou a pracuje pro advokátní kancelář Weinhold Legal od roku 2003. Před nástupem do Weinhold Legal působila jako advokátka v advokátní kanceláři Procházka Randl Kubr a jako interní právní poradce u společnosti Atlantik finanční trhy, a. s.

Specializuje se na bankovní a finanční právo, zvláště na oblast kapitálových trhů a kolektivního investování. Věra Filkuková má, mimo jiné, bohaté zkušenosti s problematikou dluhového financování, zejména formou zřizování dluhopisových programů a emisí dluhopisů (včetně emisí dluhopisů European Investment Bank podle jejího českého dluhopisového programu) a úvěrů, a dále s řízeními ve věci činnosti zahraničních osob kolektivního investování v České republice.

Věra Filkuková poskytovala služby např. následujícím společnostem: Česká spořitelna, HVB Bank, Komerční banka, Československá obchodní banka, ABN AMRO Bank, N.V., organizační složka, Deutsche Bank Aktiengesellschaft Filiale Prag, organizační složka, Commerzbank Capital Markets (Eastern Europe), Capital Invest, Activest Investmentgesellschaft, Activest Investmentgesellschaft Luxembourg.

Doporučena jako odborník ve vydání PLC 2007 pro Capital Markets a v publikaci European Legal Experts je vysoce hodnocena v oblasti bankovníctví a finančnictví. Věra Filkuková absolvovala v roce 1997 právnickou fakultu Masarykovy Univerzity v Brně. Je advokátkou zapsanou v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou. Podílela se na různých legislativních iniciativách, převážně v oblasti kolektivního investování. Věra Filkuková hovoří plyně česky a anglicky.

Mgr. Tomáš Čermák

Tomáš Čermák je advokátem v advokátní kanceláři Weinhold Legal na Slovensku.

Tomáš Čermák je zodpovědný především za projekty týkající se fúzí a akvizic, duševního vlastnictví a in-bound investment. Má také zkušenosti v oblasti obchodního práva a účastnil se řady rozsáhlých právních projektů. Mezi jeho klienty patří významné slovenské i mezinárodní společnosti.

Tomáš Čermák poskytoval právní služby řadě předních společností: např. ProLogis, Microsoft, RWE, CME, OHL, Hella, Sita, and Enel, Ernst and Young, ESSO. Od roku 1993 pracoval jako právník v advokátní kanceláři v Brně, kde se také v roce 1997 stal partnerem. V témže roce složil advokátní zkoušky a byl zapsán do České advokátní komory. V roce 1999 začal pracovat v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Od roku 2000 je členem Slovenské advokátní komory. Kromě češtiny mluví anglicky, rusky a slovensky.

Mgr. Ing. Martin Lukáš

Martin Lukáš je advokátem, který spolupracuje s advokátní kanceláří Weinhold Legal od roku 1998. Martin Lukáš se věnuje především oblastem fúzí, akvizic a restrukturalizací obchodních společností v České republice, ale zaměřuje se i na právo informačních technologií a duševního vlastnictví a právo hospodářské soutěže.

Martin Lukáš se podílel na realizaci různých projektů zaměřených na právo obchodních společností. Široké spektrum těchto projektů zahrnuje podporu transakcí a akvizic, restrukturalizaci podniků, financování a investice na zelené louce v České republice. Má také bohaté zkušenosti s poradenstvím při ochraně osobních údajů, bezpečnosti dat a pravidly hospodářské soutěže. Martin Lukáš pracoval pro celou řadu českých i nadnárodních společností a státních orgánů, mezi něž patří například Česká pošta, Ministerstvo obrany ČR, Mondi Packaging, Hachette Distribution Services, News Corporation, Microsoft a Geneva International Corporation.

Martin Lukáš absolvoval v roce 1998 Vysokou školu ekonomickou v Praze, Fakultu mezinárodních vztahů a v roce 2000 Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Kromě rodné češtiny hovoří plynně anglicky.

Mgr. David Emr

David Emr je advokátem advokátní kanceláře Weinhold Legal. Specializuje se zejména na obchodní a společenské právo, nemovitosti a právo hospodářské soutěže.

V advokátní kanceláři Weinhold Legal pracuje od roku 1999 a v témže roce absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze s vyznamenáním. V roce 2003 David Emr složil advokátní zkoušky.

David Emr poskytoval právní služby řadě mezinárodních a českých společností, mezi něž patří například Grandi Stazioni, Anglo Irish Bank, Allied Irish Banks, Atel, Red Group, Microsoft, BT, Bohemia Sekt, OMV, Aral. Podílel se na projektech souvisejících zejména s prodejem a akvizicí podniků, privatizací; zakládáním společných podniků (joint ventures), právem z oblasti nemovitostí, vstupem nadnárodních klientů na český trh a ostatní obchodněprávní a společenské agendou. David Emr hovoří kromě češtiny také plynně anglicky.

David Emr také publikuje v odborném tisku a je spoluautorem knihy „Právní a daňové aspekty e-businessu“, kterou vydalo v roce 2001 nakladatelství Linde a.s.

Mgr. Pavel Jendrulek

Pavel Jendrulek je advokát a spolupracuje s advokátní kanceláří Weinhold Legal od roku 2004. Před nástupem do Weinhold Legal působil v advokátní kanceláři Procházka Randl Kubr v Praze.

Pavel Jendrulek se specializuje na bankovní a finanční právo, právo kapitálových trhů a má také významné zkušenosti v oblasti fúzí a akvizičních transakcí a veřejných zakázek.

Pavel Jendrulek poskytoval služby významným zahraničním a českým společnostem, mezi jinými např.: ABN AMRO, BRE Bank, Citibank, Commerzbank, COMPAGNIE INTERNATIONALE DE MALTERIES, Česká spořitelna, ČSOB, eBanka, Erste Bank der oesterreichischen Sparkassen AG, HSBC BANK plc, HVB Bank Czech Republic a.s., ING Real Estate Finance, International Power Opatovice, Komerční banka, Metrostav, SOCIETE GENERALE S.A., Slovenská sporiteľňa, Tatra banka, WOOD & Company, Živnostenská banka.

Pavel Jendrulek absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 2000 a je zapsán jako advokát v České advokátní komoře. Hovoří plynně česky a anglicky.

JUDr. Rastislav Kuklis

Rastislav Kuklis je advokátem v advokátní kanceláři Weinhold Legal na Slovensku. Zaměřuje se především na oblast bankovního a finančního práva, společenstevního práva, práva obchodních závazků a smluv, a na oblast soudního řízení.

Poskytoval jak právní poradenství související se sloučením a jinou formou skupinové restrukturalizace, tak i poradenství týkající se akvizic, bankovního a zajišťovacího dohledu, nemovitostí, správního práva, daňového soudního řízení, pracovního práva, soutěžního práva a forensních prověrek řadě slovenských i mezinárodních klientů.

Rastislav Kuklis poskytoval poradenství klientům jako např. Anglo Irish Bank, Enel, Eurovia, Vinci Energies, Rautaruukki, Reuters, C-Quadrat, ING, Komerční banka a Slovenská sporiteľňa, Philip Morris, EC Harris, Ernst and Young, T-Com a Slovak Telekom.

V roce 1998 začal Rastislav Kuklis pracovat pro daňové oddělení společnosti Arthur Andersen v Bratislavě a v roce 1999 začal pracovat v advokátní kanceláři Weinhold Legal. Předtím pracoval jako právní asistent v advokátní kanceláři v Žilině a také jako externí učitel na Komenského univerzitě v Bratislavě. V roce 1999 získal na právnické fakultě v Bratislavě titul JUDr. a od roku 2000 je členem Slovenské komory advokátů. Před přechodem kompetencí Úřadu pro finanční trh Slovenské republiky pod Národní banku Slovenska byl poradcem Úřadu pro oblast kapitálového trhu.

Uznávaná příručka průvodce advokátními kancelářemi uvádí, že je „specialistou na energetiku“ s „vynikajícími technickými schopnostmi“ (Chambers Global 2007), „získal jednoznačnou pochvalu za vedení týmu, který pracoval na privatizaci Slovenských elektráren“ (The Chamber Global Guide 2006), „je velmi doporučován“ (Legal 500), „flexibilní a schopný řešit problémy“ (IFLR 1000). Kromě slovenštiny hovoří anglicky, francouzsky a rusky.

JUDr. Róbert Kováčik

Róbert Kováčik je slovenský advokát a pracuje v advokátní kanceláři Weinhold Legal od září 2001. Zaměřuje se na obchodní a transakční právo.

V roce 1997 začal svou právní praxi u vedoucí slovenské advokátní kanceláře Černejevová & Hrbek nejdříve jako advokátní koncipient a poté jako přidružený advokát. Poskytuje právní poradenství v oblasti obchodního práva, práva nemovitostí, hospodářské soutěže, občanského a pracovního práva a má zkušenosti v oblasti soudního řízení. Róbert Kováčik se také aktivně účastnil různých projektů sloučení, akvizic a privatizačních projektů na Slovensku.

Róbert Kováčik poskytoval právní služby řadě předních společností, např. Allianz, Aweco, Daimler Chrysler, Ernst & Young, Glunz & Jensen, Hella, Hirsch Gruppe, Johnson Controls, Chevron, J&T Finance, Kamax, Komerční banka, Nafta Gbely, Orco, Postbus, Sensus Metering Systems, Škoda Auto, TTS Tooltechnic Systems, Tyco International.

Róbert Kováčik vystudoval magisterské studium na právnické fakultě Komeniovy Univerzity. V roce 2000 složil advokátské zkoušky a od ledna 2001 je členem Slovenské komory advokátů. V roce 2003 obdržel titul JUDr. Kromě jeho rodné slo-

venštiny hovoří plynně anglicky a německy.

Uznávaná příručka průvodce advokátními kancelářemi, Chambers Global 2007, uvádí, že „podle klientů představuje silně angažovaný Róbert Kováčik „spolehlivou volbu“. Klienti oceňují především jeho přístup k transakcím a skutečnost, že do nich investuje spoustu energie a vždy se ujistí, že transakce proběhne hladce. ■

Knižní novinky (domácí)

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Mezinárodní právo veřejné, soukromé, obchodní, 2. vydání

Jan Ondřej

Brož., 504 stran, 420 Kč

Učebnice zahrnuje tři rozsáhlé oblasti práva. Jednak mezinárodní právo veřejné jako samostatný systém práva, dále mezinárodní právo soukromé, které je odvětvím práva vnitrostátního, a právo mezinárodního obchodu. Vymezené tři oblasti se od sebe odlišují, na druhé straně však existuje celá řada otázek, ve kterých jsou úzce propojeny. Na této myšlence je založena koncepce učebnice. Je určena studentům vysokých škol neprávnického zaměření, ale i dalším zájemcům z řad širší veřejnosti. ■

Reforma daní z příjmů od roku 2008

Pavel Vlach, Zuzana Rylová

Brož., 256 stran, 158 Kč

Změna zákona o daních z příjmů, která začne platit od roku 2008, je největším zásahem do tohoto zákona za celou jeho historii. Změny se dotýkají všech částí zákona a jejich pochopení a správná práce s nimi nebudou jednodu-

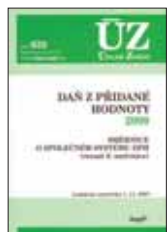
ché. Proto vyšla tato publikace, která uživatelům usnadní aplikaci novely, a to dvěma způsoby. Zprv: před zákonem je uveden podrobný komentář ke všem změnám a na tyto změny jsou v textu zákona odkazy – čtenář může pochopit jednotlivé změny jak vcelku tak i ve vztahu ke konkrétním ustanovením. Zadruhé: k dispozici je stávající i nové znění zákona, přičemž nové znění je navíc odlišeno barevně; to umožňuje, aby si čtenář mohl obě znění navzájem porovnat a uvědomit si rozdíly. Stejným způsobem je zpracován také zákon o rezervách. ■

Daňové zákony 2008

Brož., 272 stran, 77 Kč

Soubor všech daňových zákonů podle očekávaného stavu k 1.1.2008. Publikace obsahuje také nově zavedené daně z plynů, pevných paliv a elektřiny. Novelizované nebo doplňované části předpisů jsou vyznačeny tučně; přehledně jsou zvýrazněny i rozdílné účinnosti některých částí zákonů. V této publikaci jsou obsaženy pouze daňové zákony – další platné daňové předpisy (nařízení vlády, vyhlášky, pokyny MF a další dokumenty) najdete v jednotlivých číslech edice ÚZ. Publikace vychází z právního stavu k 1.11.2007 a reaguje na změny provedené zákonem č. 261/2007 Sb. a zákonem č. 270/2007 Sb. ■

ÚZ č. 632 Daň z přidané hodnoty 2008

Brož., 160 stran, 58 Kč

V rámci zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů (zákon č. 261/2007 Sb.) se významně mění zákon o DPH (30 změn), např. stoupne snížená sazba DPH z pěti na devět procent, do základu daně se zahrnuje nově i daň z elektřiny, daň ze zemního plynu a některých dalších plynů a daň z pevných paliv, nově se posuzuje správnost zařazení zdanitelného plnění z hlediska sazby daně, změny jsou v dani u bytové výstavby, nově se zavádí sazby daně u staveb pro sociální bydlení. Do textu je zpracováno také 12 změn provedených zákonem č. 270/2007 Sb. (sněmovní tisk 124). Publikace obsahuje také Směrnici Rady ES o společném systému daně z přidané hodnoty. ■

Praktikum pracovního práva

Jaroslav Zachariáš a kolektiv

Brož., 216 stran, 210 Kč

V souvislosti s finalizací nového kodexu pracovního práva – zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce je tímto studentům právnických fakult, jakož i širší právnické veřejnosti, předkládána učební pomůcka s cílem prohloubit širší poznání o praktické aplikaci pracovního práva. Praktikum obsahuje abecedně řazený výklad základních pojmů souvisejících s jednotlivými tematickými celky, 300 příkladů, přehled vybrané judikatury k jednotlivým tématům a tematicky zpracované rešerše z doporučené české i cizojazyčné literatury, členěné na zákony a související právní předpisy, monografie a články. ■

Organizace justičního systému

Radka Zahradníková

Brož., 400 stran, 350 Kč

Publikace je obecným výkladem organizace soudnictví, notářství, advokacie a dalších souvisejících oborů, včetně evropského soudnictví. Organizace justice je sice pouze pedagogickou disciplínou a nikoli samostatným odvětvím práva, nicméně může velmi dobře sloužit k lepšímu pochopení občanského, trestního a správního práva procesního.

Autorka rozdělila publikaci do devíti přehledných kapitol. V nich se postupně věnuje jednotlivým druhům soudnictví (včetně problematiky postavení soudců, státních zástupců, přísedících, justičních čekatelů, právních čekatelů, vyšších soudních úředníků a asistentů), Probační a mediační službě, systému advokacie s podrobnou analýzou způsobu jejího výkonu a postavení České advokátní komory, soustavě státního zastupitelství a organizaci notářství a exekutorské činnosti. Podrobněji je představen jeden z alternativních způsobů řešení sporů, jímž je rozhodčí řízení a související specifické postavení

rozhodčích soudů. Významnou součástí knihy jsou i doplňující přílohy, které mohou posloužit k lepšímu pochopení výkladu. Publikace je určena nejen studentům právnických oborů, ale i justičním a právním čekatelům, koncipientům připravujícím se na advokátní, notářskou nebo exekutorskou zkoušku či zahraničním advokátům, kteří se připravují na zkoušku uznávací nebo způsobilosti. Ucelený náhled na fungování českého justičního systému však jistě ocení i širší odborná veřejnost. ■

Občanské právo hmotné

Josef Fiala, Milan Kindl a kolektiv

Váz., 718 stran, 650 Kč

Autoři předkládají nejaktuálnější komplexní zprávu o českém občanském právu jak pro studenty, tak i pro praktické právníky. Obsahuje nejen celou řadu návodů, jak občanského práva v některých typických i specifických situacích využívat. Autoři shrnují materii občanského práva jednak s důrazem na to, co musí studenti vysokých škol prokazovat u zkoušek, jednak s důrazem na platnou právní úpravu a na soudní judikaturu tak, aby publikace byla přínosem i pro ty, kdo musí občanské právo v každodenní právní praxi používat. ■

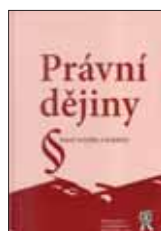

Prameny ke studiu kanonického práva

Antonín Hrdina

Brož., 280 stran, 270 Kč

Publikace je dvoudílnou "čítankou" k učebnici kanonického práva. V prvním dílu (Kanonické právo) jsou uvedeny ukázky z práva katolické církve západního i východního obřadu – nejprve z práva historického (v členění: předklasické období – klasické období – postklasické období – období kodifikovaného práva), následně z platného kanonického práva, tj. jak z obou právních kodexů (západního Kodexu kanonického práva a východního Kodexu kánonů východních církví), tak ze zákonů mimokodexových. Druhý díl (Konkordátní právo) obsahuje ukázky normativních mezinárodních smluv uzavřených Svatým stolcem jednak s vybranými evropskými politickými a státními útvary, jednak s českým státem. ■

Právní dějiny

Karel Schelle a kolektiv

Váz., 1134 stran, 899 Kč

Publikace je rozvržena do tří na sebe navazujících částí. V první z nich je obsažen výklad dějin vybraných nejdůležitějších států z období starověku. Hlavní důraz byl kladen na státní a právní dějiny starověkého Řecka a Říma. Druhá část podává výklad států západní Evropy a Spojených států amerických. A konečně třetí, závěrečná část obsahuje pojednání o státotvorném vývoji států střední, jihovýchodní a východní Evropy (s výjimkou českých právních dějin). ■

ÚZ č. 625 Evropské právo

Brož., 240 stran, 83 Kč

Publikace obsahuje 4 smlouvy – o založení Evropského společenství, o založení Evropského společenství pro atomovou energii, o založení Evropské unie, o přistoupení ČR k Evropské unii – a dále Jednotný evropský akt a Protokoly připojené k základním smlouvám. Všechny základní smlouvy byly novelizovány v souvislosti s přijetím Bulharska a Rumunska do Evropské unie. ■

ÚZ č. 630 Nájem bytu, cenové předpisy

Brož., 112 stran, 59 Kč

První kapitola obsahuje zákon o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a související nové sdělení o rozřídění obcí do velikostních kategorií podle počtu obyvatel pro rok 2008; dále jsou zde ustanovení občanského zákoníku týkající se nájemní smlouvy a nájmu bytu. V kapitole věnované cenám je zákon o cenách, zákon o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, vyhláška o nájmem z bytů pořízených v družstevní bytové výstavbě a novelizovaný výměr MF č. 01/2007, kterým se vydává seznam zboží (služeb) s regulovanými cenami ve znění 6 dodatků přijatých v průběhu roku 2007. ■

Francouzsko-český česko-francouzský velký knižní slovník

Kolektiv autorů

Váz., 1376 stran, 890 Kč

Největší současný jednosvazkový oboustranný slovník.

92 000 hesel a 360 000 překladů. Určen všem vážným zájemcům – od studentů po učitele a překladatele. ■

GAIUS: učebnice práva ve čtyřech knihách

Jaromír Kincl

Brož., 326 stran, 290 Kč

Gaiovo dílo Institutionum commentarii quattuor, neboli Učebnice práva ve čtyřech knihách, napsané v posledních letech 2. stol. n. l., patří mezi klasické texty římského práva. Již v době svého vzniku bylo toto dílo zamýšleno jako učebnice práva a díky tomu je jeho výklad nejen systematický, ale také srozumitelný. Poskytuje nám komplexní informace o římském soukromém právu té doby, stejně jako vzor při vytváření první oficiální učebnice římského práva nazvané Institutiones seu Elementa z roku 533 n. l., podle níž se na právnických fakultách vyučovalo ještě v 18. století. Rukopis

Gaiova díla, pocházející z 5. století, byl objeven v knihovně veronské kapituly roku 1816 německým badatelem B. G. Niebuhrem. Od té doby patří, spolu se zákoníky císaře Justiniana, k základním římskoprávním dílům. ■

Velká kniha smluvních vzorů

Vladimír Zoufalý, Jindřiška Munková a kolektiv

Váz., 1376 stran, 1590 Kč

Již páté vydání publikace je oproti předchozímu vydání rozšířeno o řadu smluvních typů a konfrontované se zásadní judikaturou, publikovanou do 31. 1. 2007.

Obsahuje právní komentáře k obsahu práv a povinností většiny jednotlivých smluvních typů, neopomíjí ani předvídatelná rizika a právní úskalí u konkrétních smluvních ujednání. Autoři – právníci zkušení jak v obchodněprávní praxi, tak v zastupování před soudy – zpracovali takto nejpodstatnější smlouvy v obchodněprávní oblasti s přesahem i do oblasti občanskoprávní a pracovněprávní. Publikace obsahuje i specifická řešení v kombinaci smluvních ujednání, důraz je kladen především na vyváženost a na vzájemné zajištění plnění závazků smluvních stran.

Zájemci v předkládané publikaci naleznou různé varianty řešení komplikovanějších otázek, které obchodní vztahy s sebou často přinášejí. ■

Autorský zákon, komentář

Ivo Telec, Pavel Tůma

Váz., 974 stran, 2490 Kč

Publikace představuje vědecký komentář k autorskému zákonu, který je dílem zásadního významu ve svém oboru. Obsaženy v něm jsou všechny dosavadní novely autorského zákona z roku 2000

a zohledněny praktické zkušenosti z jeho používání a výkladu. Komentář tematicky a částečně i obsahově navazuje na "šedý" komentář k předchozímu autorskému zákonu, který byl vydán v roce 1997.

Pozornost je věnována nejen autorskému, ale též právním oborům souvisejícím. Každé komentované zákonné ustanovení obsahuje odůvodněný závěr o jeho souladu s právem mezinárodním a právem komunitárním. Český autorský zákon je tak plně chápán v kontextu práva mezinárodního a práva komunitárního. Komentářové dílo je navíc vybaveno podrobným soupisem souvisejících předpisů, technických norem, literatury a judikatury, včetně právních vět, z nichž některé jsou zveřejněny poprvé. Rozsáhlá pozornost je věnována též judikatuře Evropského soudního dvora. Vedle toho jsou zahrnuta i vybraná rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a Evropské komise, včetně právních vět. Reagováno je též na právní názory, které byly publikovány v dosavadní literatuře. ■

Beckův diář pro právníky 2008

Váz., 290 Kč

Diář obsahuje:

- advokátní tarif, notářský tarif, soudní poplatky, cestovní náhrady
- vodítko pro výpočet mimosmluvní odměny advokáta
- tabulku diskontních sazeb
- aktualizovaný seznam notářů
- adresář soudů všech stupňů včetně telefonních kontaktů
- adresář orgánů státní správy včetně telefonních kontaktů
- odkazy na hlavní orgány Evropské unie
- praktické informace – mezinárodní a domácí směrová čísla, PSČ českých měst
- další užitečné kontakty pro Vaši právní praxi ■

Právo na internetu

Radim Polčák

Brož., 160 stran, 299 Kč

Publikace představuje praktický právní manuál, který aktuální praxe uživatelů internetu a poskytovatelů služeb informační společnosti žádá. Vedle čistě praktických otázek se v ní její autor kriticky zabývá i širšími souvislostmi aplikace práva jako nástroje k rozvoji moderní demokratické informační společnosti. Vedle řešení praktických problémů lze tak v následujícím textu nalézt i vodítka ke komplexnímu porozumění právnímu rámci pro informační společnost i činností státních orgánů, jako je Úřad pro ochranu osobních údajů, které se aktivně podílejí na jejím budování a ochraně práv. ■

Zákon o rodině, komentář a předpisy související, 8. vydání

Milan Holub, Hana Nová,
Jana Hyklová Sladká a kolektiv

Váz., 752 stran, 860 Kč

Vydání přináší aktualizované úplné znění zákona o rodině podle stavu k 1. září 2007. Každé ustanovení titulního zákona je opatřeno zevrubným, praxí prověřeným komentářem, použitelnou judikaturou a výběrem z dostupné literatury. Kniha reaguje kromě přímých novel titulního zákona (např. zákona o registrovaném partnerství) zejména na přijetí nových zákonů v oblasti sociálního zabezpečení. Novinkou je např. institut pěstounské péče na přechodnou dobu nebo domněnka otcovství v případě asistované reprodukce. V části věnované souvisejícím předpisům jsou uvedeny zákony a prováděcí předpisy, které doplňují komplexní pohled na rodinné právo: zákony o sociálně-právní ochraně dětí, o matrikách, jménu a příjmení, o výkonu ústavní výchovy a ochranné výchovy, o státní sociální podpoře, a také nařízení Rady (ES) o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské odpovědnosti. V závěru knihy jsou otištěny

mezinárodní smlouvy, které upravují některé otázky rodinného práva (práva dítěte, mezinárodní osvojení). ■

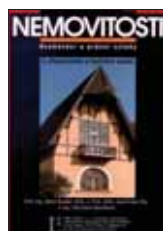

Trestní odpovědnost právnických osob

Jiří Jelínek

Váz., 272 stran, 398 Kč

Monografie pojednává o jedné z nejspornějších otázek trestněprávní teorie – trestní odpovědnosti právnických osob. Ve státech anglo-amerického právního okruhu jde o tradiční institut. V posledních dvaceti letech byl tento institut postupně zaveden do právních řádů v mnoha evropských státech náležejících ke kontinentálnímu typu právní kultury. Trestní odpovědnost právnických osob je v současné době zavedena téměř ve všech státech Evropské unie. ■

Nemovitosti (oceňování a právní vztahy), 4. vydání

Albert Bradáč, Josef Fiala,

Vítězslava Hlavinková

Brož., 744 stran, 798 Kč

Publikace je doplněna a aktualizována k 1.6.2007. Došlo totiž k řadě změn jak v předpisech týkajících se právních vztahů (za pozornost stojí např. rozšíření souboru nemovitostí evidovaných v katastru nemovitostí o vodní díla, dále nová katastrální vyhláška a též vývoj judikatury), tak v problematice oceňování nemovitostí. Kromě zapracování těchto změn byly přepracovány a podstatně doplněny některé další statě. V úvodní části je shrnuta problematika vlastnictví nemovitostí, podílového spoluvlastnictví a společného jmění manželů včetně katastru nemovitostí. Další část je věnována oceňování nemovitostí. V úvodu jsou uvedeny základní metody pro oceňování nemovitostí, následuje kapitola o oceňování podle zákona o oceňování majetku a jeho prováděcí vyhlášky. Pozornost včetně příkladů je věnována ocenění bytů a nebytových prostorů, pozemků stavebních, zemědělských a dalších. Samostatné kapitoly tvoří výpočet ekonomického nájemného, principy náhrady škody na nemovitosti a věcná břemena. Příručka je doplněna řadou podrobných názorných tabulek a příkladů. ■

Daňově uznatelné výdaje

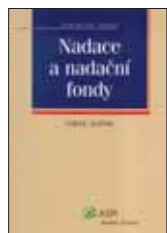
Marcel Pittering

Brož., 108 stran, 165 Kč

Publikace je zaměřena na vybraná témata z oblasti daňové uznatelnosti výdajů (nákladů). Zahrnuty jsou praktické problémy, které byly zdrojem dotazů veřejnosti.

Je členěna podle okruhů na výdaje před zahájením činnosti, výdaje procentem z příjmů, výdaje spojené s pořízením majetku, včetně pořízení formou finančního pronájmu s následnou koupí (finanční leasing), výdaje spojené

s odpisováním majetku, s opravou a technickým zhodnocením majetku. Dalšími okruhy jsou úroky z půjček, škody, výdaje u příjmů z pronájmu, osobní potřeba, výdaje na reprezentaci, pohledávky, výdaje v cizí měně a další. ■

Nadace a nadační fondy

Tomáš Dvořák

Brož., 88 stran, 195 Kč

Cílem tohoto díla je poskytnout čtenáři aktuální úplné platné znění nadačního zákona vybaveného poznámkami a doplněného využitelnou judikaturou. Pro lepší informovanost čtenáře se dále v příloze přetiskuje důvodová zpráva k návrhu zákona, jakož i důvodová zpráva k jeho novele. Konečně z praktických důvodů se otiskuje i příslušná část ustanovení občanského soudního řádu o řízení stran zápisu do obchodního rejstříku, jež platí i pro řízení ve věcech nadačního rejstříku. ■

Obecná odpovědnost členů představenstev akciových společností v česko-americko-německém srovnání

Jan Petrov

Brož., 100 stran, 100 Kč

Předkládaná práce pojednává o tom, jak si mají členové představenstva, respektive správní rady, počínat při výkonu funkce. Toto téma je relevantní pro prakticky jakoukoli (kapitálovou) obchodní společnost. Autor se nezabývá pouze českou úpravou, ale rovněž podává srovnání s právními řádmi, které mohou představovat vhodné zrcadlo zkušeností, jež u nás dosud chybějí. Práce rozvíjí zejména koncepty obchodního rozhodování, pravidla obchodního úsudku, sebeobchodování a obchodních příležitostí. ■

Nadnárodní integrace v Evropě

Jan Kuklík, René Petráš

Váz., 240 stran, 300 Kč

Autorská dvojice vysokoškolských profesorů Kuklíka a Petráše je zárukou kvalitního zpracování moderní látky s bohatými historickými kořeny – integračních společenských procesů vůbec a evropské integrace zvláště. ■

Automobil v podnikání

Václav Pikal

Brož., 156 stran, 215 Kč

Knihy týkající se automobilu ve vztahu k podnikání obsahuje široké spektrum otázek, které jsou přehledně rozříděny podle jednotlivých oblastí. Z toho důvodu tu mohou najít užitečné rady nejen podnikatelé-fyzické osoby či společníci obchodních společností, ale i zaměstnanci, zaměstnavatelé, osoby pronajímající automo-

bil nebo jiný majetek, soukromé osoby, které např. prodávají své vozidlo atd. Jednotlivé kapitoly s obecnými informacemi zahrnují odpovědi na dotazy skutečných osob z praxe, a to z oblasti daně z příjmů, nároků na cestovní náhrady při používání vozidel na pracovních cestách, daně z přidané hodnoty, silniční daně a dalších. Společně s autorem, metodikem a vedoucím referátu silniční daně Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, se na knize podíleli renomovaní odborníci ze státní správy i z praxe. ■

Zákon o sdružování občanů, zákon o právu shromažďovacím, zákon o právu petičním s komentářem

Luboš Jemelka, Jan Břeň

Brož., 172 stran, 285 Kč

Tyto zákony byly přijaty na jaře 1990 a od té doby ve své podstatě neprošly žádnými novelami. Předmětem právní regulace je zde téma zásadní pro demokratickou společnost – základní lidská práva na právo sdružovat se, shromažďovat se a obracet se na orgány veřejné moci prostřednictvím petic. Téma je zajímavé nejen pro právní teorii, ale i pro právní praxi, a to jak pro příslušné správní úřady, tak i pro fyzické a právnické osoby, které hodlají sdružovat se, shromažďovat se a využít petičního práva. Tyto zákony do dnešního dne nebyly vydány v komentované podobě. ■

Adaptace severoatlantické aliance na nové mezinárodní bezpečnostní prostředí

Zdeněk Kříž

Brož., 220 stran, 200 Kč

Předložená práce se zabývá adaptací Severoatlantické aliance na nové mezinárodní bezpečnostní prostředí, přičemž si všímá míry aplikace přístupů typických pro koncept kooperativní bezpečnosti. Hlavní pozornost je věnována především adaptaci strategické koncepce NATO, rozšiřování Severoatlantické aliance a reformě vojenských struktur. Významná část práce analyzuje roli Aliance při provádění vojenských operací na podporu míru. ■

Vlastnictví bytů a nebytových prostor

Tomáš Dvořák

Brož., 392 stran, 525 Kč

Vlastnictví bytů a nebytových prostor prožívá v České republice v posledních letech nebývalý rozkvět. Absolutní většina nové bytové výstavby, jakož i veškeré převody družstevních bytů a nebytových prostor do vlastnictví členů bytových družstev a velká část privatizace státního a obecního bytového fondu se odehrála právě formou převodů bytů nebo nebytových prostor v právně rozdělených bytových a nebytových

domech do vlastnictví fyzických a právnických osob. Právní úprava je přitom dosti složitá a v právní teorii i praxi dosud nepříliš probádaná. Proto se autor rozhodl věnovat této problematice samostatné dílo, a to jak z hledisek teoretických, tak i praktických. ■

Ekonomie, 18. vydání

Paul A. Samuelson, William D. Nordhaus
Váz., 776 stran, 1299 Kč

Učebnice, která se stala jednotícím pojtkem pro ekonomy z celého světa. Je uznávanou pomůckou pro výuku základů ekonomie již od památného vydání v roce 1948. ■

Strategie zadržování v americké zahraniční politice

Petr Suchý
Brož., 148 stran, 150 Kč

Strategie zadržování představuje zřejmě nejcharakterističtější a současně nejznámější prvek zahraniční politiky Spojených států amerických v období studené války. Právě její dlouhodobá přítomnost v americké zahraniční politice, poměrně dlouho panující shoda mezi oběma hlavními stranickými tábory – republikány a demokraty – ve věci její implementace v první fázi studené války, tedy od jejího počátku do zániku tzv. konsensu o vedení studené války na přelomu 60. a 70. let 20. století, dokazují a potvrzují její zásadní význam. Ten dále posiluje také skutečnost, že strategie zadržování byla jednotlivými prezidentskými administrativami v zahraniční politice vůči Sovětskému svazu nadále uplatňována i po vietnamském období. Nic na tom nemění ani fakt, že jsou v období détente patrné dočasné tendence tuto strategii opustit či přinejmenším odsunout do pozadí a příliž ji nezdůrazňovat, popřípadě zásadně oslabit některé její významné prvky. Právě kontinuální uplatňování principů zadržování zásadním způsobem přispělo k dosažení konečného úspěchu americké zahraniční politiky uplatňované vůči Sovětskému svazu v průběhu studené války, jímž je jednoznačné vítězství v této dlouhodobé konfrontaci supervelmocí a jejich spojenců, pád komunistických režimů ve střední a východní Evropě a totální rozpad komunistického bloku završený implozí sovětského impéria. ■

Mezinárodní finance, 3. vydání

Jaroslava Durčáková, Martin Mandel
Váz., 496 stran, 560 Kč

Učebnice se zabývá mezinárodními finančními vztahy v podnikovém a bankovním sektoru. Rozebírá nejen současné systémy devizového kursu a možnosti prognózování pohybu kursu pomocí tzv. fundamentální, technické a forwardové analýzy, ale i různé typy devizových operací, zajištění devizového rizika, kapitálové operace v podo-

bě přímých a portfoliových investic a fungování euroměnových a eurokapitálových trhů. V novém vydání jsou aktualizovány zejména části týkající se měnové integrace, platební bilance a devizových trhů, včetně převážně většiny časových a číselných řad. Kniha je určena zvláště studentům ekonomických škol, ale i dalším zájemcům o tuto problematiku. ■

Politický systém České republiky, 2. vydání

Karel Vodička, Ladislav Cabada
Váz., 376 stran, 535 Kč

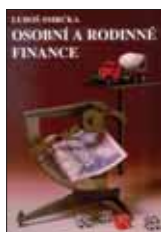
Kniha obsahuje analýzu všech základních oblastí významných pro fungování politického života i řadu důležitých faktografických údajů vztahujících se k českému politickému životu. Autoři podávají přehled moderní politologické teorie transformace, probírají hlavní principy současné demokracie v České republice a ústavní instituce na centrální i komunální úrovni, systém politických stran a vnitrostranické rozhodovací procesy. Pozornost je věnována historickému vývoji, vztahu mezi občany a politiky i perspektivám české politické kultury. Publikace zohledňuje výsledky voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v červnu 2006 a výsledky senátních a komunálních voleb v říjnu 2006. Z celkového synchronického pohledu je zachycen stav politického systému České republiky v létě roku 2007. ■

Právníkový stav a právníkové profese v minulosti

Michal Skřejpek a kolektiv
Brož., 207 stran, 280 Kč

Kniha je přitažlivým dílem pro každého čtenáře, který se zajímá o historii a chce se z tohoto pohledu seznámit s postupem právníkého vzdělávání, praxe a teorie, s osobnostmi, jež výrazným způsobem ovlivňovaly vývoj právníkého myšlení, i s událostmi, u nichž stojí milníky dějin české, evropské i světové právníkové obce. Zabývá se v těchto souvislostech nejen právníkým stavem jako celkem, nýbrž také jednotlivými nejdůležitějšími právníkými profesemi – soudnictvím, advokací, státním zastupitelstvím, notářstvím, formováním akademického právníkého sboru i osudy právníků působících na nejrůznějších společenských, politických a ekonomických pozicích. ■

Osobní a rodinné finance

Luboš Smrčka
Brož., 258 stran, 298 Kč

Autor se v knize věnuje širokému spektru situací, do nichž se jedinec nebo rodina dostanou a nevědí, jakou cestu zvolit, aby to byla ta nejlepší. Jednotlivé kapitoly vedou čtenáře od základů (Smysl a povaha osobního vlastnictví; Hlavní nepřítelé bohatství: inflace, rizika

a likvidita; Finanční, kapitálové a peněžní trhy) přes jednotlivé oblasti nakládání s finančními prostředky (Spoření; Zadlužení rodin, půjčky; Investice, jejich formy, výhody a nevýhody; Bydlení – náklad nebo investice?) až po kapitolu Hraní a sázení jako forma investice a závěrečné kapitoly Daně; Pojištění; Exekuce a Bankrot. Dvě poslední kapitoly jsou velmi cenné, neboť poskytují rady jak se těmto situacím vyhnout či jak jim předcházet. ■

Latina pro právníky

Marie Šedová

Brož., 376 stran, 300 Kč

Učebnice přináší výklad základní gramatiky a gramatických jevů, které se nejčastěji v právnických textech vyskytují, dále cvičení, v nichž jsou převážně zařazeny autentické právní obraty a věty, jež jsou rozšířeny o tzv. živá latinská slova. Další část učebnice je věnována výběru textů z pramenů římského práva, jako jsou např. Gaiovy texty Institutiones, Digesta a dále Kodex iuris canonici. ■

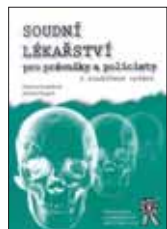

Proměny spravedlnosti

Jan Váně

Brož., 176 stran, 180 Kč

Problematika spravedlnosti je dlouhodobě aktuálním tématem, jemuž věnují pozornost badatelé z oborů filozofie, sociologie, politologie, práva a dalších. Důkazem závažnosti tématu jsou probíhající spory, a to v rovině normativní, metodologické, sociální, ekonomické, politické, ale i typologické. Kniha se pokouší přiblížit soudobé typologie teorií spravedlnosti, včetně toho, jakým způsobem se v nich užívá charakteristických (ať už kvalitativních, či kvantitativních) znaků, na jejichž základě jednotliví autoři subsumují dané teorie spravedlnosti do dopovídajících celků. Nedílnou součástí je využití dějin teorií spravedlnosti při studiu proměn tohoto zásadního sociálního fenoménu. Kromě toho je cílem přiblížit nejzávažnější obtíže, které se při zdůvodňování kritérií spravedlnosti a celkové struktury soudobých teorií vyskytují. ■

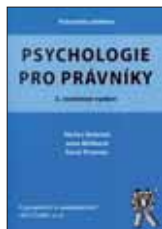
Soudní lékařství pro právníky a policisty, 2. vydání

Helena Kvapilová, Michal Dogoši

Brož., 248 stran, 250 Kč

Předkládaná publikace souhrnně zpracovává problematiku oboru soudního lékařství. V obecné části rozebírá koncepci oboru, seznamuje čtenáře se základními soudně-

lékařskými pojmy a s trestnými činy proti zdraví a životu, proti lidské důstojnosti. Ve speciální části je věnována pozornost zdravotnickým normám, zejména zákonu č. 20/66 a jeho novelizacím, problematice pitev, zákonu o pohřebnictví. Publikace se zabývá všemi základními kapitolami tohoto zajímavého oboru stojícímu na hranici medicíny a práva. ■

Psychologie pro právníky, 2. vydání

Václav Holeček, Jana Miňhová,

Pavel Prunner

Brož., 352 stran, 350 Kč

Kolektiv zkušených vysokoškolských učitelů připravil publikaci, ve které naleznete přehledně a srozumitelně uspořádané základní poznatky ze současné obecné psychologie vč. psychologie osobnosti (rozebrána je problematika psychologických metod, determinace psychiky, psychických procesů, stavů a vlastností); a sociální psychologie (pozornost je věnována otázkám socializace osobnosti, sociální perceptce a komunikace, hodnotové orientace, sociálních skupin, zásadám vedení lidí apod.). V jednotlivých kapitolách se můžete setkat s řadou aplikací orientovaných do oblasti právníké, pedagogické či sociálně poradenské. Knihu tak uvítají nejen všichni studenti, kteří chtějí úspěšně obstát u zkoušek z psychologie na vysokých školách, ale pro svůj výrazně aplikační charakter je určena také budoucím či současným právníkům, učitelům sociálním pracovníkům a ostatním zájemcům o psychologii. ■

Dovolená a její aplikace v praxi

Jaroslav Jakubka, Eva Špundová

Brož., 160 stran, 219 Kč

Bohatý komentář vysvětluje jednotlivé paragrafy nového zákoníku práce vztahující se nejen k dovolené, ale i k dodatkové a další dovolené. Podrobně objasňuje podmínky vzniku nároku na dovolenou, způsob jejího čerpání, krácení, přerušování, hromadné čerpání dovolené a další souvislosti jen zdánlivě považované za jednoduché. Pro lepší srozumitelnost a přehlednost je text prokládán příklady z praxe. Dovolenu je nyní možné prodlužovat i o dny, nikoliv jen o celé týdny, u jednoho zaměstnavatele nemusí mít všichni zaměstnanci stanovenou jednotnou výměru dovolené, nadstandardní délku dovolené lze sjednat individuálně v pracovní či jiné smlouvě se zaměstnancem atd. Uvedená publikace by měla především přispět ke snadnější orientaci v této problematice a měla by být pomocníkem pro nalézání optimálního řešení problémů, které se v souvislosti s dovolenou v personální praxi vyskytují. ■

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Nová éra profesionálního diktátu

Zapomeňte na tužku a papír.

Diktování nebylo nikdy předtím tak pohodlné. Nejmodernější digitální záznamník Olympus DS-4000 si nastavíte tak, aby maximálně vyhovoval Vaším potřebám a Vy se můžete plně soustředit na svou práci. Přepisovací sada AS-4000 pak skvěle doplňuje vyspělé funkce záznamníku a kdykoli Vám poslouží k přepisu diktátu do textové podoby.

DS-4000

Profesionální, vysoce výkonný digitální záznamník

- Prakticky neomezená délka záznamu limitovaná pouze kapacitou výměnné paměťové karty (např. na paměťovou kartu xD 1GB lze nahrát až 350 hodin záznamu)
- Elegantní celokovové tělo s osvětleným LCD displejem • 7 složek po 199 souborech • Jednoduché ovládání posuvným přepínačem • Vyspělé editační funkce (vlození, přepsání, mazání části záznamu)
- Možnost indexace záznamu • Tématické třídění poznámek (až 10 typů)
- Nastavení priority hlasových nahrávek • Hlasová aktivace nahrávání
- Možnost přímého diktování do PC • Podpora až 10 ID autora • USB kolébka pro snadné připojení k počítači
- Možnost dálkového ovládání pomocí pedálu RS-26

Obsah balení: záznamník DS-4000, 32MB karta xD, USB kolébka, nabíjecí baterie, software DSS Player Pro, síťový adaptér, USB kabel, kožené pouzdro

AS-4000

Přepisovací sada

- Ideální pomocník, díky kterému se přepis pořízeného záznamu stává hračkou
- Pomocí nožního pedálu a sluchátek asistentka záznam přepíše a okamžitě odešle e-mailem zpět

Obsah balení: nožní spínač - pedál, stereo sluchátka a DSS software pro snadný přepis zvukového záznamu.

Cena modelu DS-4000

11 990 Kč*

(cena sady AS-4000 je 5 390 Kč*)

* včetně DPH

Zahraníční knižní novinky

European Insolvency Regulation

By Klaus Pannen

Walter deGruyter, November 2007

Hardback, 1.000 pp

ISBN 9783899492071

7.530 Kč

This book is a comprehensive commentary on the EIR in light of recent decisions of the ECJ and decisions of the judiciatures of the various Member States of the EU. It contains a commentary on Article 102, Sections 1 to 11 of the German EGInsO (The Act Introducing the Insolvency Act), as well as country reports on the international insolvency laws of France, Great Britain, and Hungary. This book also deals with the UNCITRAL Model Law on Cross-Border Insolvency together with detailed references to the international insolvency laws of the U.S.A., and it also includes a discussion of protocols. The appendix to the commentary on Article 3 of the EIR contains an extensive Table of Cases, which sets out over 100 cases from the various Member States, including decisions and literature references. While thus being tailored to the needs of the European insolvency practitioner, this commentary also serves as a knowledge-base from which further exploration of the material can begin. The contributing authors are all well-respected academics and practitioners in Germany, England, France, Hungary, and the U.S.A. ■

Russian Commercial Law

By Hiroshi Oda

Martinus Nijhoff Publishers, September 2007

Hardback, 494 pp

ISBN 9789004 162532

6.000 Kč

This is a new and substantially expanded edition of the author's 'Russian Commercial Law' (2001) which has become the standard resource in this area. Compared to the rather chaotic situation in the 1990s, the system of commercial law in Russia has stabilised in the 2000s. Blatant abuses have become less common with the Joint Stock Company Law amendments taking effect and the new Insolvency Law being enacted. The book represents a comprehensive and in-depth study of current Russian commercial law encompassing various areas, from Company law, Banking Law, Natural Resources Law to International Commercial Arbitration. A new chapter on Environmental Law was added in the light of its significance for major natural resources and infrastructure projects. With the expertise of the author who has been involved in Russian Law studies and practice for some decades, the book is intended both for practitioners who have dealings with Russia and for academics and students. ■

Protected Areas and International Environmental Law

By Alexander Gillespie
 Martinus Nijhoff Publishers, September 2007
 Hardback, 320 pp
 ISBN 9789004161580
 4.590 Kč

This volume seeks to provide the reader with a clear understanding to the way that protected areas are created, listed and managed in international law. In doing so, it provides a complete overview of the primary international and regional conventions in this area, and the decisions and resolutions that have come from them. In doing so, it provides a comprehensive examination of, inter alia, the World Heritage Convention, the Man and the Biosphere regime, the Ramsar (Wetlands) Treaty, and the Convention on Migratory Species. It also deals extensively with the important regional conventions in this area, covering Europe, Africa and the Americas. The regimes governing international maritime protected areas, and Antarctica, are also dealt with. In each area, the values, selection considerations, management, and compliance considerations are examined in detail and linked into recognizable examples from well known protected sites of international significance. ■

Blackstone's Statutes on Commercial and Consumer Law 2007-2008

By Francis Rose
 Oxford University Press, October 2007
 Paperback, 768 pp
 ISBN 9780199211685
 1.000 Kč

Designed specifically for students, Blackstone's Statutes lead the market in providing a carefully selected, regularly updated, and well sourced collection of legislation for the core subjects and major options offered on the law syllabus. Each title is ideal for use throughout the course and in exams providing the student with: – Unparalleled coverage – Unannotated primary and secondary legislation – Detailed tables of content to aid quick and efficient research – Up-to-date and relevant material. ■

Law of Contract

By Laurence Koffman
 Oxford University Press, October 2007
 Paperback, 680 pp
 ISBN 9780199207152
 1.530 Kč

The Law of Contract offers a clear, non-technical explanation of the principles of contract law combined with a focus on case summaries throughout. The book's strengths lie in the authors' highly praised explanation of the law, their ability to demystify difficult concepts without losing academic rigour, and the use of case summaries and quotes to explain the subject. ■

Cases and Materials in Company Law

By L.S.Sealy
 Oxford University Press, October 2007
 Paperback, 784 pp
 ISBN 9780199298426
 1.710 Kč

Cases and Materials in Company Law is a sophisticated casebook, well-respected by students, academics and practitioners and established as the leading book of its kind. Clearly explaining the fundamental structure of the subject, this book provides a concise introduction to each different aspect of company law. The extracts offered are carefully considered and relevant, so that the logic of the doctrinal or legal argument is unambiguously shown. Notes and questions to provoke thought and debate are included so that students can easily test their understanding of the topic as they progress. Whilst maintaining its original, successful format and style, this edition has been thoroughly updated to reflect changes in the law following the Companies Act 2006. It includes more information on share capital and more on directors' duties. It also provides further coverage of European and US company law and is accompanied by an online resource centre that provides fully annotated weblinks and regular updates to cases. Covering a wide range of sources and providing intelligent and thought-provoking commentary, this book is a succinct yet thorough survey of company law that is invaluable to all those who need vital materials and expert observations on company law in one volume. ■

Constitutional and Administrative Law

By Alex Carroll
 Prentice Hall, October 2007
 Paperback, 680 pp
 ISBN 9781405812313
 1.770 Kč

Constitutional and Administrative Law provides interesting and inquiring treatment of this wide-ranging and dynamic subject. Taking account of the various political, social and cultural factors that have shaped the law in this area, it has been fully updated with commentary on important recent developments. ■

New Corporate Accountability

By Doreen McBarnet
 Cambridge University Press, November 2007
 Hardback, 360 pp
 ISBN 9780521868181
 3.770 Kč

The adoption by companies of Corporate Social Responsibility (CSR) policies is routinely characterised as voluntary. But if CSR is self-governance by business, it is self-governance that has received a firm push from external social and market forces, from forces of social accountability. Law is also playing a more significant role than the image of CSR

suggests, and this legal accountability – the focus of the book – is set to increase. Legal intervention should not, however, be seen as making social accountability redundant. Wider ethical standards and social and market forces are also necessary to make legal regulation effective. Law is being brought into play in innovative and indirect ways. The initiative lies as much with private organizations as with the state. At the same time governments are using social and market forces to foster CSR. In the context of corporate social responsibility, a new, multi-faceted, corporate accountability is emerging. ■

European Environmental Law

By Jan H. Jans

Europa Law Publishing, November 2007

Hardback, 464 pp

ISBN 9789076871769

3.770 Kč

This book provides an in-depth analysis of important legal issues of European environmental law. What are the legal grounds for EC environmental policy and on what principles are directives and regulations based upon? To what extent preclude EC environmental directives more stringent national environmental standards? What are the requirements the Court of Justice has imposed on the Member States implementing environmental directives? To what extent can European environmental law be relied upon and challenged before national courts and the Court of Justice? How do the Treaty rules on the Internal Market and undistorted competition interfere with national environmental policy? Answers to these questions can be found in this book. ■

Enforcement of Competition Law in Europe

By Thomas M. J. Möllers

Cambridge University Press, November 2007

Hardback, 744 pp

ISBN 9780521881104

4.470 Kč

In the debate on the enforcement of competition law, many take the view that Europe should avoid the traps US law has

fallen into by admitting excessive litigation. European law should not pave the way for judicial proceedings which ultimately serve the interests of lawyers or other agents rather than injured parties. This inquiry describes the state of remedies in competition law in fifteen European countries, analyses the underlying determinants, and proposes ways of improving the enforcement of competition law. The International and European legal frameworks are presented, as is the approach of US-American law. It is argued that efforts to strengthen private enforcement of antitrust law should benefit from the rich European experience in unfair competition law. The divergence between the two fields of law is not so huge that a completely different treatment is justified. Thus, a specifically European way of competition law enforcement could be developed. ■

International Tax as International Law

By Reuven Avi-Yonah

Cambridge University Press, November 2007

Paperback, 224 pp

ISBN 9780521618014

1.000 Kč

This book examines the coherent international tax regime that is embodied in both the tax treaty network and in domestic laws, and the way it forms a significant part of international law, both treaty based and customary. The practical implication is that countries are not free to adopt any international tax rules they please, but rather operate in the context of the regime, which changes in the same ways international law changes over time. Thus, unilateral action is possible, but is also restricted, and countries are generally reluctant to take unilateral actions that violate the basic norms that underlie the regime. The book explains the structure of the international tax regime and analyzes in detail how U.S. tax law embodies the underlying norms of the regime. ■

Knihy můžete zakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

A collection of luxury lifestyle items is arranged on a dark grey surface. At the top right is an orange laptop with the word 'Lifestyle' written in white cursive. Below it are a set of black keys with a Mercedes-Benz logo, a pair of black-rimmed glasses, a silver flip phone, a gold watch with a metal bracelet, a black pen with a white grip, a black leather wallet, a black box with 'Dior' written on it, a red Sony mobile phone, a white cylindrical object, and a brown leather bag with a flap and a metal fastener.

Lifestyle

Maserati

Quattroporte

...více než jen limuzína

MASERATI QUATTROPORTE JE VÍCE NEŽ JEN LUXUSNÍ LIMUZÍNA. ITALSKÝ KRASAVEC S PRESTIŽNÍM RODOKMENEM OČARUJE NEJEN SVÝM VZHLEDEM, ALE TENTO UHLAZENÝ ELEGÁN DOKÁŽE ODMĚNIT I ŘIDIČE MIMOŘÁDNÝM PROŽITKEM PŘI SPORTOVNÍ JÍZDĚ, KDY SE MĚNÍ V OSTRÉHO DRAVCE.

Bohatá historie

V Modeně sídlící automobilka má za sebou více než devadesátiletou historii. Maserati vždy vyrábělo luxusní a sportovní vozy, ostatně s motoristickým sportem bylo a je úzce spojeno. Za volantem vozu s Neptunovým trojzubcem ve znaku získal dva ze svých titulů i legendární Juan Manuel Fangio. V posledních letech se sportovní ambice upírají k šampionátu sportovních vozů FIA Gran Turismo, kde vozy MC12 obsadily čelo výsledkové listiny posledních dvou sezón.

Model Quattroporte vyjel z bran továrny poprvé v roce 1963 a jeho jméno v překladu znamená „čtyři dveře“. Už jen název odlišil vůz od sportovních kupé a nenechal nikoho na pochybách o tom, že jde o luxusní limuzínu. S určitými přestávkami se objevily další generace, výroba té čtvrté skončila v roce 2000. To už nad automobilkou měl kontrolu jiný výrobce exkluzivních sportovních vozů, shodou okolností sídlící jen pár desítek kilometrů od Modeny – legendární Ferrari.

Pátá generace Quattroporte se poprvé představila v roce 2003 a do prodeje se dostala o rok později. Design vozu doslova vyrazil dech. Proslulé studio Pininfarina dalo přednost neotřelému designu, kterým se vůz už na první pohled liší od svých konkurentů ve třídě luxusních limuzín, jakými jsou například Audi A8, Mercedes třídy S či BMW sedmičkové řady. Přídí dominuje obrovská maska, která z bočního pohledu při-

pomíná otevřenou žraločí tlamu. Poměrně malé bixenonové světlomety dotvářejí unikátní vzhled. Stačí jen letmý pohled do zpětného zrcátka a je jasné, že za vámi je dravec. Rovněž boční i zadní pohled na přes pět metrů dlouhou limuzínu ukáže ladné a od většiny vozů odlišující křivky.

Uvnitř čeká na majitele luxus ve všech směrech. Pohodlné kožené sedačky nabízejí mnoho barevných kombinací. Zákazník si může zvolit až dvě barvy kůže a k tomu ještě i barevnost stehů a lemů. Zatímco

designéři u karosérie neváhali použít odvážné tvary, středové konzole vládne klasika v čele s oválnými hodinami uprostřed, které Maserati provází už po mnoho desetiletí. Pasažéři na všech místech mají dostatek prostoru, vpředu i vzadu si mohou upravit polohu pomocí elektrického ovládání sedaček. Milovníky hudby potěší kvalitní audio systém od Bose, který byl vyvinut speciálně pro Quattroporte.

To nejlepší je ale stále ještě skryto. Až po otevření kapoty se objeví kompaktní osmiválec, jehož blok vychází z Ferrari F430, a je posazený zcela za osu přední nápravy. Jeho vyladění ale

odpovídá potřebám limuzíny a má skvělý tah od nízkých otáček až do maxima. O přenos čtyř set koní na zadní nápravu se stará buďto převodovka typu F1 skrývající se pod názvem DuoSelect nebo od letošního roku také automat ZF, který se k tomuto vozu hodí lépe. Jeho řazení je sametově hladké a přitom rychlé. Konstruktorům se zároveň podařilo udržet optimální rozložení hmotnosti vozu, 51 % váhy je na zadní nápravě, 49 % na přední, což slibuje mimořádné jízdní vlastnosti. O komfortní odpružení se starají elek-

tronické tlumiče Skyhook, které neustále monitorují vlastnosti vozovky a ve standardním režimu udržují vůz v co nejměkčím nastavení.

Po otočení klíče v zapalování se ozve klidné bručení, při normální jízdě o motoru skoro ani nevíte, automat jeho otáčky drží poměrně nízko a osmiválec si poklidně přede. Stačí však prudce sešlápnout plynový pedál a ručička otáčkoměru ochotně vystřelí vzhůru, to vše doprovází nádherný a čistý zvuk. Pokud zamíříte na západ od našich hranic do Německa, můžete si na dálnicích bez problémů vychutnat maximální rychlost přes 270 km/h. O výjimečných jízdních vlastnostech se ale více přesvědčíte spíše na klikatých cestách, kde rychle zapomenete na rozměry vozu. Ten ochotně reaguje na sebe-menší pohyby volantem, vůz bez odmlouvání mění směr, aniž by trpěl nedotáčivostí či přetáčivostí. Pokud si chcete jízdu vychutnat ještě více, stačí na středové konzole zmáčknout tlačítko „SPORT“. Převodovka ještě zrychlí řazení, zároveň motor vytáčí do vyšších otáček. Elektronické tlumiče Skyhook vůz přitvrdí a upraví se také činnost stabilizačního systému MSP – Maserati Stability Program. Zatímco běžné stabilizační systémy buďto mají vůz plně pod kontrolou nebo jsou naopak zcela deaktivovány, MSP ve sportovním režimu umožní mírný smyk žádě. Řidič si díky tomu může vychutnat drift na výjezdu ze zatáčky, ale zároveň má stále jistotu záchranné sítě, pokud sešlápne plynový pedál příliš. O bezpečné zpomalení se starají mohutné brzdy, které fungují precizně, nicméně na brzdový pedál je třeba vyvinout trochu větší sílu. Díky rozložení hmotnosti, kdy více váhy je na zadní hnané nápravě, má vůz nadprůměrné jízdni vlastnosti také na zasněžených cestách.

Vozy Quattroporte se nabízejí ve třech stupních výbav, základní model doplňují provedení Executive GT, zaměřené na luxus, a Sport GT. Slovo základní však není na místě, protože standardní výbava Quattroporte nabízí prakticky vše od elektricky seřiditelných a kůží potažených sedaček vpředu i vzadu, bi-xenonových světlometů až po navigaci.

Vrcholem nabídky pro sportovně zaměřené klienty je nově uvedený model GTS. Na první pohled ho odlišují matné dvacetipalcové ráfky a nižší výška. Klasickou kůží vystřídala ve středech sedaček alcantara, dřevěné obložení ustoupilo efektinímu leštěnému karbonu. Vůz zpomalují perforované kotouče ze slitiny oceli a hliníku, které udrží konstantní brzdny výkon i při opakovaném prudkém brzdění. ■

Technické specifikace

Motor: Osmiválec 4244 ccm o výkonu 400 koní
Maximální rychlost:270 km/h
Zrychlení 0-100 km/h:5,6s
Délka:5052 mm
Šířka:1895 mm
Výška:1438 mm
Pohotovostní hmotnost:1990 kg
Spotřeba:14,7l/100 km
Cena:od 3 000 000 Kč

Pokud si chcete vychutnat sportovní jízdu a přiblížit se tak závodním speciálům Maserati, stačí na středové konzole vašeho vozu zmáčknout tlačítko „SPORT“.

Maserati Quattroporte

Oficiální prodejce v ČR:

Scuderia Praha

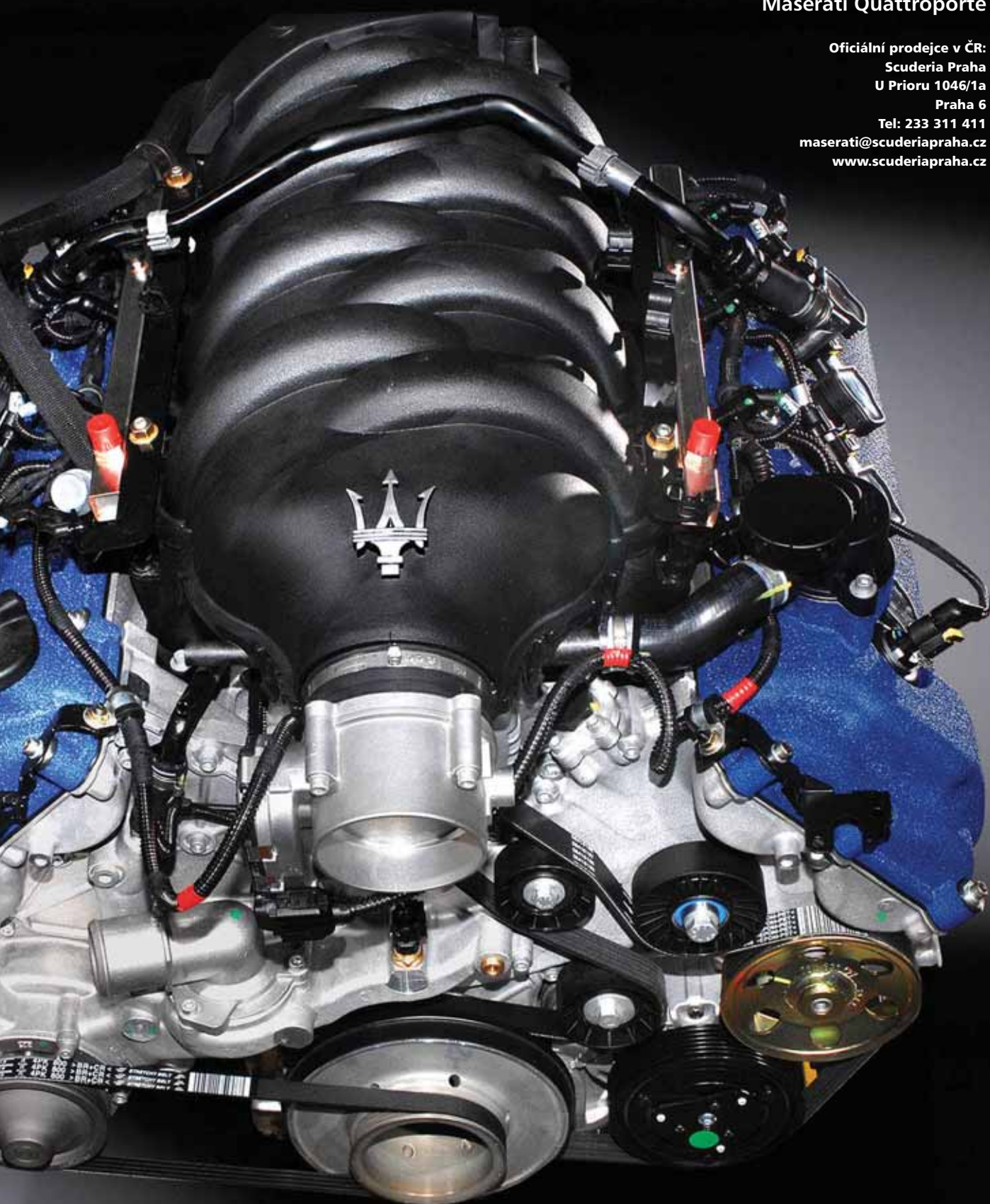
U Prioru 1046/1a

Praha 6

Tel: 233 311 411

maserati@scuderiapraha.cz

www.scuderiapraha.cz

Blažek – Šaty dělají člověka, oblek dělá právníka

MUSÍME TAM VŠICHNI. DO ŠATNÍKU KAŽDÉ RÁNO. EXISTUJÍ POVOLÁNÍ, V NICHŽ JE NUTNÉ TENTO MOMENT NEZANEDBAT. NEČEKEJTE, AŽ DOSTANETE SLOVO, ABYSTE UKÁZALI, CO VE VÁS JE. CO JSTE ZAČ, MŮŽETE UKÁZAT NA PRVNÍ POHLED UŽ SVÝM OBLEČENÍM, KTERÉ JE VIZITKOU. KAŽDÝ JI PŘEDKLÁDÁ JEŠTĚ DŘÍVE, NEŽ PŘEDLOŽÍ TU TIŠTĚNOU. JE-LI VÁM SOUZEN ŽIVOT V OBLEKU, NOSÍTE-LI JEJ DO PRÁCE I PO VEČERECH A NEHCETE-LI JEJ V NEFORMÁLNÍ VERZI OPUSTIT ANI O VÍKENDU, POKRAČUJTE VE ČTENÍ. NÁSLEDUJÍCÍ ŘÁDKY VÁM MOHOU POMOCI ZORIENTOVAT V PÁNSKÉM OBLÉKÁNÍ PRO SPOLEČENSKÉ CHVÍLE I PRO VOLNÝ ČAS V PODÁNÍ ČESKÉ ZNAČKY BLAŽEK.

„Hlavně, že je čistý a sedí k příležitosti,“ to o obleku samozřejmě platí stále, nicméně v pracovním prostředí a vyšších kruzích to rozhodně nestačí. Nemělo by se zapomínat na aktuálnost módy. Kdo nosí oblek vyšlý z módy, může být vnímán jako šetřivý, lhostejný či nedbalý. Naštěstí se pánská klasická móda tak rychle nemění, a to se týká střihů, materiálů i barev. „Tradiční oblek pěstovaný generacemi mužů má svoji energii, která je nevyčerpatelná. Klasický oblek je pro návrháře základem inspirace, vše na něj navazuje a bere si z něj vzor pro aktuální trendy, co se týče detailů nebo tvarování,“ řekl Roman Humlíček, designér společnosti Blažek, která se zabývá výrobou kompletní řady pánského společenského oblečení. Blažek staví své kolekce právě na nesmrtelné klasice a čerpá podněty z proměn módy dvacátého století.

Trend úžení pokračuje

Každá doba přináší jiné doplňující inspirační zdroje, které se promítají do trendů. Tím současným inspiračním zdrojem jsou 50., 60. a první polovina 70. let 20. století. Z nich si návrháři vybrali především štíhlou siluetu obleku. Tendenci zužovat pánské oblečení lze pozorovat již několik let, je to reakce na předchozí vlnu volných obleků, bohatě nabíraných kalhot s vysokým pasem, které byly trendem 80. a 90. let. „Štíhlost platí pro všechny části obleku, košile, sako i kalhoty přiléhají na tělo a zdůrazňují postavu. Kravata se také zužuje a její uzal je delší,“ vysvětlil Humlíček. Nosí se obleky od středně přiléhavých siluet pro business vzhled až po super vyfitovaný oblek, který nosí mladí lidé.

Ukažte manžety

Obleky mají většinou kratší rukávy a manžeta košile by měla vykukovat, zvláště pokud kontrastuje se sakem. Počet knoflíků saka může na muže mnohé prozradit, na něm může i nepozorný člověk poznat, jak starý oblek je. Moderní jsou momentálně saka na dva knoflíky, přijatelné jsou i tři. Pomalu se začíná prosazovat i sako na jeden knoflík.

Inspirace golfem i starými krejčímí

Podněty společenské módě poskytují už nějakou sezónu sporty jako golf, jachting či jezdeckví. „Mají k sobě se společ-

čenským oblékáním blízko. Platí v nich společenská pravidla, která se udržují také tím, že se lidé sdružují v klubech,“ řekl Humlíček. Dalším zdrojem jen návrat k tradicím starých mistrů, před světové války. Projevuje se to obdivem k ruční práci. Ruční aspekt se do výroby obleků v náznacích vrací, hledají se cesty, jak oživit detaily ruční práce. Předchozí generace tradice klasických krejčích záměrně překročily a současníci ji znovu objevují.

Seznam českých prodejen:

■ Praha 1 – OD Kotva	■ Hradec Králové, FUTURUM
■ Praha 4 – OC CHODOV	■ Plzeň – OLYMPIA Plzeň
■ Praha 10, Europark Štěrboholy	■ Ostrava – OC Futurum
■ Praha 5 – Metropole Zličín	■ Olomouc, Velký Týnec
■ Praha 5 – NC Stodůlky	– Vsisko – OLYMPIA
■ Praha 9 – OC Letňany	■ České Budějovice
■ Praha 10 – OKC Eden	– IGY Centrum
■ Brno – Galerie Vaňkovka	■ Karlovy Vary – Varyáda
■ Brno – Olympia Brno	■ Zlín, Centro Zlín

Proužky dokážou oživit

S barvami to taková věda není. Jak říká Roman Humlíček, barevná škála pánské módy je jasně dána, pánská móda nemůže s barvami nakládat tak jako dámská. „V barevnosti nyní dominuje jednoduchost a střídmost. In jsou tmavší odstíny tmavě modré, tmavě hnědé, šedé, béžové a také černá,“ říká a doplňuje, že společenské oblečení je buď jednobarevné nebo s jemnými motivy. „Proužky dokážou oblek oživit.“

A co navrch? Vynechejte sportovní bundy, v kabátech je velký výběr. Bundy a parky pro

Oblečení by mělo být především kultivované.

volný čas se inspirují jezdeckými, vojenskými a safari motivy. In jsou i modely inspirované pracovním oblečením, které tím, že je na něj použitý kvalitní materiál (např. čistá vlna), působí kultivovaně. Např. trenchcoat, v pánské i dámské módě poslední dobou velmi oblíbený. Má většinou komplikovanější řešení a dvouřadé zapínání. Módní je i plášť typu redingot, jenž připomíná prodloužené sako, nyní je převážně z objemnějších vlněných materiálů. Při výběru kabátu je dobré si pozorně prohlédnout visačku a zjistit, zda má kabát povrchovou úpravu. Společnost Blažek používá na všechny své pláště tzv. nanoúpravu, která chrání povrch tkaniny před pronikáním vody, což v zimních měsících jen oceníte.

Evropa proti Asii bojuje kvalitou

Pokud máte v obleku vydržet celý den, měl by být maximálně komfortní. Proto by oblek měl být z přírodního materiálu. Zdůrazňuje se přírodní původ, vhodnými materiály jsou čistá bavlna, čistý len v původní podobě. Všechny materiály by měly být zpracovány ve vyšší kvalitě, než na kterou jsme byli zvyklí

doposud. Evropští výrobci oblečení přinášejí vyšší standardy coby alternativu k levnějšímu a méně kvalitnímu zboží z výchovu. Evropa bojuje tím, co umí a co ovládá.

Smoking se vrací!

Smoking, žaket a frak byly součástí mužských šatníků běžně ještě před druhou světovou válkou, pak postupně zmizely, úroveň společenského oblékání v Čechách upadla do uniformity volného saka pro všechny příležitosti. V zahraničí jsou ale pořád běžnou součástí pánských šatníků, a tak i čeští muži zatoužili po smokingu. Postupně se vrací jeho obliba, zatímco frak a žaket lze vidět v české společnosti zatím jen zřídka. Smoking je novinkou v sortimentu Blažek a lze ho koupit od února 2008. „Tradiční smoking má lesklé klopky a lampasy na nohavicích. Smoking podle Blažka je odlehčený – atributy jsou hodně potlačené, ale pořád splňuje požadované nároky,“ říká Humlíček. „Hodí se na všechny slavnostnější chvíle, například na svatbu, ale i do divadla či do restaurace. V kombinaci s tradiční šerpou a motýlkem je vysoce elegantní a hodí se na vyšší úroveň jednání či slavnostnější okamžiky.“ Smoking bez šerpy a motýlka zase působí rebelsky.

Nejste v něm sami

Oblek už není zdaleka vnímán jako oblečení pro společenské chvíle. Oblek (tzn. sako a kalhoty) zažívá velký návrat. Nosí se běžně k džínsům, je i častou součástí šatníku studentů, oblékají jej i rapoví zpěváci či rockeři. Stačí se podívat na hudební klipy, hudebníci všech stylů vystupují v klipch či na koncertech často buď v jedné části obleku nebo v oděvech, které mají prvky klasického pánského obleku. „Podobně tomu tak bylo v sedmdesátých letech dvacátého století, také jej tehdy nosila i mladá generace. Dnešní teenageři nosí do školy nezřídka kravatu.“ Podle Romana Humlíčka je to dobrá příležitost pro to, aby se oblek vyvíjel. Uvidíme, kam až... ■

Luxusní bydlení na Spořilově

Přemýšlíte o změně bydlení? Požadujete kvalitní a exkluzivní bydlení v příjemném prostředí? Řešením Vašich přání je Vila Rubín, Praha 4 – Spořilov.

Vila Rubín leží nedaleko jihozápadního konce Roztylských sadů, v místě, kde se střetávají ulice Jihozápadní IV a Jižní XIV. Spořilov je plný krásné zeleně a hezkých rodinných domů. Vlastní vila má, stejně jako celý Spořilov, strategickou polohu. Během chvilky je možné autem uhánět po dálnici na Brno, Bratislavu a Vídeň nebo Plzeň, Norimberg nebo Mnichov. Nebo opačným směrem na Hradec Králové nebo Mladou Boleslav. Do centra města je to po magistrále 8 minut, ale spolehlivější je pro cesty do centra metro, které je 5 minut pěšky od domu. Pokud nebudete chtít trávit nedělní odpoledne procházkou po Spořilově, je možné za sportem a odpočinkem jít do nedalekého Krčského lesa. Za nákupy je možné vyrazit na Chodov do jednoho z největších nákupních center v Praze. K občanské vybavenosti vily lze přičíst i blízkost školy, školky, zdravotnických zařízení či pošty.

K dispozici je pouze sedm bytů (2+kk, 3+kk) a jeden komerč-

ní prostor. K bytovým jednotkám náleží potravinový sklípek, garážové stání, terasa (předzahrádka), popř. zimní zahrada.

Nabídka je omezena, tudíž neváhejte a přistěhujte se do Vily Rubín na Spořilově, který je již od dob první republiky oblíbeným místem pro bydlení pražských vyšších společenských i kulturních vrstev.

Bližší info naleznete www.vila-rubin.cz či u výhradního prodejce NIOB Real spol. s r. o. – tel.: 775 33 44 30 nebo e-mail: info@niobreal.cz. ■

Nakopni se do nového bydlení!

NAD BOHEMKOU

Rádi byste se po práci vraceli do příjemného prostředí daleko od každodenního shonu velkoměsta, ale zároveň byli blízko důležitého kulturního i sportovního dění? Lokalita Vršovic a bytový projekt „Nad Bohemkou“ je místo přesně pro Vás!

Bydlení Nad Bohemkou zahrnuje celkem 3 objekty s celkem 41 bytovými jednotkami s velkým rozpětím kategorií. Lokalita se nachází v klidné části Prahy 10 – Vršovice, ul. Pod Stupni, jižně od Vršovického náměstí. Navíc se zde unikátně kloubí dostupnost do centra města a zároveň krásné prostředí blízkého parku Havlíčkovy sady. Dále je tu pro vaše vozy připraveno 71 garážových stání.

Stále ještě přemýšlíte, zda je tato nabídka tou správnou volbou pro Vás i Vaši rodinu? Vršovice jsou místem s hlubokou sportovní i kulturní tradicí, kde najdete vše, po čem může dnešní člověk zatoužit. A to nejlepší nakonec. Ceny bytu začínají již od 2 150 000 Kč bez DPH.

Takže „Nakopněte se do nového bydlení“ a využijte této jedinečné nabídky obytného souboru Nad Bohemkou.

Bližší informace získáte u investora/developerů – S-PROPERTY s. r. o. na tel. č. 271 084 140 či na webu www.nad-bohemkou.cz. Emailová adresa je info@nadbohemkou.cz ■

Život v moderním stylu

Rezidence Tulipán

Představte si dům, který má vše, co čekáte od života ve velkoměstě. Zajímavě architektonicky řešený osmipodlažní bytový dům nabízí celkem 64 komfortních bytů. Dispozice od 1+kk až po 4+kk, plochy 34 -150 m². Ke každému z bytů náleží balkon nebo terasa. V podzemním podlaží se nachází parkovací stání a sklepy. V přízemí budovy pak dvě obchodní jednotky. Moderní vzhled, komfortní bydlení, okolí plné možností s dobrou dopravní dostupností. Všechno toto a ještě mnohem více nabízí nový bytový dům Tulipán.

Projekt je dokončen, zkolaudován a připraven k nastěhování. K dispozici je jen několik volných bytů a proto neváhejte!

Umístění Residence Tulipán doslova vybízí k životu plnému aktivity. Projekt najdete na Praze 9 – Vysočanech na rohu ulic Lihovarská a Drahobejlova.

Okolí nabízí mnoho sportovišť. Jen několik minut chůze je pak vzdálená Sazka Arena – dějiště sportovních utkání, koncertů a mnoha dalších společenských akcí. Další kulturní vyžití nabízí nedaleké Divadlo pod Palmovkou, hudební kluby nebo se za nimi můžete vypravit do centra města, které je odsud vzdáleno přibližně 15 minut. Zastávky povrchové dopravy a stanice metra Českomoravská leží v těsné blízkosti projektu Tulipán.

Tri Investments je investiční fond zabývající se bytovými projekty v celé střední Evropě. Tulipán je druhým projektem tohoto fondu, po prvním úspěšně dokončeném Krejčárku.

Prodejce:

King Sturge s.r.o. – Tel: 234 703 333

e-mail: residential@kingsturge.cz

www.bydleni-tulipan.cz

L'Ocelot žije!

L'Ocelot

Bytový projekt L'Ocelot žije! Hrubá stavba je dokončena a provádí se montáž ocelových plátů, tak aby vznikl ocelový ingot. Většina bytů a ateliérů je prodána a výstavba domu v současné době finišuje.

Bytový projekt čeká jen na majitele budoucího Café L'Ocelot, které zaujme netradiční architekturou. Café je navrženo ve francouzském stylu a zasazení do dynamicky se vyvíjející rezidenční a kancelářské čtvrti dává tušit úspěšnost tohoto Café! Tento prostor je nyní k prodeji.

Bydlení L'Ocelot:

Jednotlivé byty mají architekturu pro ty, kteří již v základním standardu chtějí nadstandard a zároveň chtějí architekturu odlišující se od většiny obdobných projektů.

Většina bytů má terasy spojené s interiérem velkými francouzskými okny, která umožní dokonalé propojení interiéru a exteriéru. Střešní byty disponují velkými terasami s výhledem na celou Prahu.

L'Ocelot má odvážnou architekturu respektující místního genia loci. Vychází z „ocelové tradice“ ČKD, která v minulosti toto místo silně poznamenala.

Severní, západní i východní fasáda domu je vyrobena z ocelových plátů. Použitá speciální ocel rychle rezne, ale proces rezavění se brzy zastaví a vzniklá vrstva kysličníku železa naopak ocelové pláty chrání a vznikne zajímavý designový prvek. Celý dům se tak promění v solidní ocelový ingot. Jižní fasáda

v kontrastu s ostatními, je naopak velmi členitá, lehká a barevná dle použitého barevného spektra obrazu Mateřství od velmi známého malíře 20. století Marca Chagalla. Toto barevné spektrum prochází z venkovní fasády okenními otvory do interiéru celého bytu.

Cesta do města Vám bude trvat pouhých deset minut.

Více na www.locelot.cz

Prodejce: BONUS Praha, Tel: 604 32 34 31

Neformální setkání finančního klubu

Dne 11. září 2007 proběhlo v pražském TOP HOTELU již třetí setkání Finančního klubu, pořádané společností Pioneer Investments ČR a společností EPRAVO.CZ, a.s.

V příjemném prostředí japonské zahrady si účastníci z řad právníké profese vyslechli soubor informativních přednášek na téma rodinné bohatství a jak investují bohatí. Během neformálního rautu, taktéž v japonském stylu, pak měli všichni jedinečnou příležitost k diskuzi a seznámení se jak s nejnovějšími trendy tak i staletými prověřenými radami z oblasti jak udržet a rozvíjet svůj či zděděný majetek.

◀ Přednáška Finančního klubu na téma Rodinné bohatství
▲ Setkání se zúčastnil i prof. JUDr. Zdeněk Česka

Pioneer Investments je celosvětová investiční skupina, která **spravovala na konci července 2007 aktiva v hodnotě 232,9 miliard EUR** (zdroj: PGAM). Klientům, mezi něž patří instituce, podniky, zprostředkovatelé a soukromí investoři z celého světa, skupina poskytuje široké spektrum investičních řešení, včetně podílových fondů, alternativních investic a strukturovaných produktů.

Skupina má více než 79 let zkušeností s investováním, na jejichž základě poskytuje klientům a partnerům vhodné investiční strategie. Vlajkový podílový fond skupiny – Pioneer Fund – je třetí nejstarší podílový fond v USA a odráží se v něm historie skupiny Pioneer Investments v oblasti trvalé správy peněz a pomoci investorům s dosahováním jejich finančních cílů. Z globálních investičních center v Dublinu, Miláně, Bostonu a Singapuru a regionálních center ve Varšavě a v Praze je řízen vlastní investiční proces metodou bottom-up. Ten je dále podporován interním fundamentálním a kvantitativním výzkumem. Cestou k dosažení přidané hodnoty jsou zkušení portfolio manažeři, kteří pracují na optimalizaci výběru titulů a řízení rizik.

Pioneer Alternative Investments (PAI) je divize hedgových fondů skupiny s hlavními pobočkami v Londýně, Miláně a New Yorku. Investičním centrem divize je Dublin. PAI poskytuje fondy s tzv. single strategií i širokou nabídku fondů hedgových fondů. **Celková hodnota spravovaných aktiv této divize činila na konci loňského prosince 4,7 miliard EUR** (zdroj: PGAM).

Skupina Pioneer Investments má pobočky ve 22 zemích a pro klienty pracuje přes 2 300 specialistů.

Pioneer Investments a Pioneer Alternative Investments jsou obchodní názvy společnosti Pioneer Global Asset Management S.p.A. (PGAM) a skupiny jejích dceřiných společností. PGAM je 100% dceřiná společnost společnosti UniCredito Italiano S.p.A. ■

Pro více informací kontaktujte:

Marcela Štefcová
Account Executive
Crest Communications, a. s.
marcela.stefcova@crestcom.cz
tel.: + 420 222 927 125, + 420 731 613 669

Dana Řezníková
Head of Marketing
Pioneer Investments
dana.reznikova@pioneerinvestments.com
tel.: + 420 296 354 423

Svět zmrzlinového umění

Také někdy vzpomínáte na to, s jakým nadšením jste v dětství stáli frontu na kopeček zmrzliny? Pamatujete si tu úžasnou chuť vanilkové a čokoládové? Nikdy jí nebylo dost! Kdyby člověku nestály za zády rodiče, mohl by jich sníst nepočítaně. A co teprve noční výlety do ledničky, kdy pak s porcí třeba jahodové zmrzliny sedíte na zemi a potají v tiché kuchyni labužnický mlsáte lžičku za lžičkou?

Zmrzlina – každý z nás má svoji oblíbenou příchuť, většina z nás jí jen horko těžko odolává.

Někdo dává přednost samotné, jiný se nechá lákat kombinací osvěžujícího kopečku zmrzliny a povzbuzujícího šálku silné, voňavé kávy. A co teprve taková zmrzlina ve spojení s křehkým dezertem!

Výroba zmrzliny má dlouhou historii. Podle písemných záznamů byl jedním z prvních, kdo ochutnal „zmrzli-

nu“ (mléko smíchané se sněhem), sám Abrahám. Obdoba zmrzliny, sníh smíchaný s ovocnou šťávou, se velmi často podávala v době starověkého Egypta, ale také ve staré Číně a posléze celé oblasti Orientu a Asie.

Do Evropy se zmrzlina dostala s příchodem Arabů, kteří se usazovali v oblasti

Itálie. Její evropskou kolébkou se stala Sicílie, odkud se díky umu a věhlasu

italských kuchařů dostala až na královské stoly nejen italských, ale posléze i francouzských panovníků. Stala se velmi oblíbenou lahůdkou a postupně si tato lahodná a osvěžující pochoutka dobyla celý svět.

Mövenpick of Switzerland je zmrzlina, která navazuje na tuto dlouhou historii. Její příběh se začal odvíjet v roce 1948, kdy Ueli Prager, syn švýcarského hoteliéra a zakladatel značky Mövenpick, začal podnikat v hotelové a restaurační sféře. Zanedlouho, v roce 1961, pak začal vyrábět zmrzlinu pod vlastní značkou – Mövenpick.

Od samotného počátku se zmrzlina těšila velké pozornosti a péči mistrů šéfkuchařů a cukrářů a tato tradice přetrvává dodnes. Jakékoli jídlo nebo dezert můžete udělat obyčejně, ale máte-li v sobě vášeň a lásku pro vaření nebo pečení, chuť zkoušet a poznávat nové a přitom nezapomínat na osvědčené a léty ověřené klasické receptury, pak se ve spojení s dávkou fantazie a umu z obyčejného vaření stává ona slavná „haute cuisine“ – kulinářina. To platí i v případě zmrzliny. Veškerou péči, kterou jí při výrobě věnujete, vám vrátí bohatou a lahodnou náhlkou chutí a vůní.

Základem opravdové zmrzliny jsou kvalitní suroviny. Do zmrzliny Mövenpick of Switzerland se přidávají jen ty opravdové, ryze přírodní ingredience, pečlivě vybírané z nejlepších světových zdrojů. Například ve vanilkové zmrzlině najdete vyhlášenou bourbonskou vanilku z Madagaskaru. Neopakovatelnou chuť této zmrzlině dává nejen samotný lusk, ale i nadrcená vanilková zrníčka. Do čokoládové zmrzliny se přidávají kousky prvotřídní čokolády, kterou speciálně pro tento účel vyrábějí opravdoví mistři čokolády, *Maitres Chocolatier*, podle rodinného receptu, který si mezi sebou předávají již po několik generací.

Kombinace prvotřídních surovin a návrat ke klasickým receptům dává vzniknout takovým kombinacím jako je například slavný dezert *crème brûlée*, tentokrát však v osvěžujícím a lahodném zmrzlinovém podání. Mimochodem – víte, že tento dezert pochází dost možná z Katalánska? Zde totiž dodnes patří mezi oblíbené sladkosti dezert zvaný *crema catalana*, který je mu velmi podobný. Nicméně to byli Francouzi, kteří *crème brûlée*, dezertu s charakteristicky zkaramelizovanou krustou na povrchu, dali světový věhlas.

Ani výroba ovocné zmrzliny není jednoduchá. Zmrzlinové sorbety musí být vyráběné z plně vyzrálého ovoce a šetrně zpracováváné, aby se zcela zachovala plnost vůní a chutí.

Zamyslíme-li se trochu hlouběji a pokusíme-li se porovnat neporovnatelné, lze říci, že kulinářina je svým způsobem alchymie, což platí i pro přípravu zmrzliny. Zkušení mistři šéfkuchaři a cukráři zmrzlin Mövenpick of Switzerland hledají bez ustání nové a zajímavé zmrzlinové kombinace. Díky nim si můžeme dopřávat takových lahůdek, jako je kombinace vanilkové zmrzliny s kaviárem nebo citrónového sorbetu s tuňákem a zeleninou. Že to zní nezvykle? To ano, ale věřte tomu, že jde o opravdový chuťový zážitek. Schválně se někdy nechte zlákat a vyzkoušejte tyto neobvyklé kombinace, budete-li mít možnost. A pokud vám to z ní přeje jen příliš neobvykle a extravagantně, věřte tomu, že ve světě zmrzlinového umění Mövenpick of Switzerland najdete pestrou paletu i obvyklejších chutí a vůní.

Nejen způsob, jak člověk bydlí, ale i jak a co jí, vypovídá o tom, jak žije. A protože je zřejmé, že to nejlepší pochází téměř bez výjimky z přírody, jsou pro zmrzliny Mövenpick of Switzerland důležité právě přírodní suroviny, jež jsou pro tyto zmrzliny tak typické a na jejichž výběr dohlíží ostřížím zrakem ti nejpovolanější – lidé z voňavého a lákavého světa kulinářiny. ■

TEXT: MÖVENPICK OF SWITZERLAND

FOTO: ARCHIV SPOLEČNOSTI MÖVENPICK OF SWITZERLAND

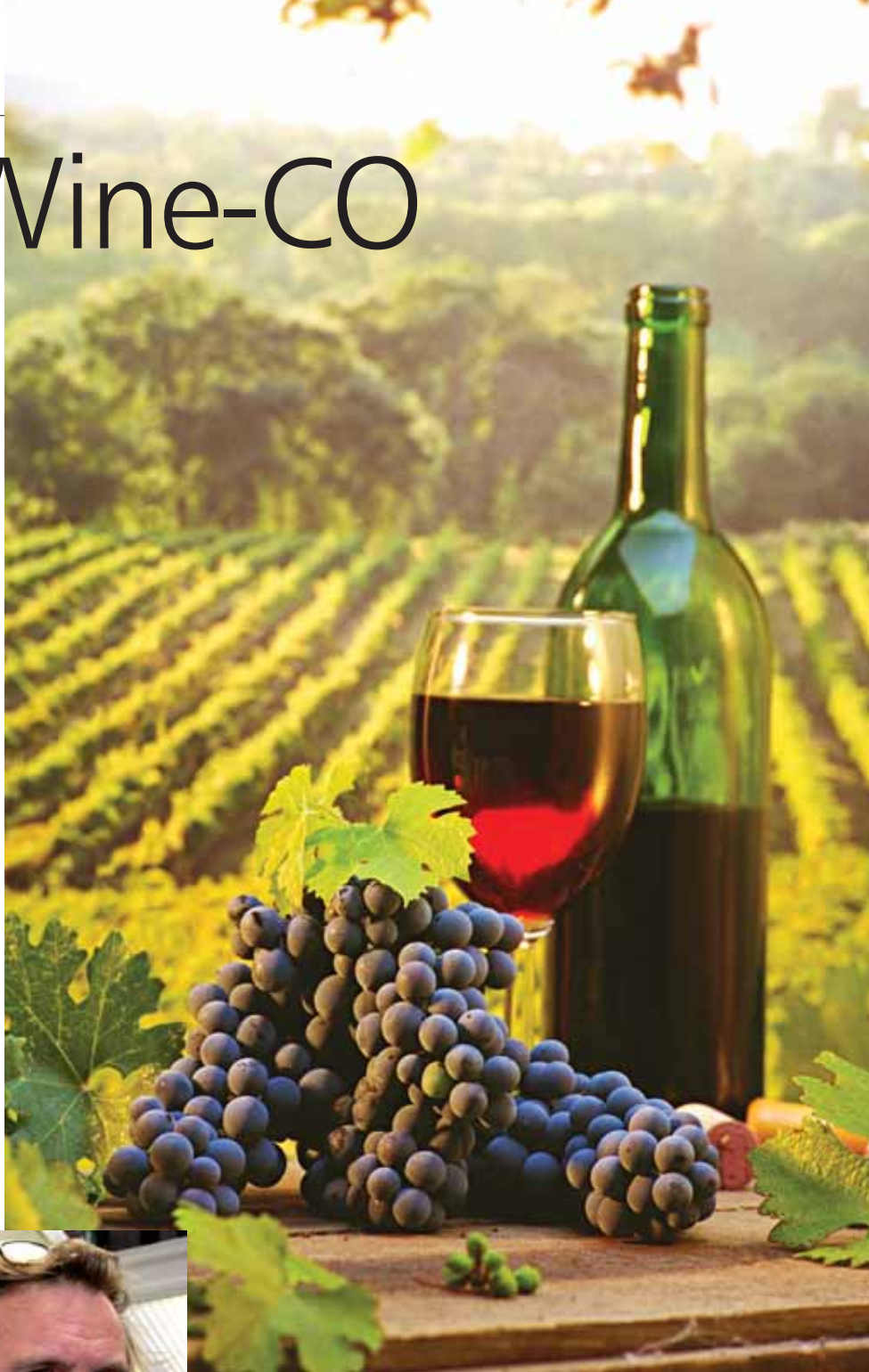

Rodis-Wine-CO

www.rodiswine.cz

Již několik let poskytujeme služby v oblasti přímého prodeje vín koncovým zákazníkům s veškerým servisem zahrnujícím ochutnávky u zákazníků, bankování vín, expresní dodávky objednaných vín po celé ČR i zahraničí. Naše další činnost (překladačské služby do několika jazyků) nám umožňuje při cestách po celém světě poznávání různých vinařství a poskytuje možnost výběru a ochutnání nejkvalitnějších vín pro naše zákazníky. Specializujeme se na nejkvalitnější řady vín, které jsou často produkovány pouze v omezených, předem daných množstvích a které jsou mnohdy vyprodány ještě před samotným lahvováním.

Mezi naše standardní služby patří degustace vín přímo u Vás ve Vámi zvoleném místě a čase. Degustace probíhá v komorní, přá-

telské atmosféře 1 – 4 osob, kam si můžete přizvat své partnery nebo kolegy. Ochutnáte z nabídky 15 až 20 vín a seznámíte se s podrobnostmi o jejich historii, oceněních, která tato vína získala a o klimatických a geografických podmínkách, za kterých se vína produkují. Díky tomu u nás vždy přesně víte, co kupujete. Nejsme velkoobchod, ani supermarket – nenahrazujeme originály, nýbrž dodáváme pouze originální produkci.

Celková nabídka více než 50 druhů vín je složena tak, aby si vybral opravdu každý dle svých chutí a preferen-

cí. Vína, která jsou u zákazníků nejžádanější, máme v nabídce trvale a část nabídky pravidelně obměňujeme. Mezi nejoblíbenější patří francouzská vína z produkce známého herce Gerárda Depardieu, kalifornská vína od Francise Forda Coppoly a lucemburská vína G.P.C. Naše vína se pravidelně zúčastňují testů v časopisech – v posledním testu v časopise „Vino a Styl“ získalo italské víno Amarone della Valpolicella 90 bodů.

V současnosti nabízíme vína z těchto zemí: Argentina, Austrálie (Barossa Valley – Simon Hacket, South Eastern – King stone estate, McLaren Vale – Simon Hacket, Clare Valley), Francie (údolí Loiry, Chateau de Tigné – GERÁRD DEPARDIEU), Chile (Viña Concha y Toro – Maipo Valley), Itálie (Veneto), Jižní Afrika, Kalifornie, Kanada (British Columbia), Lucembursko (Chateau de Schengen, údolí Mosely), Mexiko (Parras Valley), Nový Zéland (Saint Clair), Portugalsko, Španělsko.

Můžete nás navštívit ve „Vinotéce Lucemburská“ – na adrese Lucemburská 4, Praha 3 nebo navštívit internetový obchod na adrese www.rodiswine.cz, kde najdete kompletní sortiment. V současnosti připravujeme pro internetový obchod možnost živé komunikace s odborně vyškoleným prodávacem, který dokáže poradit při výběru vín. Těšíme se na Vaši návštěvu. ■

MARTIN DIRO A VĚRA JIRSOVÁ
MAJITELÉ

Obchodní ředitel: Michal Kubec, www.rodiswine.cz

Slevový kupón

Sleva
20%

Sleva při nákupu přes eshop:
Do poznámky při objednávce uveďte kód: EPRAVO
Platnost do 29.2.2008
www.rodiswine.cz

POZOR! Vhodný dárek

Garmin Nuvi 660

9.990 Kč

Cena včetně turistické navigační mapy v hodnotě 1.990 Kč

- navigační mapy 33 zemí Evropy
- navigační turistická mapa ČR Topo Czech
- integrované bluetooth hands free
- RDS TMC přijímač dopravních informací
- MP3 přehrávač, slovník, turistický průvodce
- předehrané pozice policejních radarů a kamer
- výdrž 4-8 hodin provozu na Li-ion akumulátor

GARMIN
... to je navigace!

www.garmin.cz

Řekni mi, čím píšeš, já ti řeknu, kdo jsi

Možná by se mohlo zdát, že v době počítačů a elektronické komunikace ztratila plnicí pera a psací nástroje vůbec své opodstatnění. Kdo by však tomuto názoru podlehl, hluboce by se mýlil.

Zrovna tak, jako se internetu nepodařilo zlikvidovat tištěné knihy nebo noviny, ani oblast ručního psaní není odsouzena k zániku. Ba právě naopak. Kvalitní psací nástroje v poslední době prožívají renesanci a více než kdy dříve se stávají věcí prestiže. Vedle své původní funkce také vypovídají o tom, jakého společenského postavení dosáhl jejich majitel, jaký má životní styl, temperament, záliby a pracovní zařazení.

Výrobci prestižních psacích potřeb jsou si toho vědomi a dodávají na trh tak širokou škálu modelů, že to své, doslova na tělo padnoucí pero si může vybrat skutečně každý.

Značkové psací potřeby Waterman jsou určeny především osobnostem vyznávajícím nekonvenční způsoby sebeprezentace a sledujícím módní trendy. Např. modelová řada Waterman Expert Urban byla vytvořena na míru kosmopolitnímu stylu života moderních byznysmenů. Nový jemný čárkovaný vzor s dokonalým chromovaným zdobením a ladný doutníkový tvar evokují nepřetržitý pohyb a ruch velkoměsta. Sebevědomý

design dovádějí k dokonalosti dynamicky sešikmené plošky na vrcholu víčka a těla. Solidnost a jistota je naopak vyjádřena robustním dvouramenným klipem s tradiční rytinou znaku "W". A k dokonalému psaní samozřejmě nesmí chybět pro značku Waterman charakteristický mistrovsky zvládnutý hrot.

Provedení Urban Brown se vztahuje k prostředí luxusně a přitom účelně zařízených kanceláří bossů velkých firem, jejichž dominantními prvky jsou kožená křesla, masivní psací stoly ze vzácných dřev a důkladně vyleštěné drobné kovové doplňky jako těžítka, vizitkáře nebo popelníky.

Urban Silver svým unikátním lakem s ledově zelenými odlesky připomíná chvíle strávené mimo kancelář, ať už na golfovém greenu nebo na dostizích, v klidném nočním baru nebo doma v přepychově zařízeném bytě.

Podobně nekonvenční je další Watermanův model Exception Waterfall. Jeho unikátní povrchová úprava jej však řadí blíže ke kategorii šperků a módních doplňků. Inspirací pro design této limitované edice se staly přírodní útvary vzniklé dlouhodobým a vytrvalým působením vody.

Dokonalá iluze povrchu vystaveného erozi je dosažena použitím originální glazury, která se následně rozruší za pomoci laseru a poté ponoří do speciální chemické lázně, kde se vytvoří jemné zvlněné linie. Vystavíme-li toto pero proudu světelných paprsků, vznikne dojem, jako by se od něho rozstříkovaly tisíce drobných křišťálově čistých kapiček. Každé pero Exception Waterfall je uloženo v dárkové kazetě z modře lakovaného dřeva.

Pera a další psací potřeby Parker mají proti značce Waterman spíše usedlejší charakter, jejich silnými stránkami jsou tradice, konzervatismus a jistota. Ten, kdo používá Parkera, o sobě říká, že mu záleží na dlouhodobých, trvalých vztazích, že nerad mění názory a že pokud se pro něco rozhodne, tak to udělá.

Vlajkovou lodí sortimentu Parker je modelová řada Duofold Esparto. Jejím názvem Esparto byl zvolen po travině ze Španělska a Severní Afriky, jež se používala k výrobě nejvyššího papíru na psaní. Také pera tohoto jména se vyznačují nejvyšší kvalitou.

Důstojným a reprezentativním kouskem pro ty, kdo mají jemný vytříbený styl, může být např. ručně sestavený a leštěný Esparto Sterling Silver z mincovního stříbra. Jeho vznešenost je zvýrazněna subtilním černým kroužkem na víčku a dokonale přesným hrotem z 18-karátového zlata a platiny, na němž je vyryt emblém karetního esa, který se opakuje na vrcholu víčka a je charakteristickým znakem kolekce Duofold. Originální tvar a povrchová úprava pera vznikají speciálním výrobním postupem, který vychází ze zručnosti dávných ornamentálních rytců a je zdokonalen k manuálně obsluhovaným strojům. Díky tomu je možné vytvářet překrásné a ojedinělé vizuální variace nesrovnatelné s běžnými ryteckými metodami. Rafinovanost elegantního designu ideálně doplňuje moderní ebonitové černá a speciálně jen pro tento model navržená kazeta.

Zatímco Esparto představuje moderněji zaměřený design, na druhém konci sortimentní řady Parker stojí limitované edice vycházející z historicky zajímavých a osvědčených modelů. Za příklad zde může sloužit třeba Duofold True Blue, který

vznikl jako replika pera č. 53 z roku 1928. Samozřejmě s použitím moderních materiálů a technologií. Psaní s takovým perem je pak srovnatelné s pitím Dom Pérignon, vlastnictvím obrazu od Františka Kupky nebo řízením Jaguaru.

Podobný charakter má i model Duofold Cloisonné. Zavedení ve své době neobvyklé a exotické žluté varianty Duofoldu proslavil sám zakladatel firmy G. S. Parker v roce 1927. Tato barva podle něho symbolizovala zručnost, umělecký odkaz a tajemství Orientu. V Asii žlutá barva znamená úspěch a bohatství, a jak Parker správně vystihl, ve dvacátých letech se stala velmi oblíbenou také v Evropě. Model Duofold Mandarin Yellow vyvolal obrovský zájem a nyní Duofold Cloisonné na tento úspěšný tah téměř po 80 letech navázal. Bezprostřední inspirací jeho designu se stala unikátní japonská váza objevená v Tokiu s originálně aplikovanou glazurou - tzv. technologií cloisonné. Téměř absolutně hladký povrch ze speciální lité a ručně leštěné pryskyřice připomíná tekutý odlesk cloisonné laku, jež na jednu stranu vytváří dojem nesmírné křehkosti, na druhou stranu však neobsahuje jedinou prasklinku. Víčko plnicího pera zdobí dva pozlacené kroužky a na jeho vrcholu se vyjímá stylizovaný reliéf keramické vázy s charakteristickým vzorem po obvodu.

V této limitované edici bylo vyrobeno pouze 3900 per, z nichž každé je individuálně číslované a dodáváno v překrásně lakované dřevěné dárkové kazetě s prospektem, zvláště očíslovaným záručním listem a lahvičkou originálního inkoustu.

To, že Parker rád čerpá inspiraci z minulosti není vůbec náhodné. Vždyť touto značkou se bez nadsázky psala historie a nechat takové dědictví ležet ladem by znamenalo neomluvitelný hřích. Podpisy státníků a vojevůdců provedené Parkerem nese např. španělsko-americká mírová dohoda z r. 1899, smlouva o příměří v Koreji z r. 1953 a jako oficiální psací potřeby používají značku Parker příslušníci anglické královské rodiny. Pery Parker 51, která patřila generálu Dwightu D. Eisenhowerovi, byla 7. května 1945 podepsána konečná kapitulace Německa a stejnou značku použili i Boris Jelcin s Georgem Bushem v červnu 1992 při podpisu smlouvy o snížení počtu strategických zbraní mezi Ruskem a USA.

Své uplatnění nacházejí špičková plnicí pera i dnes a z kancelářů a psacích stolů osobností na určité společenské úrovni nevymizí určitě ani v době, kdy bude elektronický podpis něco tak samozřejmého jako volání mobilním telefonem. ■

Tenerife

NEJVĚTŠÍ Z KANÁRSKÝCH OSTROVŮ V ATLANTIKU, KTERÝ ZŘEJMĚ DOSTAL JMÉNO PODLE NEJVĚTŠÍ HORY ŠPANĚLSKA, KTERÁ SE NA OSTROVĚ NACHÁZÍ, PICO DEL TEIDE (3717 M) S VĚČNĚ ZASNĚŽENÝM VRCHOLKEM, V JAZYCE PŮVODNÍCH OBYVATEL SLOVO TENER=HORA, IF NEBO IFE=BÍLÝ.

Tenerife je fascinující ráj nejen pro milovníky rostlin, ale přírody vůbec. Ne nadarmo je Tenerife nazývané „ostrovem věčného jara“. Naleznete zde 1 300 druhů rostlin, z toho 135 endemických (vyskytují se pouze zde). Nejcharakterističtějším stromem Tenerife je dračinec, některé jeho exempláře dosahují výšky až 20 m. Tyto stromy nemají letokruhy, stáří se tedy odhaduje podle množství výrůstků v koruně stromů. Dračinec měl pro původní obyvatele zvláštní význam, mízu ze stromů, tzv. dračí krev (míza se na vzduchu barví červeně), používali k výrobě pálenky, ale i k lékařským účelům (posílení imunity).

Pokud tedy budete mít možnost vycestovat právě na Tenerife, rozhodně toho využijte, protože na tento ostrov se nezapomíná.

Naše tipy na výlety:

Výstup na Pico del Teide

Dominantou národního parku Las Canadas je hora, sopka Pico del Teide (spící sopka, poslední sopečná erupce byla zaznamenána roku 1798), nejvyšší hora Španělska. Výstup na tuto sopku bude perlou vaší dovolené. Na Teide se dostanete po klikaté silnici, kdy v závislosti na zvyšující se nadmořské výšce máte možnost shlédnout různé stupně vegetace, počínaje svěží zelení, přes rozsáhlé piniové lesy až po lávová pole, připomínající spíše měsíční krajinu. Zhruba v polovině cesty na Teide se naskytne krásný výhled na sousední ostrovy Gran Canaria, La Gomera a El Hierro. Zvláštností tohoto národního parku je, že si v žádném případě nesmíte cpát kapsy upomínkovými kamínky, které byste si poblíž sopky sebrali, místní obyvatelé jsou na to velice hákliví. Dokonce jsou různě rozmístěné hlídky, které kontrolují chování turistů. Na vrchol Teide vás vyveze lanovka. Výstup na samotný vrchol je omezen vydáváním povolení, které si musíte vyřídit v kanceláři národního parku, v Santa Cruz de Tenerife, kvůli vysokému počtu turistů, které denně chrlí lanovka pod vrchol hory. Z důvodu ochrany přírody smí být na vrcholu pouze 150 lidí, takže počítejte s tím, že pokud bude pěkné počasí a vy budete mít potřebné povolení, budete si muset případně chvíli počkat, než na vás přijde řada, ale vydržte, vyplatí se to. Lanovka jezdí pouze za bezvětrného počasí kvůli bezpečnosti, protože co je dole malý vánek, směrem k vrcholu se mění na víchr. Na Teide se lze dostat také pěšky, v takovém případě však počítejte s tím, že kromě kvalitní turistické obuvi budete potřebovat značnou výdrž, protože v důsledku řídnoucího vzduchu se vám bude hůře dýchat kvůli nadmořské výšce i sirným výparům.

Největší papouškárna světa

Patříte-li mezi milovníky zvířat, určitě navštivte městečko Puerto de la Cruz, kde v jeho městské části Punta Brava je Loro Parque. Naleznete zde všechny druhy papoušků z celého světa. Loro Parque se rozkládá na ploše 125 000 m². Kromě papoušků zde uvidíte spoustu jiných druhů zvířat a v rámci zábavného programu můžete shlédnout asi 30 minutovou papouščí show, vystoupení s lvouny hřívnatými, lachtaní nebo delfíní show. Delfíní show je úžasná, budete ohromeni, co vše tito savci dokáží.

Tenerife – kulinářský ráj

Každá show se koná v jiné části parku, takže si vše vhodně časově rozvrhněte, ať nic nezmeškáte. Na Loro Parque si vymezte alespoň jeden den, protože kromě jmenovaného se můžete těšit na žraločí akvárium, skrz něž lze projít průhledným podvodním tunelem, navštívíte netopýří jeskyni a pavilon s orchidejemi. Malé upozornění, nejen zde v Loro Parque, ale i při jiných turistických akcích, se nenechte překvapit tím, že vás hned u vstupu vyfotografují.

Delfíní safari

Tenerife nabízí i mnoho dobrodružnějších výprav, např. výletní safari za velrybami a delfíny. Brzy ráno se v přístavu v Los Cristianos nalodíte na menší výletní loď, kde vás přivítá kapitán spolu s několika námořníky, opět vás vyfotí a vyrazí s vámi na širý oceán. V ceně vstupenky máte i občerstvení po celou dobu plavby a oběd. S trochou štěstí uvidíte několik metrů před sebou velryby – kulohlavce, většinou ve skupinách, někdy s mláďaty. Po nějaké době vás obklopí zvědaví delfíni, kteří jsou neuvěřitelně dovádívi a velmi společenská – jen těžko byste hledali delfína samotáře.

A mnoho dalších zajímavostí a zážitků vás na Tenerife čeká, stačí se jen rozhodnout!

Návštěva kanárských restaurací je často něčím víc než kulinářským zážitkem. Platí to nejen pro pokrmy jako takové, nýbrž i pro zařízení restaurací, které může být jednoduché, ale také útulné nebo rustikální. Možná se také rádi posadíte do otevřeného patia, obklopeného bohatou zelení a spoustou květin. V kanárské a tudíž i tenerifské kuchyni se při přípravě pokrmů používá především olivový olej, česnek a řada druhů koření a bylinek. Kdo chce jíst jako domorodec, neobejde se bez pokrmů a omáček s česnekem. Restaurace nabízejí zejména mezinárodní kuchyni, na venkově a menších městech je však možné ochutnat typická místní jídla.

Hlavními potravinami ostrova jsou ryby, drůbež, králíčí maso, brambory a různé druhy zeleniny. Ryby se podávají většinou grilované nebo smažené. Specialitou je ryba vieja, chutí podobná kapru, na tržištích se prodává také sušená a solená. Populární je sancocho, sušená ryba vařená s bramborami, cibulí a česnekem. Rozšířeny jsou různé druhy sledů, pečené na plechu či v marinádě. Ve specializovaných restauracích je k dostání i pečená muréna. V široké nabídce naleznete také kalamáry, krevetky, chobotnice, stejně jako grilovaného lososa a mečouna, nejobvyklejší rybou je tuňák.

až tříhodinová „siesta“. V tuto dobu se život v některých oblastech prakticky zastaví. Večeře se zpravidla nepodává před 22. hodinou a často je zakončena silnou kávou.

Jídlo patří ke každé pořádně oslavě, takových příležitostí budete mít na Tenerife víc než dost. Tenerifané velice rádi a často oslavují. Nejčastějšími slavnostmi na ostrově jsou tzv. romerías na počest lokálních patronů. Slaví se pestrými průvody s alegorickými vozy, hlavní roli hraje folklór, hudba a kroje. Tyto slavnosti nejsou čistě náboženské, mají v sobě prvky lidových veselí. Nejznámější a největší slavností na Tenerife je karneval (probíhá v únoru), který po karnevalu v Rio de Janeiru patří mezi největší na světě. Řada slavností nemá pevné datum, a tak je dobré se o přesných datech informovat v místních informačních centrech.

Že se Vám již sbíhají sliny a rádi byste ochutnali tenerifské speciality? Nebo byste chtěli vidět karneval na vlastní oči? Neváhejte a vyberte si svůj zájezd právě zde. ■

Pokud nejste milovníkem rybí kuchyně, hlady trpět nebudete. Vynikající je naložená vepřová pečeně (carne de fiesta), dále stojí za ochutnání pečený marinovaný králík (conejo en almorojo) nebo naložené pečené kůzlečí maso (cabrot en adobo). Typický pokrm je puchero, připravovaný v jednom hrnci z hovězího a vepřového masa, hrášku, sladkých brambor, cibule, kukuřice, mrkve a fazolí.

Jako předkrm se doporučuje polévka (sopa) nebo grilované krevety v česnekové omáčce. Nejrozšířenější jsou rybí polévky (sopa de pescado), je v nich většinou několik druhů ryb, mušlí, darů moře a zelenina, nebo luštěninová polévka (potaje). Dávnou vzpomínkou na typicky kanárskou kuchyni jsou „papas arrugadas“, malé brambůrky vařené v silně osolené vodě (dříve mořské) tak dlouho, dokud se voda nevypaří. Jedí se i se slupkou, na níž jsou patrné stopy bílé soli.

Oblíbeným osvěžujícím nápojem je sangría, druh bowle, jejímž základem je červené víno, do kterého se přidávají různé silnější alkoholické nápoje. Pravá tenerifská sangria se pozná podle toho, že je v ní mimo jiné vždy banánový likér a nakrájený banán.

Kanárané mají velice rádi sladkosti a tak dezerty nechybí u žádného hlavního jídla. Mezi ty nejpozoruhodnější patří bienmesabe (šlehaný mandlový krém se žlutky a medem), flan (karamelový krém), franbollo (kaše z kukuřičné mouky a mléka), helados (zmrzlina). Specialitou Tenerife jsou flambované banány.

Snídaně trvá ve Španělsku jen krátce. Pro první ranní hodiny stačí café con leche (káva s mlékem) a loupáček nebo čokoláda s churros (polodlouhé sladké pečivo). Při druhém snídani dostanou Španělé větší chuť na koláč nebo sendvič, zatímco kolem poledne dají přednost čerstvým tapas (různé předkrmy). Po obědě se většinou drží dvou-

VÍCE ZDE:

[HTTP://WWW.FISCHER.CZ/ONLINE/CZ/VIEW/HOLIDAY-SEARCH?DATUM=1.11.2007&DEST=1036&PLUSMINUSD=14&STAT=1015&ODLM=1&DNU=1008](http://www.fischer.cz/online/cz/view/holiday-search?datum=1.11.2007&dest=1036&plusminususd=14&stat=1015&odlm=1&dnu=1008)

Internet Golf Tour 2007 presented by Nespresso

Ohlédnutí za letošní sérií golfových turnajů

SPORTOVNÍM SETKÁNÍM PARTNERŮ SPOLEČNOSTÍ EPRAVO.CZ A ATLAS.CZ, 19. ŘÍJNA V CIHELNÁCH, VYVRCHOLIL JIŽ 3. ROČNÍK SÉRIE GOLFOVÝCH TURNAJŮ INTERNET CUP.

Přestože nám na všech předcházejících turnajích počasí bylo nakloněno, tentokráté nám ukázalo svoji stinnou stránku. Zažili jsme v podstatě všechna možná stadia meteorologických proměn. Nejdříve jsme trochu zmokli, posléze nám navlhlé bagy a oblečení sluníčko částečně vysušilo, aby nám je mohlo za krátký okamžik pokropit „sněhánkovou“ nadílkou. Ale i přes tuto nepřízeň počasí, které dominovala ranní teplota kolem 3 stupňů Celsia se do Cihelen sjela více než padesátka hráčů, aby se rozloučila s letošní golfovou sezónou.

Nepřízeň podzimního počasí nejvíce vyhovovala těmto hráčům, kteří se stali vítězi posledního turnaje letošní tour. Gratulujeme!

Kategorie HCP 0 — 18 :

1. místo Tomáš Koušek
2. místo Tomáš Hora
3. místo Martin Bešta

Kategorie HCP 18,1 – 36

1. místo Lucie Pitterová
2. místo Jiří Hrabovský
3. místo Luděk Drnec

Kategorie HCP 37 – 54

1. místo Dana Marklíková
2. místo Tomáš Ryneš
3. místo Tomáš Bajusz

Při pohledu na výsledkovou listinu mě napadá otázka, zdali naši příští sérii nepojmenovat Internet Cup for Tomáš.

A na co se můžeme těšit do příští sezóny?

Internet Golf Tour 2008 se bude odehrávat opět minimálně ve formě 4 turnajů na pečlivě vybraných golfových hřištích po celé republice. Tradičním spoluorganizátorem těchto turnajů je i pro příští rok internetový portál ATLAS.CZ. Každý z turnajů bude doprovázet bohatý program pro nehrající všech věkových kategorií, doplněný o nejrůznější atrakce. Hráči se mohou také těšit na zajímavé ceny nejen pro vítěze jednotlivých turnajů, ale i na velké finále, ve kterém se bude hrát o zahraniční zájezd či o bezplatný pronájem vozu zahraniční značky a mnoho dalších cen. Takže nezbyvá nic jiného, než poděkovat všem sponzorům, díky kterým jste se mohli těšit z hezkých cen a dáreků, Vám popřát mnoho dobrých míčů odpálených v průběhu zimní přípravy a krásné prožití svátků vánočních. Na viděnou v příští golfové sezóně. ■

JAKUB KARAS

mBank – bankovníctví nové generace

Základní informace

mBank je internetovou tvář polské BRE Bank, mBank se specializuje plně na internetové bankovníctví a jejím hlavním mottem je být bankou nové generace. BRE Bank je zavedená polská banka, která působí na tamním trhu již přes 20 let, a je dceřinou společností německé finanční skupiny Commerzbank.

BRE Bank hodlá v Čechách a na Slovensku, kam s mBank rovněž expanduje, investovat dohromady 29 milionů eur, tedy zhruba 800 milionů korun. Podle ředitele BRE Bank Slawomira Lachowského by se v Čechách měla mBank do zisku dostat v roce 2012. V té době by její portfolio půjček mělo dosahovat 1,2 miliardy eur a na vkladech by měla mít asi 300 milionů eur.

BRE Bank v Čechách působí na základě tzv. evropského pasu. Je proto plnohodnotným účastníkem českého bankovního provozu, má stejná práva a povinnosti, včetně standardního zajištění financí klientů.

mBank bude mít v Česku patnáct finančních center, ve kterých budou klienti moci žádat např. o půjčku, a zhruba sedesát tzv. mKiosků v nákupních střediscích, kde

bude pro klienty připraveno

připojení k internetu, telefon, bankomat a další služby.

mBank přichází s bankovníctvím

nové generace, ve kterém je na prvním místě klient. Ten bude mít možnost plně ovládat svůj účet přes internet, ale také právě v již zmíněných kioscích. Klient může s bankou komunikovat kromě call-centra také třeba přes mBlog a mFórum, což jsou unikátní služby v oblasti českého bankovníctví. Neaktivnější klienti mají navíc možnost zapojit se do mRady a přímo tak ovlivňovat chod banky.

mBlog, mFórum a mRada

mFórum je revoluční komunikační kanál v českém bankovníctví. mBank chce znát názory a přání lidí, proto jim umožňuje pohodlně a aktivně diskutovat s ostatními uživateli mFóra, bankovními specialisty mBank, ale i běžnými zaměstnanci mBank. Zaměstnanci mBank budou na diskuzi vystupovat otevřeně, vítají jakoukoli diskuzi, nemají důvod se skrývat a přispívat anonymně, jak je v Česku častým zvykem.

mBlog je prvním blogem v českém bankovním prostředí. Zároveň prvním českým bankovním blogerem je Adam Zbiejczuk, který blog aktualizuje. Jeho úlohou je představovat aktuální dění v bance v otevřenějším a uvolněnějším duchu,

než to umožňují třeba webové stránky. Zároveň mBlog slouží i podobnému účelu jako fórum. I zde totiž mají čtenáři bankovního blogu možnost nad jednotlivými příspěvky diskutovat, a to nejen s blogerem Zbiejczukem, ale například také s klienty jiných bank či s bankovními úředníky.

mRada je originální zapojení klientů do života banky. Klienti radní, kteří se rekrutují z aktivně komunikujících klientů na mForu a mBlogu, mají možnost nahlížet do plánů rozvoje banky a upravovat je. mRadní se schází na pravidelných online schůzkách, kde diskutují nad aktuálními tématy, které se mBank týkají. mRadní mají jistotu, že jejich závěry, připomínky a nápady „nezapadnou“ na webu nebo v mailboxu, ale dostanou se k pracovníkům mBank, kteří se jimi budou muset zabývat. mRadní nejsou anonymní, vystupují pod svým jménem a zaměstnáním a mimo jiné radí i začínajícím klientům. mRada je ojedinelou možností, jak upravit banku přesně podle potřeb a přání klientů.

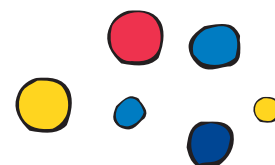
mBank

mForum, mBlog i mRada v Polsku výborně fungují. A také díky těmto institucím je mBank lídrem polského trhu online bankovníctví.

S čím mBank přichází

mBank v Čechách začne nejprve s běžnými a spořicími účty, později budou následovat i spotřebitelské půjčky nebo hypotéky.

V Polsku se mBank od svého startu v roce 2000 dostala mezi klíčové hráče na bankovním trhu a nyní má již 1,5 milionu klientů. Důvodem, proč je mBank tak úspěšná, je kromě vstřícného přístupu ke klientovi i její poplatková politika. Stejně jako v Polsku budou i v Česku základní bankovní operace a vedení účtu zcela zdarma. ■

Rado

Starověký materiál budoucnosti – high-tech keramika

Ze země do vesmíru

Historie keramiky, ikonického materiálu společnosti Rado, se táhne hodně do minulosti. Keramické artefakty dokumentují první známé použití tepla k transformaci nerostu; tento proces předchází vývoji skla a kovu o několik století. Slovo „ceramic“ pochází z starořeckého výrazu keramos, což znamená hrnčířská hlína. Dnes je keramika obecným výrazem pro neorganický, nekovový, opracovaný materiál, který je charakteristický extrémní tvrdostí a výjimečnou odolností prostředím.

Přestože keramika je velmi starý materiál používaný v umění a řemeslech, jeho použití v průmyslu je mnohem současnější a začalo teprve v druhé polovině 20. století. Průmyslová keramika vděčí za svůj výjimečný rozvoj svému uplatnění v elektroprůmyslu, neboť vylepšuje odolnost proti mechanickým a termálním šokům. Použití materiálů na bázi kyslíku, karbonů a nitridů umožnilo rozšíření jejího uplatnění. To zahrnuje vitrokeramické varné panely, lékařské protézy a tepelné štíty raketoplánů, kde se těží z výjimečných vlastností keramiky s využitím její chemické a mechanické stability.

High-tech keramika a snaha o opravdový luxus

High-tech keramika byla preferovaným materiálem společnosti Rado dlouho předtím, než si získala i ostatní hodinářské značky. Úplně první hodinky z high-tech keramiky, model Rado Integral, byly představeny v roce 1986. Tato kolekce se rozšiřovala s tím, jak naši výzkumníci a inženýři vyvíjeli další inovativní aplikace.

Kromě odolnosti proti poškrábání, kterou je keramika proslulá, má i další kvality, které Rado považuje za stejně důležité. Je extrémně lehká, což je u zápěstních hodinek ceněná vlastnost. Zde jde především o skutečný komfort. High-tech keramika je také hypoalergizující, což je další komfortní prvek. Když se dotýká kůže, vyrovnává svou teplotu s teplotou těla a nabízí tak ještě větší pohodlí. Toto je opravdový luxus. Hodinky se pak stávají součástí svého nositele.

Ovládnutí bílé je technologická dovednost

Další vlastností high-tech keramiky využívané společností Rado je, že představuje jedinečného nositele barvy. A protože bílá je druhé já černé, vyvinula tato značka původní nový odstín. Hlubší a zářivější. Nová bílá společnosti Rado je výsledkem snahy o dosažení čistoty. Jedinečné dovednosti našich vývojářů vedly k vytvoření odstínů „True White (opravdové bílé)“ a „Ceramica White (keramické bílé)“, přičemž druhý jmenovaný představuje nepřekonatelnou inovaci ve formě safírového křišťálu pokrytého bílým povlakem, kde tenoučký smaltový film doplňuje finální úpravu integrovaných linií hodinek.

RADO – Síla bílé

Zákony kolometrie a universální využívání bílé pro symbolické účely propůjčují této barvě intenzitu a alchymii. Smysl pro čistotu a něhu, který spojujeme s bílou, jsou proto zastíněny jejími vlastními silami.

Bílá zcela nekompromisně odráží příslib násilné změny jako vítané odloučení. Abstraktně oživuje věci. Pomíjívě vytváří oblasti svobody. Surrealisticky posiluje sen, skrz který smělé projekty dostávají tvar a formu. Bílá je čarovná a sexy. Andělská a démonická zároveň, je stejně nadčasová a základní jako černá.

Typický představitel černé, společnost RADO si uvědomuje její význam a vyvinula novou, hlubší a sofistikovanější bílou. Pulsující a pronikavá nová RADO bílá dává keramice křehkou hloubku, vlajkové lodi v materiálech a v technologii značky, nesrovnatelně více efektní v přenosu barvy.

Historie a symbolika bílé

Přestože bílá měla vždy speciální postavení v barevném spektru, její role a význam se během staletí měnil a odlišoval kulturu od kultury.

Ve snaze získat opravdovou bílou, malíři ve starověku a středověku často používali zlato, symbol světla a bohatství, místo super bílé, které bylo velmi obtížné dosáhnout. S vynálezem tisku a nástupem papíru inklinovalo období renesance k chápání bílé jako antibarvy nebo bezbarvého odstínu. Ke konci 18. století pokrok v chemii barev a pigmentů vedl umělce k obnovení statusu bílé jako samostatné barvy. Avšak velké množství symboliky, která bílou obklopuje, z ní činí velmi speciální barvu.

Bílá je nová černá

Ačkoliv je bílá obvykle vnímána jako protějšek černé, je to ve skutečnosti barva, která je černé nejbližší, která má rozměr představivosti stejně bohatý a křehký jako černá. Černá a bílá se potkávají v kolektivním neuvědomování své barvy a hodnoty.

Přestože dnes přemýšlíme o bílé jako studené barvě, naši předci ji považovali za teplou barvu. Teplá a studená, bílá má tak evokující sílu, že umí uchopit myšlenku i její pravý opak. Bílá symbolizuje panenství i mateřství, úzkost i euforii, světlo i stíny nicoty, duchovnost i sílu. Na všech pěti kontinentech se věří, že bílá představuje čistotu, nevinnost, život a mír a je to jediná barva, která má universální význam jako černá.

Produkt je hrdina

Hodinky ve stavu splnutí. Tvarování budoucnosti. Image a koncept – nic náhodného. Nový přístup k definici charakteristických prvků značky, základní elementy její identity. Technologické. Průkopnické. Ušité na míru.

Hlavní pozornost je zaměřena na produkt a nic než produkt – opravdového hrdinu nové kampaně společnosti Rado. Oproštěné od dobrozdání a scén životního stylu – vizuální sdělení ve své nejčistší podobě.

Nová koncepce komunikace se soustředí na produkt. Ta dává život a poetický význam. Výjimečná transformace myšlenky do solidního konceptu. Nad rámec samotných hodinek viditelné prvky vyjadřují emocionální rozměry. Energie v pohybu. Estetická síla. Technologická inovace.

Aby přivedlo tuto nepravděpodobnou, přesto okouzující alchymii k životu, povolalo Rado do svých služeb dva německé fotografy, Andrease Mierswa a Markuse Kluska. Jejich odbornost, která činí ducha pohybu a high-tech technologie nesmrtnými, se již uplatnila u těch největších jmen ve světě automobilů. Oni dosáhli metamorfózy dojmů, aniž by změnili základní povahu předmětů. Hodinky mají neuvěřitelný charakter, jejich síla zůstává nedotčená. Viditelné prvky uspěly ve sdělení, že neměřitelná síla může získat skutečné rozměry prostřednictvím designu. Proces, který má blízko k záhadě a kouzlům.

Kampaň společnosti RADO zdůrazňuje kultivovaný charakter linií produktu, ale též vyzdvihuje použité materiály, technologický výzkum a průmyslový proces, který za ním stojí. Výsledek je velkolepý: splnutí vizionářského a materiálního světa.

Krása image je proměnlivá – dotýká se samé podstaty věci. Významné technologické prostředky přeměnily kampaň společnosti RADO na zásadní využití techniky. Více než kdykoliv předtím, my tvarujeme budoucnost. ■

Investovat do nemovitostí se vyplatí

Poučka stará téměř jako lidstvo samo. Investice do nemovitostí byly vždy pokládány za rozumné a stabilní. Až na výjimky přinášely takto uložené prostředky dlouhodobý výnos. Mít peníze uložené v nemovitostech znamenalo jistotu a určité zabezpečení například na stáří. Doba se sice mění, nemovitosti zůstávají. Nicméně se změnou trendů v investování obecně se mění i způsoby investování do nemovitostí. Jaké jsou dnes možnosti a opravdu je nemovitostní investice bez rizika?

Samozřejmě v první řadě můžete klasicky koupit dům, byt či jinou nemovitost jako investici a spoléhat na růst její tržní ceny, příjem z pronájmu, nebo obojí. Na českém trhu relativně novou možností je však některá z forem kolektivního investování. Nemovitostní fondy se v České republice začínají stále více prozrazovat. Obecně je lze rozdělit na dva základní typy. Realitní akciové fondy, které nakupují akcie developerských společností, podílejí se na jejich ziscích a jejich cílem je nákup nebo výstavba a následný prodej nemovitosti. Tady se o určitém riziku dá hovořit, už jen fakt, že se investuje do akcií, by měl být pro investory vodítkem. Druhým typem jsou speciální nemovitostní fondy. Nakupují nemovitosti nebo podíl v nemovitostních společnostech s cílem vlastnit a pronajímat je a tak generovat stabilní dlouhodobé výnosy. Tento typ fondů představuje mnohem konzervativnější způsob než zmiňované realitní akciové fondy.

Jednou z prvních investičních společností aktivních v oblasti speciálních nemovitostních fondů, je společnost Realtia. Ta na podzim tohoto roku uvedla na trh svůj první nemovitostní fond s případným názvem 1. nemovitostní OPF REALTIA. Tento fond je zaměřen na investice do kvalitních komerčních

nemovitostí v atraktivních lokalitách generující stabilní a dlouhodobé výnosy na území České republiky. Fond zhodnocuje prostředky především na základě příjmů z nájemného, u kterého lze vzhledem ke kombinaci špičkové lokality, kvality nemovitosti a kvality její správy očekávat jeho nadprůměrný a udržitelný růst. Jedná se o nemovitosti typu prvotřídních administrativních budov, obchodních center, multifunkčních center a případně logistických parků nebo luxusních hotelů.

Šestnáctého října tohoto roku Realtia oznámila první velkou nemovitostní akvizici. Akcionář Realtie, společnost Nationwide Holding a. s., zajistil pro 1. nemovitostní OPF Realtia Palác Anděl na Smíchově. Palác Anděl sestává ze čtyř moderních multifunkčních budov mezi ulicemi Stroupežnického, Plzeňská, Radlická a ze čtvrté strany sousedí s moderním náměstím Piazza Domino. Jde o nemovitost s více než 14 tisíci metrů čtverečních kancelářských a obchodních ploch a 120 parkovacími místy v jedné z nejdynamičtěji se rozvíjející oblastí Prahy. Je součástí nového městského bloku známého jako Anděl City. Ten zahrnuje rovněž další kancelářské a obchodní prostory, luxusní hotely, byty a multikino.

K investování prostřednictvím speciálních nemovitostních fondů je třeba dodat, že tyto jsou vhodnou příležitostí nejen pro velké institucionální investory, ale také i pro investory drobné. Vždyť minimální měsíční vklad začíná už na částce 1000 Kč. Zajímavým faktem je to, že nemovitostní fond dává i malému investorovi možnost stát se zprostředkovaně spolumajitelem i velkých nemovitostí a profitovat ze zisku z nájemného a růstu hodnoty nemovitosti. A to při zachování konzervativnosti dané investice tj. s relativně nízkou mírou rizika. Z dlouhodobého hlediska lze bez nadsázky v České republice prohlásit, že investovat do nemovitostí prostřednictvím nemovitostních fondů se vyplatí. ■

NEWS

from
the world
of law

Disciplinary proceedings against lawyers from law firm of Havel & Holásek ended up in acquittal

The disciplinary proceedings against lawyers from the law firm of Havel & Holásek ended up after a hearing at a disciplinary panel in Brno in a complete acquittal (from all disciplinary charges). None of the lawyers from Havel & Holásek was found to have violated the proscribed rules. The disciplinary prosecutor in the case did not appeal and so the decisions of the disciplinary panel became effective.

"Since the first appearance of media reports, we have been expressly denying any wrong procedure or breaching of the Bar Association regulations, and so we are pleased that, unlike an overwhelming majority of disciplinary cases, which lead to the awarding of sanctions, in this case the court issued in a very short time rulings of acquittal from all disciplinary charges or even ruled to terminate the disciplinary proceedings," said JUDr. Jaroslav Havel, the managing partner of the law firm of Havel & Holásek, in response to the rulings of the disciplinary panel. "We provided the Czech Bar Association with maximum information and maximum co-operation in order to accelerate the disciplinary proceedings," added Jaroslav Havel, "these proceedings were, in our opinion, completely unnecessary, unjustified and for us also incomprehensible."

Disciplinary charges against lawyers from Havel & Holásek were filed on 9 July 2007. The disciplinary proceedings were initiated due to media reports on a possible conflict of inter-

ests in connection with the provision of legal services to the Ministry of Transport of the Czech Republic and subsequently to the Kapsch company in relation to the electronic road toll project within the Czech motorway network.

The disciplinary prosecutor pointed out that the lawyers, due to information on the previous client, the Ministry of Transport of the CR, could put their client in advantageous position in relation to other applicants for the given public contract.

The legal services of Havel & Holásek provided in the past to the Ministry of Transport of the CR were chiefly used for the preparation of legislation that was finally enacted in a version significantly different from the wording proposed by the law firm of Havel & Holásek. Only after a certain lapse of time and without any connection to the firm's previous work for the ministry, did the firm start to work for the Kapsch company, which took part in the tender for the supplier of the road toll system.

A three-judge disciplinary panel (composed of members of the Disciplinary Committee, an independent body whose members are elected through voting by secret ballot once in four years at the Congress of Lawyers) came to the conclusion, having received statements from both the clients and other participants in the case, that the respective proceedings were to be terminated and that the accused lawyers were to be acquitted from the disciplinary charges, since it had not been proved that the offence substantiating the charge had been committed. The case was decided on 1 October 2007 already at the first session of the disciplinary panel in Brno.

Thus the proceedings ended with a clear conclusion that lawyers from Havel & Holásek did not break any rule when providing their legal services. Nor did any of the clients raise any objection in the course of the disciplinary proceedings concerning the quality of the services or the ethical practise on the part of the lawyers. ■

EDITING (MIC)

Payment of a dividend

The general meeting of a joint-stock company in which I am a shareholder decided on the payment of dividends. Can I sell the right to the dividend payment to a third person? What steps am I to take to execute this sale? Am I obliged to notify the company of this?

As it follows from Article 156a Paragraph 1 of the Commercial Code (Act no. 513/1991 Coll.), in general it can be stated that with a transfer of a share all rights related to the respective share are transferred too. Nonetheless, the law allows for some rights to be transferred individually, i.e. without the share. The assignor of these rights therefore continues to be a shareholder in the company whose shares are in

question. These are so-called individually transferable rights.

The right to dividend payment does belong among the individually transferable rights. Nonetheless the right to the dividend payment cannot be transferred before the date when it really arises, i.e. before the date when the general meeting agrees upon the dividend payment.

At the same time, it holds true that it is not possible to transfer a future right to the dividend payment, i.e. for a future accounting period (e.g. now for the period of 2009). It is also not possible to transfer the right to the dividend payment "for good", i.e. to conclude such a contract that would stipulate that the shareholder in fact waives their right to dividends to the benefit of another person.

The provisions of Article 156a Paragraph 3 of the Commercial Code set the course of steps to be taken in order to transfer such individually transferable right. The share-

holder, whose right to a dividend has arisen, is obliged to conclude a so-called assignment contract with the person to whom they want to transfer the right (regardless whether for money or for free). It follows that the inquirer is therefore also obliged to conclude such contract with the person who they want to transfer their dividend right to.

The assignment contract is governed by the provisions of Article 524 and following of the Civil Code (Act No. 40/1964 Coll.). The wording of this regulation makes it clear that the contract shall always be established in writing, otherwise it is invalid. Furthermore, it is important that the claim can be transferred without the debtor's consent. That means that in the case of the right to a dividend transfer the inquirer does not have to ask approval from the joint-stock company or any of its bodies, as the case may be.

Nonetheless, it follows from the regulation on the assignment of the claim that the shareholder, as the assignor of the right, shall without unnecessary delay notify the joint-stock company of the assignment of the right. Thus, the inquirer is obliged to inform the company about the fact that he has concluded an assignment contract.

Nonetheless, also the acquirer of the right to the dividend payment shall inform the company, or rather prove that the assignment contract has been concluded. The Commercial Code specifies in this context that the person asserting an individually transferable right on the basis of the assignment of a claim is obliged to prove that the right has been transferred to them by a person who was at the time of the transfer a shareholder of the company and was entitled to this individually transferable right or by a person who was at the

time of the transfer a holder of an individually transferable right, as the case may be.

If the right to the dividend payment is connected to a so-called registered share, it can be individually entered in the record of the registered securities. If the company makes use of this option, the right is still transferred by means of an assignment contract, but the procedure for the registered security transfer shall be also followed. ■

Construction remodeling of non-residential facilities

I hire two offices in a building. I agreed orally with the original landlord to carry out certain construction remodelling. I really carried out this remodelling. Subsequently a new owner bought the building and he, the same as the original owner, adopted a negative attitude with respect to any financial compensation for investments on my part. Which of them can I sue with respect to the compensation for remodelling that I carried out in the offices?

The lease of offices, i.e. non-residential facilities, follows the provisions of Act No. 116/1990 Coll., on hiring and letting of non-residential premises, as amended. Since this law does not contain any rule applicable in such situations, it is necessary to seek the answer in the Civil Code (Act No. 40/1964 Coll., as amended). The reason for this lies in the

fact that the Civil Code is in relation to the Act on hiring and letting of non-residential premises a so-called general regulation, which means that it is applied in those cases when the Act on hiring and letting of non-residential premises does not contain its own (special) legal provision.

As it follows from the provisions of Article 667 Paragraph 1 of the Civil Code, the lessee may carry out changes to an object (in this case, changes mean construction remodelling in the leased offices) only if they have been granted approval from the landlord. The lessee can claim compensation for incurred costs linked to this, only if the landlord undertook to pay the costs. If the contract does not stipulate otherwise, the lessee is entitled to claim compensation for incurred costs only after the lease has been terminated and depreciation of the changes to the property incurred during the period when the property was used is subtracted. If the landlord consented to the modification, but did not undertake to pay the costs, the lessee can, after the lease termination, claim a sum equivalent to the increase in the value of the property related to the modification.

Also the provision of Article 680 Paragraph 2 of the Civil Code is relevant for this case, since it deals with situations

when an object passes into the hands of another owner at the time of its lease.

According to the mentioned provision, if a change in the ownership of a leased object take place (i.e. the ownership of the building where the two offices are located is transferred to another person), then the new owner assumed the legal status of a lessor. That means that this new owner becomes automatically according to the law a new lessor in relation to the existing leaseholders. The fact that the name of the original owner remains in the lease contract is of no consequence to this.

And now to the question itself. It is clear from its content that, though the original owner consented to the construction remodelling, he did not undertake to cover the costs related to it. Subsequently the ownership of the building changed hands and the inquirer does not know now which one of the owners is now obliged to reimburse him for executed investments into the leased object (whether the original owner who consented to the remodelling or the new one).

Since according to the law a new owner assumes the status of a landlord, theirs is also the obligation to pay a sum equivalent to the increase in the value of the property related to the remodelling of the two offices, after the lease expires. In other words, it is the new owner (lessor) of the building where the offices are located who is obliged to settle with the leaseholder, and not the original one. The fact that it was the original owner (lessor) who consented to the remodelling makes no difference to this. Consistently with this interpretation, the inquirer would have to bring a possible legal action against the new owner (lessor) of the building where the offices are located.

In the end it is fitting to mention other effects of the provision of Article 667 Paragraph 2 of the Civil Code that have not been discussed properly so far.

In the first place, if the lessor consented to the construction remodelling of the leased object but did not undertake to cover the costs, the leaseholder is not entitled to demand a sum corresponding to really incurred costs from the lessor (i.e. e.g. an amount corresponding to the sum total of costs on construction material and work of craftsmen). On the other hand, the leaseholder is entitled according to the law to demand a sum corresponding to the real appreciation in the value of the leased object (i.e. the difference between the value of the object before and after the modification was performed). In the case of a dispute this will often mean seeking advice from a suitable authorised expert. Nonetheless, the extent of appreciation is not assessed at the moment when the concerned modifications are completed, but at the moment when the lease expires. This also means that the mentioned right to reimbursement arises only after the lease termination, and not at the moment when the modifications of the leased object have been executed. ■

Construction remodelling

Can a lease contract incorporate a stipulation setting that the leaseholder is not entitled to the compensation of costs incurred as a result of construction modifications executed in the flat?

Construction modifications executed by the leaseholder in a flat are governed by Article 694 of the Civil Code (Act No. 40/1964 Coll., the Civil Code). Nonetheless, provisions of this article do not answer the given question, and therefore it is necessary to apply form the version of a general lease contract incorporated in Articles 663 to 684 of the Civil Code.

With respect to the question the wording of the provision of Article 667 Paragraph 1 of the Civil Code is of special importance, since this provision, among other things, attends to the question of financial compensation for changes executed by the leaseholder on the leased object (including construction modification).

As it follows from the provisions of Article 667 Paragraph 1 of the Civil Code, the lessee may carry out changes to an object (in this case, changes mean construction remodelling in the leased offices) only if they have been granted approval from the landlord. The lessee can claim compensation for incurred costs linked to this, only if the landlord undertook to pay the costs. If the contract does not stipulate otherwise,

the lessees is entitled to claim compensation for incurred costs only after the lease has been terminated and depreciation of the changes to the property incurred during the period when the property was used is subtracted. If the landlord consented to the modification, but did not undertake to pay the costs, the lessee can, after the lease termination, claim a sum equivalent to the increase in the value of the property related to the change.

A general conclusion follows from the mentioned provision that, if the lessee performs modifications to the leased object upon the consent of the owner, they are entitled to a financial settlement (be it a refund on the incurred costs or payment of an equivalent to the increase in the value of the property related to the modification), since it is an investment into a foreign object resulting in an increase in the value of the leased object. That is to say that the owner of the leased object gains a certain property benefit that shall be reimbursed to the leaseholder.

Still, the contract proposed by the inquirer is possible and permissible. In other words, in general the lessor and lessee are allowed to agree that, after their contractual relationship comes to an end, the lessee will not demand an equivalent to the increase in the value of the property related to the modification.

The reason for this assertion is the fact that the provision of Article 667 of the Civil Code is a so-called non-mandatory provision. That means, in short, that it can be not only modified but also completely excluded via an agreement between contractual parties (incorporated, as a rule, directly in the lease contract). The exclusion means that the provision will not apply for their lease relationship.

The Supreme Court of the Czech Republic reached this conclusion in a ruling from 30 May 2007, file mark 28 Cdo 1222/2007, which is freely accessible on the website of www.nsoud.cz, where the court stated that such contractual agreement should be judged in the light of the principle of autonomous will on the part of the parties to the lease contract.

The concerned contractual agreement shall not be considered as a contract on a waiver of future rights, which is invalid according to the Czech body of laws. In this connection the justification of the abovementioned ruling of the Supreme Court specifies that "in instances when the law permits a differing version, i.e. an agreement between participants, that can be used to modify or even exclude a certain provision, such an agreement shall not be qualified as an agreement on a waiver of future rights, which would be invalid as a consequence."

In the end it should be point out that the same conclusion applies not only in relation to lease relationships concerning flats, but to all lease relationships governed by the general provision for lease contracts incorporated in the Civil Code (e.g. in the cases of leases of whole buildings), as well as to leases of non-residential premises. ■

NEJVĚTŠÍ
INTERNETOVÁ NABÍDKA
ZNAČKOVÝCH VÍN

NEJSNADNĚJŠÍ
A NEJVÝHODNĚJŠÍ
NÁKUP VÍN

Global Wines

PŘES 450 DRUHŮ
PROVĚŘENÝCH ZNAČKOVÝCH VÍN Z CELÉHO SVĚTA

DODÁVKA VÍN ZDARMA
PO CELÉ ČR DO 4 PRACOVNÍCH DNŮ.

PLATBA PŘI PŘEVZETÍ.

**KATALOG VÍN
ZDARMA**

VÝBORNÝ ZDROJ INFORMACÍ
NA 173 BAREVNÝCH STRANÁCH.
ROZESÍLÁN ZDARMA NA VYŽÁDÁNÍ

Selling of a business share

Are you a partner in a company with limited liability and do you plan to sell your business share to a third person? Would you like to know whether it is necessary for your wife to consent to the sale of your share? If so, shall her consent be in writing?

To answer this query it will be necessary to clarify whether the concerned business share is part of the common property of the husband and wife, or not. Based on this finding, it will be either necessary or not to get the consent from the other partner with the mentioned transfer.

What composes the common property of the husband and wife is specified in detail in the provision of Article 143 Letter a) of the Civil Code (Act no. 40/1964 Coll.). According to this provision the common property of the husband and wife consists of the property acquired by one of the partners or by both of them together within their marriage. Nonetheless, the law permits several exceptions from this rule. The common property of the husband and wife does not include e.g. property, which one of the partners gained by inheritance or as a donation, or property that has been acquired by one of the partners as exclusive property thanks to the property that was not under the common ownership (e.g. thanks to money one of the partners saved before entering the marriage).

As it follows from the provision of Article 145 Paragraph 2 of the Civil Code, each of the partners may perform the usual management of their property on their own. Nonetheless, as for the other cases the consent of both partners is required, under the sanction of invalidation of the operation that breached this rule.

On the basis of the abovementioned the following conclusion can be drawn. If the concerned business share belongs to the common property of the husband and wife, it is necessary that the other partner consents to the transfer of the business share. This is due to the fact that a transfer of the business share as a theft of the property belonging equally to both partners can hardly be considered to be an operation that comes under the usual management of the property. Therefore it is necessary that the other partner consents to such disposal of the property. On the other hand, if the business share belongs to the exclusive property of one of the partners (e.g. because the partner acquired the share before entering the marriage or possibly inherited the business share), the consent of the other partner is not required.

Non-existence of approval from the other partner makes the transfer of the business share or the contract on such transfer invalid. Nevertheless, in this case we talk of so-called relative invalidity, which means that the original contract is valid until the other partner challenges it.

The right to challenge the validity of the contract on the transfer of a business share on the part of the omitted partner is restricted by a time limit. Invalidity can be claimed within a period of three years, otherwise the right is subject to the statute of limitation. If the omitted partner claims the invalidity of the business share transfer in time (i.e. raises an objection of invalidity), the contract of the business share transfer is considered from that moment invalid with retroactive effect going back to the very beginning of the contract. That means that the contract is considered never to have been concluded. Both the contractual parties shall therefore return everything they have ever gained due to this contract.

The civil Code does not prescribe in what form the other partner shall express their approval of the transfer contract. It can be therefore granted in writing, orally or silently - by implication. From the viewpoint of legal certainty especially on the part the acquirer of the business share, it is recommended that the partner of the assignor expresses their consent in writing. Moreover it is advisable to have the signature certified by a notary and make the concerned document a part of the transfer contract on the business share.

The abovementioned assertion is in no way challenged by the fact that according to Article 143 Paragraph 2 of the Civil Code an acquisition of a business share in the course of a marriage does not establish participation of the partner in the given company. That is to say that this provision deals only with the company related issues and does not affect the question of ownership. ■

Contract on creation of a lien

Can a contract on creation of a lien to a family house incorporate a statement that the contract becomes effective on the date when the lien is entered in the land register?

In practise we can really encounter contracts including the abovementioned provision on the contract becoming effective on the date when the lien is entered in the land register at the respective land authority.

In the beginning let me note that concluding a contract on a lien does not establish the existence of a lien to a realty registered in the land register.

A lien to a realty registered in the land register (i.e. to a family house) is established only when an entry on the lien is made the land register, i.e. on the basis of a legitimate decision of the land authority to permit such lien.

This is an administrative decision that becomes effective

on the date when the proposal for such an entry is delivered to the land authority. Under the law it is this date when the lien to a realty registered in the land register arises.

When a lien is established to a realty that is not registered in the land register, then an entry is made into the Lien Listing administered by the Notarial Chamber of the Czech Republic.

Let us get back now to the asked inquiry. As the explication above indicates, the answer to the question is negative.

As it follows from the established rulings of the courts, a provision postponing effectiveness of the lien contract until the date when the lien is entered in the land register shall not be taken into consideration.

A reason why it is not possible to take such a stipulation into consideration lies in the fact that the lien contract, as an annexe to the proposal for permission of the lien's entry in the land register, shall be effective by the date of the lien's submission.

In the conclusion it appears fitting to point out that, even though such provision is ignored and has no legal effect, it has no impact on the validity of the rest of the lien contract. ■

Contract on business share transfer

Is it possible to stipulate in the contract on a business share transfer that the buyer (acquirer) shall gain the business share only after they have paid the whole sum of the purchase (transfer) price)?

The contract on business share transfer as a separate contract type is governed by Article 115 of the Commercial Code (Act no. 513/1991 Coll.). On the basis of this article the share (or its part) in companies with limited liability is transferred from the current business partner (so-called assignor) to another person (so-called acquirer). The acquirer can be another partner from the company or a third person. A corporate contract can entirely ban transfers of business shares or make them subject to the approval from the general assembly. The contract on a business share transfer shall be created in writing and signatures of both contractual parties shall be certified by a notary public. If the acquirer is not already a partner in the company, it is necessary that the contract contains their declaration that they accept the corporate contract of the company (and possibly to the statutes, if there are any). The common rulings of Czech courts also show that it is necessary that the contract on a business share transfer contains a specification whether the transfer is for free or for a consideration.

It is obvious that in order to achieve the objective sought after by the inquirer, "mere" postponement of the effective-

ness of the whole contract on a business share transfer in connection with the payment of the price for the business share is not sufficient. The reason for this lies in the fact that in such case an obligation to pay the transfer price would not arise on the part of the acquirer, which is a condition that must be fulfilled in order to make the transfer possible.

Moreover, payment based on an ineffective contract (i.e. payment of the transfer price) is considered as a so-called payment without a legal reason and not a payment based upon a contract. That means that the assignor who would receive the purchase price would be obliged to return it to the acquirer as so-called unjust enrichment.

Nonetheless, the rulings of Czech courts show that it is possible "to postpone effective of the contract" in relation to the acquisition of the business share. This finding is included e.g. in the ruling of the Superior Court of the CR, file mark 29 Odo 1241/2004 from 7 February 2006, which is freely accessibly on the website on the Superior Court at www.nsoud.cz.

The Superior Court based this decision on the analogy with a so-called reservation of property, which is a contractual stipulation conditioning the acquisition of the right to property on the part of a buyer concerning a purchased object by complete payment of the purchase price. In other words the reservation of property means in practise various contractual provisions saying something like "the seller shall remain the owner of the sold object until the purchase price is paid completely" or something of the kind. For more detailed information on reservation of property see Article 445 of the Commercial Code.

Referring to similar features and purposes between the

purchase contract and the contract on a business share transfer, the Superior Court permitted that the provision of Article 445 of the Commercial Code concerning the reservation of property can be analogically used for the purposes of the business share transfer.

The conclusion is therefore as follows: as far as a contract on a business share transfer for a consideration is concerned, the contractual parties may agree that the acquirer becomes the owner of the business share only after they paid the full sum of the transfer price. ■

Requirements for minutes of the general shareholders meeting of the company

As follows from the provisions of Article 129 Paragraph 4 of the Commercial Code (Act no. 513/1991 Coll.), it is the obligation of the executive to ensure that minutes are taken at the general shareholders meeting. The goal is to capture the course of the meeting, as well as the content of resolutions accepted, both for the internal needs of the company as well as for the goal of, e.g., accounting and taxes.

Minutes of the general shareholders meeting must contain certain items as mandated by law. These are:

- business entity and company name,
- place and time of general shareholders meeting,
- name and last name of chairperson and secretary of the general shareholders meeting,
- description of discussion concerning individual points on the agenda of the general shareholders meeting,
- individual resolutions of the general shareholders meeting together with an indication of the results of voting and
- contents of objection by the company partner, executive or other body of the company or its members (e.g., members of the Board of Trustees insofar as such as been designated by the company).

The minutes should furthermore contain proposals and declarations presented to the general shareholders meeting for discussion. An integral part of every set of Minutes is the list of partners present.

The minutes must be signed by the chairperson of the general shareholders meeting and secretary. In view of the executive's obligation to ensure minutes are taken at the general shareholders meeting, it is practical, especially in smaller companies, if he is also named to the function of secretary.

The obligation to ensure minutes of the general shareholders meeting are taken remains with the executive even if a Notary Public is present at the meeting. If the notarial record certifies only resolutions accepted, it is essential that the executive provide for the record concerning the course of the general shareholders meeting itself.

Preparation of the minutes from the general shareholders meeting is, however, not the only duty incumbent upon the executive from this standpoint. The Commercial Code also assigns him the duty to send them, with no undue delay, at company expense, to all partners. It is not germane whether the partner in question has taken part in the general shareholders meeting and has knowledge of what was discussed or not. This provision also concerns notarial records; this in spite of the fact that if there are a large number of partners, this may come to a considerable expense for the company.

As is clear from the book *Společnost s Ručením Omezeným*, Dvořák, T., 2., revised and expanded edition, ASPI, a.s., 2005, pg. 241, "if none of the executives was present at the general shareholders meeting, then the duty to prepare the minutes falls upon the partner named by resolution of the general shareholders meeting. If the general shareholders meeting has not named anyone, nothing remains but to follow the explanation of the law which states that it is nevertheless the responsibility of the executive."

Minutes of the general shareholders meeting are normally not made part of the documentation of the Commercial Register. An exception would be the situation in which the minutes record a decision of the general shareholders meeting which must be made part of the documentation as directly mandated by law. Such as set of minutes might, e.g., be constituted by minutes concerning a decision of the general shareholders meeting on the naming or dismissal of the company executive.

Minutes from the general shareholders meeting must be archived. If a company with no legal successor disappears, the minutes are either liquidated in the course of shredding of documents or are transferred to the state archives. ■

Resolution of unsuccessful transfer of mortgaged business interest

A business interest may be the subject of a lien to secure a debt to the mortgagee. A lien on a business interest thus arises with the inscription of the lien on the business interest in the Commercial Register.

If the debt secured by the lien on the business interest is not paid regularly and on time, the mortgagee is entitled to sell the business interest in his own name at the mortgagor's expense, either in a public tender or, subject to the conditions given in the law on public auctions, in an involuntary public auction. By this sale (transfer) of the business interest, the lien upon it disappears under the law.

In what way, however, should the situation be approached in which the sale of a business share in the above indicated manner is (perhaps repeatedly) unsuccessful? In this case, the approach is determined by the provisions of Article 117a Paragraph 7 of the Commercial Code.

If it is impossible to sell a mortgaged business interest in a public tender or at public auction, the mortgagee is empowered beforehand to execute rights connected to the mortgaged business interest. As a result of the lack of more detailed regulations, the situation must be understood in such a way that the mortgagee obtains the same rights as the partner whose business interest has been mortgaged.

The mortgagee obtains the indicated entitlement from the moment an unsuccessful attempt is made at selling the mortgaged business interest. In the case of an unsuccessful public tender, this occurs at the moment the period indicated in the tender conditions expires without result. In case of an unsuccessful public auction, it occurs at the moment of its completion, or, if the business interest was auctioned off, if the auction price is not paid in time.

The fact that the unsuccessful mortgagee executes the legal rights of the partner does not follow from the law automatically. In other words, the commercial code only empowers the mortgagee, but does not oblige him, to execute the rights connected with the mortgaged business interest. Insofar as the mortgagee decides to avail himself of these rights, it is necessary that he notify the mortgage debtor (i.e., the owner of the business interest, who may be different from the mortgagor) as well as the company itself.

The entitlement of the mortgagee to execute the rights connected with the business interest is not entered into the Commercial Register. The entry in the Commercial Register further only reflects the fact that the business interest in the company is mortgaged in favor of the mortgagee. As the Supreme Court of the Czech Republic decided in a resolution dated October 16, 2006, file reference 29 Odo 824/2006, "every person displaying at least a normal level of prudence must, with such an entry, take as a basis that the possibility exists that the condition given under Article 117a Paragraph 7 of the Commercial Code has occurred and verify in any particular case whether the partner whose business interest is mortgaged (which fact is entered in the Commercial Register including the name of the mortgagee) is entitled to execute rights connected to the mortgaged business interest."

A further possibility for resolving the lack of success in selling a mortgaged business interest is to conclude an agreement between the unsuccessful mortgagee and the mortgagor (i.e. not the mortgage debtor as the owner of the business interest in question if this be a different person than the mortgagor) in which the mortgagee accepts his business interest in payment for the debt. This is a principle for resolving the impossibility of agreement upon so-called forfeiture.

The agreement indicated above must be understood as a contract for the transfer of the business share under Article 115 of the Commercial Code. Aside from other fundamental issues, the contract must indicate that the business interest is being transferred for set-

tlement of the debt, including its recent and amount. Transfer of the business interest for settlement of the debt does not require the agreement of the general shareholders meeting, not even in the case that it be otherwise demanded for transfer of the business interest by the partnership contract.

The Commercial Code expressly designates that the value of the mortgaged business share be evaluated before the transfer itself on the basis of an appraisal by a court appointed expert (named according to the procedure given in Article 59 Paragraph 3 of the Commercial Code upon the recommendation of the mortgagee). This requirement is not without purpose; the sale (transfer) price of the business interest must correspond to the value designated by the expert. The contractual parties thus have no possibility to determine the price of the transferred business interest based upon their own evaluation. The mortgagee is obligated to pay the mortgagor with no undue delay upon transfer any amount exceeding the value as determined of the debt and ancillary rights, including appraisal charges.

It is only logical that upon transfer of the business interest to the mortgagee, the lien is dissolved. Obliteration of the lien from the Commercial Register thus has only declaratory effect. ■

In what way, however,
should the situation be
approached in which the
sale of a business share in
the above indicated manner
is (perhaps repeatedly)
unsuccessful?

Transfer of property in single-member limited companies to a partner

The Commercial Code makes it possible for a single individual to found a limited company. It is similarly possible at any time whatsoever after the founding of the company to place all the business interests in the hands of a single partner. In either case, we label such a company with one member as a single-member company.

The character of a single-member company brings with it certain specifics which are not found in companies containing two or more partners. One such specific is the manner according to which a contract is concluded between the company and its only partner if he is representing the company at the same time. This is a matter which is not uncommon in practice.

Is it at all possible that a single person, who at one and the same time serves as the company executive and as its partner can negotiate in the same matter both for himself and in the name of the company as its statutory body?

The answer to this question is given in the provisions of Article 132 Paragraph 3 of the Commercial Code (Act no. 513/1991 Coll.). As follows from this, contracts concluded between the company and the sole partner of the company, insofar as this partner acts simultaneously in the name of the company, must be in the form of the notarial record or in written form and documentation must be signed before a body with legal authentication powers.

How, though, should this regulation be understood and what effect does the indicated legal requirement have in practice?

First of all, it is necessary to state that the Commercial Code makes it possible for the single partner holding the position of executive to negotiate and conclude contracts in either his own name or the company's name with the company. This, then, actually concerns unlimited executive power by the partner in the name of the company.

In a case in which the single partner as executive of the company decides to conclude a contract between himself and the company (e.g., a sales contract, a gift covenant, etc.) the law places strict requirements on its form. Each such contract must be concluded either in writing or directly in the form of a notarial report (i.e. "in front of a Notary Public").

Another formal requirement which the indicated legal provisions brings is then the necessity for the contract to be signed in front of a body with legal authentication powers. This requirement logically applies only to contracts which do not have the form of a notarial report. Legal authentication is understood to be bureaucratic certification of the signature and is provided by, aside from notaries public, e.g., regional offices or municipal offices with expanded powers. It must be noted that the contract must be signed on location, i.e., directly in front of the appropriate employee providing authentication of the signature. Simple certification of the signature on the contract is not sufficient.

In conclusion it is worth briefly mentioning a problem closely allied to this. This is the so-called measure against conflict of interest laid out in Article 196a of the Commercial Code. Its dictates are applicable also to limited companies.

Especially worth noting in this connection is the third paragraph of the provision. For the purposes of this article, it is especially necessary to point out that, if the company (or a person under control of the company) acquires property from the executive of the company for valuable consideration in the amount of at least 1/10 of its basic capital (i.e., with a number of limited companies, a payment - usually, purchase price - of as little as 20,000 CZK or more), or potentially transfers property of this value to him, the value of the property in question must be determined on the basis of an appraisal done by an expert named by the court. A further pertinent legal demand that this transfer of property, should it occur within three years of the origin of the company, be approved by the general shareholders meeting, lacks from the standpoint of the uniqueness of the single-member company the intended control function. This is because, in the case of the single-member company, the general shareholders meeting does not take place and its powers are assumed by the single partner. In practice, he would be giving agreement to himself. ■

Absolving the employer of responsibility in cases of damage to the health of an employee

As follows from the provisions of Article 366 et seq. of the Labor Code (Law no. 262/2006 Coll.), the employer is respon-

sible to his employee for damage due to work injuries, if the damage originated during the fulfillment of work-related tasks or in direct connection with them. The employer is further responsible to the employee for damage originating from occupational illness if the employee, before finding out that he has the occupational illness, had worked for the employer under conditions which foster the origin of the occupational illness.

The employer is responsible for the above indicated damage to the health of the employee objectively, i.e., without

Garmin naděluje

Zajímavou vánoční nabídku připravila pro své zákazníky firma Garmin. Jde o speciální předvánoční akci, kdy si zájemci budou mít možnost zakoupit kvalitní zboží za přechodně sníženou cenu. **Vánoční balíček** obsahuje navigační přístroj **Garmin Nüvi 250W** a dalekohled značky **Nikon 10x25 DCF** v hodnotě 2 000 Kč zdarma. Celková cena balíčku činí 8 990 korun včetně DPH.

Garmin Nüvi 250W je širokoúhlá navigace s navigačními mapami 33 zemí Evropy. Její výhodou je jednoduché ovládání. Kromě českého ovládání a hlasové navigace přístroj využívá předehrané databáze policejních radarů a kamer. Díky své malé tloušťce (pouhé 2 cm) se bez obtíží vejde do kapsy saka nebo do dámské kabelky.

Jde tak o jedinečnou příležitost, jak za jednu cenu pořídit dva netradiční a luxusní vánoční dárky.

POZOR! Vhodný dárek

Garmin Nüvi 660

9.990 Kč

Cena včetně turistické navigační mapy v hodnotě 1.990 Kč

- navigační mapy 33 zemí Evropy
- navigační turistická mapa ČR Topo Czech
- integrované bluetooth hands free
- RDS TMC přijímač dopravních informací
- MP3 přehrávač, slovník, turistický průvodce
- předehrané pozice policejních radarů a kamer
- výdrž 4-8 hodin provozu na Li-ion akumulátor

GARMIN
... to je navigace!

regard to guilt. The employer is therefore obliged to reimburse the health damage either to the employee or to his surviving family members even if he has complied with obligations arising from legal and other regulations for ensuring safety and health on the job. The indicated regulation is, however, not valid in all situations. The employer is not responsible for damage to health in a case in which he is relieved partially or entirely from this responsibility.

When and under what conditions the employer is relieved of responsibility for damage to health of the employee is given in the provisions of Article 367 of the Labor Code. This regulation makes clear that the employer may be relieved of his responsibility for damage to health either in part or in whole.

The employer may be relieved of his responsibility in whole for damage to health in two cases. In the first case, if it is proven that the damage originated exclusively due to the fact that the injured employee, of his own free will, broke the law or contravened other regulations (e.g., technical norms, traffic regulations or fire safety regulations) or directives for ensuring safety and the protection of health on the job (given by supervising employees). The indicated reasons for absolution apply only upon the supposition that the employee was properly acquainted with these regulations or commands and knowledge of them in compliance with them were required and regularly checked.

The employer is further absolved of responsibility for damage to health if the damage was exclusively a consequence of the intoxication of the injured employee or resulted from the misuse of narcotic substances and the employer was unable to guard against such damage.

Similarly as with the case of total absolution of responsibility for damage, there may be partial absolution of responsibility for damage in two cases.

First of all, the employer may be absolved of responsibility in part if it may be demonstrated that the damage originated as a result of the causes given in the foregoing paragraphs (i.e., either for reasons of willing contravention of regulations or directives of the employer or as a result of the drunkenness of the employee) and that these causes were one of the reasons for the damage.

The employer may further be relieved of responsibility for damage in part if it is demonstrated that the employee acted in breach of customary modes of behavior in such a way as to make it clear that even if he breached no laws or other regulations or directives for ensuring safety and protecting health on the job, he acted carelessly. However he must have been aware, in keeping with his qualifications and experience, that he could cause injury to his health. For such a reason for absolution of guilt to be valid, three conditions must be fulfilled - (i) careless action on the part of the employee, (ii) action which contravenes the customary mode of behavior and (iii) awareness on the part of the employee that by this action he may cause injury to his health. Everyday carelessness on the part of the employee and behavior arising from the risks of the job may not be considered careless behavior.

If the employer is relieved of responsibility in part, he determines that portion of the damage which will be borne by the employee, based upon the extent of his responsibility. In the latter case, (in the case of damage caused by careless action on the part of the employee), however, the employer must always reimburse the employee for at least one third of the damage.

In determining whether an employee has contravened laws or other regulations or directives for ensuring safety and protecting health in the workplace, the employer may invoke the general provisions designating that every person should act in such a way that neither his own health nor the health of others is threatened.

In conclusion, it is worth noting the following exception which rules out any possibility whatsoever that the employer may be relieved of responsibility for damage to the health of an employee. This exception is contained in the provisions of Article 368 of the Labor Code. On the basis of these provisions, the employer cannot be relieved of responsibility (either in whole or in part) in any case in which the employee has suffered an injury on the job trying to prevent damage from threatening the employer, or danger directly threatening life or health. All of this is based upon the supposition that the employee has not brought the situation about intentionally. The focus is on the protection of the employee, who has suffered damage to his health in the course of fulfilling the so-called duty to intervene (i.e., the duty to intervene against the threat of damage) contained in the provisions of Article 249 Paragraph 2 of the Labor Code. ■

RUBRIKU PŘIPRAVIL TOMÁŠ SUM

